

B E S T S E L L E R

EDITURA MIRON

LINDA HOWARD

FOARTE APROPIAT ȘI PERICULOS

PIERDUȚI ÎN SĂLBĂTICIE, BAILEY SE STRĂDUIEȘTE
SĂ NU-ȘI ARATE SENTIMENTELE PENTRU CHIPEȘUL
ȘI FURTUNOSUL BĂRBAT PE CARE ÎL ARE ALĂTURI...

LINDA HOWARD
FOARTE APROPIAT ȘI PERICULOS

§

Editura MIRON

UP CLOSE AND DANGEROUS by Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin

Editurii MIRON

Traducerea:

Cornelia Cernetchi-Pascu

CAPITOLUL 1

Bailey Wingate se trezi plângând. Din nou.

Nu-i plăcea când se întâmpla asta, fiindcă știa că nu are niciun motiv să fie așa slabă de înger. Dacă ar fi fost extrem de nefericită, dacă ar fi fost singură sau îndurerată, atunci ar fi fost normal să plângă în somn, dar nici vorbă de așa ceva. În cel mai rău caz, era supărată.

Dar nici această supărare nu era o atitudine fulltime; ea apărea doar când trebuia să le facă față copiilor ei vitregi, Seth și Tamzin, lucru care se întâmpla, slavă cerului, doar o dată pe lună, când trebuia să le transfere celor doi sume din fondurile fiduciare pe care le primeau din moștenirea lăsată de răposatul ei soț. Atunci ei o contactau, fie ca să insiste pentru a primi mai mulți bani, și tot ea trebuia să aprobe, sau după aceea, ca să-i spună, fiecare în felul său personal, că este o ticăloasă mârșavă.

Cel mai răutăcios era, pe departe Seth, care de nenumărate ori a lăsat-o traumatizată emoțional, dar măcar el manifesta față de ea o ostilitate directă. Oricât de insuportabil era acesta, Bailey prefera să-i facă față lui, decât să se strecoare printre mizeriile pasiv-agresive ale lui Tamzin.

Astăzi era ziua în care fondurile lunare trebuiau transferate în conturile lor bancare, ceea ce însemna că putea să aștepte iminentele lor apeluri telefonice, sau vizite directe. Oh, ce bucurie. Una dintre pedepsele preferate ale lui Tamzin era să vină în vizită, luându-i cu ea și pe cei doi copii mici. Tamzin singură era foarte greu de

suportat, dar când la amestec se adăugau și cei doi copii ai ei plângăcioși, răsfățați și obraznici, atunci lui Bailey îi venea să o ia la fugă în sus, pe dealuri.

— Ar fi trebuit să primesc un spor de risc, mormăi ea îmbufnată, în timp ce se dădea jos din pat.

După aceea își făcu rapid o socoteală mental. Nu avea motive să se plângă, cu atât mai puțin să plângă, mai ales că dormise suficient. Cândva a acceptat să se mărite cu James Wingate, cunoscându-i bine pe copiii lui și știind cum vor reacționa la aranjamentele financiare făcute de tatăl lor pentru ei. Practic el a contat pe aceste reacții și a planificat totul în consecință.

Ea s-a lăsat atrasă de această situație cu ochii larg deschiși, așadar acum nu avea motive să se plângă. Chiar și din mormânt, Jim o plătea foarte bine să-și facă treaba.

Intră în baia somptuoasă și își privi reflecția - lucru pe care era dificil să nu-l facă, deoarece primul lucru cu care dădea nas în nas era o oglindă înaltă din tavan până-n podea. Uneori, când se vedea, avea un moment de completă detașare de persoana reflectată și ceea ce simțea în adâncul sufletului.

Banii au schimbat-o - nu atât de mult la interior, cât la exterior. Era mai slabă, mai tonificată, fiindcă acum avea atât timp, cât și bani ca să plătească un antrenor personal, care venea la ea acasă și scotea untul din ea în sala de gimnastică privată. Părul ei, altă dată o nuanță de blondmurdar, era acum vopsit în șuvițe cu diferite nuanțe de blond, și părea absolut natural.

O tunsoare care a costat-o mult îi complimenta trăsăturile faciale, fiind executată atât de atent, încât chiar și acum, când de-abia coborâse din pat, părul ei arăta ca și pieptănat.

A fost dintotdeauna o femeie îngrijită și se îmbrăca pe cât de bine îi permitea salariul, dar era o diferență ca de la Pământ la Lună între „îngrijit” și „elegant”. Nu era o femeie frumoasă și, evident, nici acum nu putea concura pentru calificativul de femeie atrăgătoare, însă câteodată reușea să arate „drăguț” sau chiar „frapant”. În urma

aplicării competente a celor mai bune produse cosmetice disponibile pe piață, verdele ochilor ei părea mai intens, mai vibrant.

Hainele îi erau croite pe măsura ei, ca să se potrivească exclusiv pe corpul ei și nu pe siluetele milioanei de femei anonime, care purtau aceeași măsură generală.

Ca văduvă a lui Jim, ea avea drept total și incontestabil să utilizeze această casă din Seattle, una în Palm Beach, iar alta în Maine. Nu trebuia niciodată să zboare cu o linie aeriană comercială, decât dacă asta era dorința ei; corporația Wingate putea să închirieze avioane particulare pentru uz personal, iar ea avea permanent un avion la dispoziție.

Plătea doar pentru obiectele personale, ceea ce însemna că nu trebuia să-și facă griji pentru facturi. Acesta era, fără îndoială, punctul de maximă însemnătate al înțelegerii pe care o făcuse cu bărbatul care a luat-o de soție și care, în mai puțin de un an, a lăsat-o văduvă.

Bailey fusese săracă și, cu toate că acumularea unei averi nu a fost niciodată țelul sau ambiția ei, trebuia să recunoască acum că, dacă ai bani, viața îți este mult mai ușoară. Și acum avea probleme, principalele fiind Seth și Tamzin, doar că și problemele sunt percepute diferit când ele nu presupun plata facturilor la timp: ideea de urgență dispăruse.

Treaba ei era doar să monitorizeze conturile unde făcea plățile – o îndatorire pe care și-a luat-o foarte în serios, deși lor nu le-ar veni să creadă – și să-și umple zilele.

Doamne, cât era de plictisită.

Jim s-a gândit la tot ce era legat de copiii lui, se gândea ea în timp ce pășea în cabina de duș cu formă rotundă și geamuri sablate. Le asigurase moștenirile; în măsura în care i-a stat în putință, a avut grijă ca viitorul lor financiar să fie asigurat, cu măiestrie citindu-le personalitățile chiar în timp ce făcea asta.

Totuși, planurile lui nu au inclus și modul în care se

va derula viața ei după ce el nu va mai fi.

Posibil că nici nu i-a păsat, se gândi ea cu amărăciune. Ea a fost doar scopul în sine și chiar dacă a ținut la ea și ea la el, niciodată el nu a pretins că simte mai mult de atât pentru ea. Practic, ei au avut un aranjament de afaceri, pe care el l-a inițiat și controlat. Nici dacă ar fi știut dinainte, lui nu i-ar fi păsat că prietenii lui, care până atunci au invitat-o la evenimente sociale, cât Jim era încă în viață, acum au uitat-o, ba chiar au scos-o de pe lista cu invitați, ca pe un cartof stricat, imediat ce el a fost îngropat.

Amicii lui Jim erau toți în grupa lui de vârstă, iar mulți dintre ei o cunoscuseră și fuseseră prieteni cu prima lui soție, Lena. Unii o cunoșteau pe Bailey dinainte, de pe vremea când era asistenta lui personală. Nu se simțeau deloc în largul lor în prezența ei, iar acum ea juca rolul de soție. La naiba, nici ea nu se simțea în largul ei, atunci cum ar fi putut să-i condamne pe ei pentru că simt același lucru?

Nu aceasta era viața pe care și-a dorit-o pentru ea însăși. Da, era bine că avea bani - foarte bine - dar nu voia să-și petreacă restul vieții fără să facă nimic, în afară de înmulțirea lor pentru doi oameni care o disprețuiau. Jim a fost mai mult ca sigur că umilirea lui Seth prin faptul că moștenirea lui era controlată de o mamă vitregă, care era cu trei ani mai tânără decât el, îl va șoca, prin urmare va încerca să stea pe propriile-i picioare, devenind un adult responsabil; de altminteri până atunci el a fost versiunea masculină a lui Paris Hilton. Doar că lucrul acesta nu s-a întâmplat, iar Bailey nici nu mai avea vreo speranță că se va întâmpla vreodată.

Seth a avut nenumărate șanse să se implice și să-și dovedească interesul pentru corporațiile care îi finanțau stilul de viață luxos și leneș, doar că nu a profitat de niciuna. Seth fusese speranța lui Jim, fiindcă Tamzin era absolut dezinteresată și nepotrivită pentru tipul de decizii financiare pe care îl solicitau sumele enorme de bani. Pe Tamzin nu o interesa decât rezultatul în sine, care era

exprimat în bani lichizi la dispoziția ei – și ea voia *acum* toată moștenirea ei, astfel încât să o poată cheltui așa cum dorea.

Bailey se cutremură la acest gând; dacă Tamzin ar avea controlul asupra moștenirii ei, ar face praf toți banii în cinci ani, cel mult. Dacă fondurile fiduciare nu erau controlate de Bailey însăși, atunci se va găsi cineva care să le controleze.

Telefonul sună chiar când opri apa de la duș și întinse mâna ca să ia prosopul de culoarea șampaniei, cu care voia să se înfășoare. Își înfășură un alt prosop în jurul capului, ca să-și usuce părul, apoi ieși din baie și merse spre telefonul fără fir, privi afișajul și citi numărul. Puse receptorul la loc, fără să răspundă. Numărul a fost blocat; ea își înregistrase numărul pe rețeaua națională care bloca numerele nedorite, adică numerele care apelau de la firme de publicitate. Probabil că era Seth, care isteț fiind, mai inventase vreo alte câteva apelative injurioase, însă ea refuza să-l preia până ce nu-și bea cafeaua. Fixase o graniță dincolo de care simțul datoriei nu putea să treacă, iar cafeaua făcea parte din acest perimetru.

Pe de altă parte, dacă se întâmplase ceva? Seth era mare amator de petreceri și niciodată nu se culca înainte de răsăritul soarelui – cel puțin când era vorba de propriul său pat. Așadar nu putea să sune el atât de devreme. Își simți granițele ușor violate, așa că puse iar mâna pe receptor, tastă butonul „convorbire”, cu toate că robotul telefonic preluase deja apelul și începuse să emită mesajul de întâmpinare.

— Alo, zise ea, peste vocea masculină care continua să redea mesajul de pe robot. Păstrase înregistrarea automată, fără să-și înregistreze propriul mesaj, fiindcă i se părea mai impersonală vocea metalică.

Ridică receptorul și atunci se întrerupse mesajul, se auzi un bip scurt și apoi un declic.

— Bună, mamă.

Sarcasmul lui Seth exploda din vocea lui. Bailey oftă, dar în gând. Nu se întâmpla nimic; Seth exersa o nouă

modalitate prin care să o enerveze. Nu o deranja faptul că un bărbat mai în vârstă ca ea ca ea îi spunea „mamă”, dar o enerva enorm faptul că trebuia să aibă de-a face cu el.

Cea mai bună cale prin care Seth putea să fie anihilat era ca ea să nu reacționeze în fața lui; în cele din urmă se va plictisi de înțepăturile proprii și va închide.

— Seth. Ce mai faci? răspunse ea pe un ton rece, detașat, pe care îl folosisese cât timp a lucrat ca asistenta personală a lui Jim. Nici tonul, nici expresia ei nu au lăsat niciodată să se vadă ceva.

— Se poate și mai bine, răspunse el cu falsă veselie, ținând cont că târfa-flămândă-după-baniimei, care îmi este mamă vitregă, trăiește pe picior mare pe banii mei, în timp ce eu nu pot să mă ating de ei. Dar ce contează un mic furțișag între rude, nu-i așa?

De obicei lăsa insultele să treacă pe lângă ea. Târfa ” a fost cea pe care a emis-o în clipa în care a aflat clauzele din testamentul tatălui său. Seth a mers mai departe și a acuzat-o că s-a măritat cu tatăl lui pentru bani, profitând de boala lui Jim, ca să-l convingă să o lase pe ea controleze până și banii copiilor lui.

Tot el i-a promis, printre amenințări, că va contesta testamentul la tribunal, moment în care avocatul lui Jim a oftat și l-a sfătuit să nu facă așa ceva, fiindcă ar fi fost o risipă de timp și bani. Jim a ținut frâiele imperiului său cu competență până în ultimele săptămâni înainte să moară, iar testamentul fusese semnat cu aproape un an înainte de asta - de fapt, la o zi după ce s-a căsătorit cu Bailey.

Când a aflat asta, Seth s-a făcut roșu de mânie și i-a spus ceva atât de murdar, încât toți cei aflați în cameră și-au ținut respirația, apoi au ieșit cât au putut de repede. Până atunci Bailey se autoeducase să nu reacționeze, așa că era puțin probabil ca un simplu „târfa” rostit acum să o provoace în vreun fel.

Pe de altă parte, atât de mult i s-a spus că este hoată, încât termenul începuse să-i intre pe sub piele.

— Apropo de moștenirea ta, am aflat de o oportunitate de investiție și vreau să o cercetez, spuse ea

cu mult calm. Pentru ca să maximizez profitul, va trebui să aduc în afacere cât de mult se poate. Sper că nu te deranjează dacă voi reduce la jumătate alocația ta lunară, bine? Temporar, desigur. Cred că timp de un an va fi suficient.

După o fracțiune de secundă de tăcere, în care Seth ascultase propunerea, începu să urle pe un ton amenințător, cum fac fiarele încolțite:

— Ticăloaso, te omor.

Era prima dată când îi para insultele cu propria ei amenințare, fapt care-l șocase acum, fiindcă îl scotea din zona lui de confort. Amenințarea nu o speria. Seth se pricepea foarte bine când venea vorba să amenințe, doar că nu ducea nimic la bun sfârșit.

— Dacă ai alte propuneri de investiții pe care dorești să mi le prezinți, aș fi bucuroasă să le ascult, spuse ea, atât de politicoasă, încât ai fi zis că el i-a cerut detalii despre investiție, nu că a amenințat-o cu moartea. Dar ai grijă să le cercetezi foarte amănunțit și așteapt propunerile tale în scris. Le voi acorda atenție maximă, dar cred că asta va dura vreo câteva săptămâni. Poimâine plec în vacanță și estimez că voi lipsi cam două săptămâni.

Drept răspuns, îl auzi cum a trântit telefonul.

Nu era un început de zi prea grozav, se gândi ea, însă măcar întâlnirea lunară cu Seth era ceva de domeniul trecutului.

Acum, dacă ar putea să o evite și pe Tamzin...

CAPITOLUL 2

Cameron Justice aruncă o privire asupra aerodromului, dar și în parcare, ca să-și facă o idee; își parcă SUV-ul albastru pe locul lui special rezervat. Cu toate că nu era nici șase treizeci dimineața, nu el sosise primul. Corvetteul argintiu parcat sugera că prietenul și partenerul său, Bret Larsen - „L”-ul din firma J & L Executive Air Limo - era deja acolo, iar Fordul Focus semnala prezența secretarei lor, Karen Kamiński. Bret era matinal, dar Karen își formase obiceiul să ajungă la birou înaintea tuturor; spunea că este singurul moment din zi în

care putea să lucreze, fără să fie întreruptă în mod constant.

Era o dimineață însorită, cu cer senin, deși buletinul meteo anunța o nebulozitate crescută pe parcursul zilei. Totuși, în momentul de față soarele strălucea puternic, făcând să strălucească toate cele patru avioane ale firmei J & L, iar Cam se opri câteva secunde să admire priveliștea.

A fost vopsită sigla pe fuselajul aparatelor de zbor, iar această treabă s-a dovedit extrem de costisitoare, dar a meritat, iar linia neagră care se întindea de la botul avionului până la coadă dădea un aer elegant celor două avioane tip Cessna - Skylane și Skyhawk. Erau achitate integral, iar el și Bret au muncit din greu în primii doi ani, desfășurând tot felul de activități conexe muncii de pilot, ca să-și achite mai rapid datoriile. Și Piper Mirage era *aproape* al lor, iar după ce va fi achitat și acesta, cei doi intenționau să dubleze plata ratelor pentru aparatul cu opt locuri Lear 45 XR, care era copilul lui Cam.

Deși în realitate Lear era aproape egal ca lungime și anvergură a aripilor cu F-15E Strike Eagle, cu care zburase partenerul lui Cam pe când a fost membru al forțelor aeriene, Bret se obișnuise cu mai micul Cessna și cu Mirage, aparat de dimensiune redusă, fiindcă le prefera agilitatea.

Cam, care zburase pe un uriaș KC-10 A Extender în vremurile din serviciul militar, prefera să se desfășoare într-o carlingă mai spațioasă. Preferințele lor ilustrau diferențele de bază dintre ei ca piloți. Bret pilotase avioane de vânătoare, era mai încrezut, dar și cu reflexe rapide; Cam era Eddie cel echilibrat, tipul ale cărui mâini le voiai întotdeauna pe comenzi, atunci când avionul trebuia realimentat, la sute de mii de metri în aer, cu o viteză de sute de kilometri la oră. Lear avea nevoie de toată lungimea pistei micului aerodrom atunci când decola, așadar Bret era foarte bucuros că îl are pe care pe scaunul pilotului la acele zboruri.

S-au descurcat relativ bine amândoi, se gândea Cam, în timp ce făceau ceva ce le plăcea amândurora. Aveau

zborul în sânge. S-au cunoscut la Academia Forțelor Aeriene și, cu toate că Bret era cu un an mai mare decât Cam, s-au împrietenit și au rămas prieteni și după câteva încercări, sau alegeri diferite în carieră, sau locuri de muncă diferite.

Au continuat să se întâlnească și când au trecut prin trei divorțuri – două ale lui Bret și unul al lui Cam – precum și prin multe iubite. Apoi, fără prea multe planificări, prin intermediul convorbirilor telefonice și al e-mailurilor au decis să-și întemeieze împreună o afacere, după ce au ieșit din armată; ce afacere anume nu s-a pus problema niciodată. O mică firmă de servicii cu aeronave-charter părea totuși croită pentru ei amândoi.

Norocul lor a fost mare. Acum aveau angajați trei mecanici, un pilot part time, o echipă de curățenie, constând dintr-o persoană cu contract permanent și una cu o jumătate de normă, apoi era Karen Indispensabila, care îi conducea pe toți cu o mână de fier și lipsă totală de toleranță pentru vrăjeli.

Compania era solvabilă, iar amândoi trăiau foarte bine de pe urma ei. Cursele zilnice nu ofereau fiorii și senzațiile tari de la zborurile militare, dar Cam nu avea nevoie de adrenalină ca să se bucure de viață. Bret, desigur, era cu totul diferit; piloții de vânătoare trăiesc intens, însă el se domolise și își lua dozele de dramatism ocazional, când se oferea voluntar pentru Patrula Aeriană Civilă.

Au avut mare noroc și cu locația. Terenul de aterizare era perfect pentru nevoile lor. Era amplasat convenabil, mai ales pentru toate sediile corporațiilor Grupului Wingate, principalul client al lui J & L. Șaizeci la sută din zborurile lor se desfășurau pentru corporația Wingate, în principal îi transportau pe directorii executivi de rang înalt în diferite locuri, dar uneori și familia utiliza firma J & L pentru călătorii private.

În afară de comoditate, totuși, aerodromul oferea condiții optime de securitate, precum și o clădire a terminalului cu aspect peste medie, unde existau trei

birouri pentru angajații J & L.

Cunoștințele lui Bret le-au adus afacerea Wingate, iar el de obicei îi transporta pe membrii familiei, pe când Cam se ocupa de transportul angajaților corporației. Aceste aranjamente le conveneau amândurora, fiindcă Bret se înțelegea cu familia mai bine decât Cam. Domnul Wingate fusese un bărbat de treabă, dar copiii lui erau niște cretini, iar soția-trofeu, pe care o lăsase în urma lui, era caldă și prietenoasă precum un ghețar.

Cam coborî din SUV-ul său. Era un bărbat înalt, lat în umeri, iar autoturismul masiv i se potrivea și-i conferea spațiul interior de care avea nevoie, dată fiind anvergura trupului său.

Traversă parcare, cu mersul lui calm, netulburat și intră printr-o ușă laterală a clădirii terminalului, după care ridică scurt cârdul de acces și se deschise o altă ușă. Un hol îngust ducea spre biroul lor, unde Karen stătea și dactilografia preocupată, urmărind atentă tastatura computerului.

Pe biroul ei tronau niște flori proaspete, aranjate într-o vază, iar mirosul lor se amesteca plăcut cu aroma de cafea. Întotdeauna avea flori, deși el bănuia că ea singură și le cumpăra. Iubitul ei – un motociclist solid, bărbos, cu geacă neagră din piele – nu părea genul care să cumpere flori.

Cam știa că fata are douăzeci și ceva de ani, că îi place să-și vopsească părul roșcat, tuns scurt, cu şuvițe negre și că datorită ei biroul mergea ca uns, dar mai mult de atât se temea să întrebe. Bret, pe de altă parte, avea deja ca misiune în viață să scoată orice de la oricine, așa încât o tachina neîncetat.

— 'neăța, Rază-de-Soare, o salută Cam, fiindcă și lui îi plăcea să o tachineze.

Ea îi aruncă o privire piezișă pe deasupra monitorului, apoi continuă să tasteze documentul. Atât de departe era Karen de a străluci diminețile, pe cât este de strălucitor Seattle, în comparație cu Miami. Odată Bret a făcut greșeala să-și verbalizeze teoria conform căreia ea

putea fi asemănată cu lumina radiată de un câine de pază într-un cimitir de fiare vechi, fiindcă era la fel de rea ca acesta și nu devenea nici pe departe umană înainte de ora nouă dimineața.

Karen nu i-a spus nimic, doar că timp de mai bine de o lună corespondența privată a lui Bret a dispărut, până ce el și-a dat seama și și-a cerut scuze, drept urmare corespondența i-a fost din nou livrată, doar că la toate facturile avea restante de o lună.

Cam a ales precauția, în locul curajului, așa că nu i-a mai spus nimic. Și-a turnat singur cafeaua și s-a dus în biroul lui Bret, fiindcă ușa era deschisă.

— Ai venit devreme, îi zise el, rezemându-se cu umărul de tocul ușii.

Bret s-a uitat spre el cu o mutră acră.

— Nu de bunăvoie.

— Vrei să spui că ai primit un apel de la Karen și cația spus să-ți miști fundul până aici? Cam auzi în spatele lui un zgomot care putea fi ori un chicotit, ori un mârâit. Cu Karen era greu să-ți dai seama de diferență.

— La fel de rău. Un idiot a stat până în ultimul minut și a rezervat un zbor pentru ora opt.

— Nu îi numim „idioti”, se auzi glasul lui Karen. Ți-am trimis un memo. Noi le spunem „clienți”.

Bret sorbi din cafeaua lui, apoi spuse pe jumătate râzând, pe jumătate ironic:

— Cliești. Am priceput. Făcu semn spre o foaie de hârtie pe care notase ceva, iar Cam recunoscă formularul de traseu. L-am sunat pe Mike să vină după amiază, pentru zborul spre Spokane, cu Skylane - Mike Gardiner era pilotul lor cu jumătate de normă - și eu mă voi elibera, ca să merg cu Mirage spre L.A., dacă vrei să zbori tu cu Skyhawk în cursa cu Eugene. Sau, dacă preferi, putem să facem schimb, dacă preferi zborul spre L.A.

Cel care ajungea primul la birou trebuia să întocmească documentația de zbor, iar din acest motiv Bret venea rar foarte devreme. El distribuia de obicei avioanele, după lungimea traseului de zbor, lucru care nu

era deloc dificil, fiindcă așa făceau economie de timp și nu mai opreau ca să realimenteze.

Evident că lui Cam i-ar fi convenit mai mult zborul spre L.A., doar că săptămâna aceasta făcuse deja două zboruri mai lungi și avea nevoie de un respiro. Plus că simțea nevoia să mai petreacă timpul și în aparatele Cessna; zbura foarte mult pe Lear și pe Piper Mirage, astfel încât putea să facă un efort și pe avioanele mai mici.

— Nu, este bine cum ai aranjat. Îmi trebuie și orele astea. Mâine ce avem în program?

— Doar două. Mâine și pentru mine programul începe devreme. O duc pe doamna Wingate la Denver, unde pleacă în vacanță, așa că mă voi întoarce singur, doar dacă între timp nu apare ceva. Celălalt este... Se opri, scotocind printre hârtiile împrăștiate pe birou, de fapt toate fiind contractele completate de Karen.

— Un zbor cu marfa spre Sacramento, spuse Karen, din celălalt birou, fără să se sinchisească de faptul că trăgea cu urechea.

— Da, un zbor cu marfă spre Sacramento, repetă Bret ca un ecou, apoi zâmbi, ca și când Cam nu ar fi auzit-o pe ea de prima dată. Se auzi din nou acel mârâit. Bret mâzgăli repede ceva pe o foaie, apoi i-o întinse lui Cam pe birou; Cam se aplecă puțin, puse degetul pe foaie și o răsuci spre el, ca să poată citi.

Întreab-o dacă și-a făcut vaccinul antirabic, scria pe hârtie.

— Sigur, zise el, apoi ridică puțin tonul și i se adresă lui Karen: Karen, Bret vrea să te întreb dacă...

— Taci, cretinule! Bret se ridică dintr-o mișcare și-l lovi pe care cu pumnul în umăr, ca să-l împiedice să încheie fraza. Cam râse, apoi ieși și merse în biroul lui.

Karen îl privi din nou cu ochii aceia pătrunzătoracuzatori.

— Ce voia Bret să mă întreb? zise ea.

— Nu contează. Nu era ceva important, spuse Cam cu o mină inocentă.

— Da, pun pariu, mormăi ea.

Cum se așeză pe scaun, telefonul sună, iar tehnic vorbind, preluarea apelurilor era treaba lui Karen, însă ea era ocupată, iar Cam nu era, așa că apăsă tasta pentru linia de exterior și răspunse.

— Executive Air Limo.

— Sunt Seth Wingate. Mama mea vitregă a rezervat pentru mâine un zbor cu dumneavoastră?

Tonul bărbatului era cam răstit, iar Cam simți cum i se ridică părul la ceafă.

— Da, așa este.

— Unde pleacă?

Cam și-ar fi dorit să-i poată spune nemernicului că destinația doamnei Wingate nu e treaba lui, dar dacă stătea mai bine să se gândească, nemernic sau nu, era un Wingate și avea un cuvânt greu de spus dacă firma J & L își păstra colaborarea cu afacerile Grupului Wingate.

— Denver.

— Când se întoarce?

— Nu am pe birou datele exacte, dar cred că peste două săptămâni.

Singurul răspuns a fost că apelul s-a întrerupt brusc, fără un „mulțumesc” sau un „pupă-mă-n fund” sau orice altceva.

— Ticălosul, bombăni el și puse receptorul în furcă.

— Cine?

Vocea lui Karen pătrundea prin ușa deschisă. Oare exista ceva ce ea să nu audă? Culmea era că țacănitul tastelor se auzea încontinuu, fără nicio ezitare. Femeia asta era chiar înspăimântătoare.

— Seth Wingate, răspunse el.

— Aici sunt de acord cu tine, șefule. Tot timpul este cu ochii pe doamna Wingate, nu-i așa? Mă întreb de ce. Știu că nu se iubesc deloc.

Nici nu era de mirare. Prima doamnă Wingate, pe care el a cunoscut-o foarte puțin, dar pe care a plăcut-o, murise cu un an înainte ca domnul Wingate să se însoare cu asistenta lui personală, care era mai tânără decât amândoi copiii lui.

— Poate că are de gând să dea o petrecere în casă cât timp este ea plecată.

— Mi se pare infantil.

— Dar el așa este.

— Probabil că de aceea domnul Wingate senior a lăsat-o pe ea să se ocupe de bani.

Cam păru surprins, așa că se ridică și apăru în pragul ușii.

— Glumești, zise el. Karen stătea cu spatele. Întoarse ușor capul și se uită spre el, în timp ce degetele îi zburau peste tastatura computerului.

— Nu știai?

— De unde să știu? Nici membrii familiei acestuia, nici directorii Grupului nu discutau cu el probleme financiare personale și nici lui Karen nu-și imagina că i se confesau pe tema aceasta.

— *Eu știu, țin eu să subliniez.*

Da, dar tu ești ciudată. Își înghiți cuvintele înainte ca ele să-i iasă pe gură și să-l bage în bucluc. Karen avea metodele ei să afle diverse lucruri.

— *Cum de știi?*

— Aud și eu niște lucruri.

— Dacă este adevărat, atunci nu mă miră că nu se plac. Ce naiba, și el, dacă ar fi fost în pielea lui Seth Wingate, probabil că s-ar fi purtat tot ca un ticălos cu mama lui vitregă.

— Este cât se poate de adevărat. Răposatul domn Wingate era un tip isteț. Gândește-te. *Tu* i-ai fi lăsat pe Seth sau pe Tamzin să se ocupe de milioanele tale de dolari?

Cam se gândi la acest lucru doar o fracțiune de secundă.

— Pentru nimic în lume.

— Vezi, nici el nu a făcut-o. Iar mie îmi place de ea. E deșteaptă.

— Sper că e suficient de deșteaptă și a schimbat încuietorile la ușă, după ce a murit domnul Wingate, spuse Cam. Și ca să-și păzească spatele, fiindcă sigur Seth

Wingate ar încerca să-i înfigă un cuțit în spate, dacă ar avea ocazia.

CAPITOLUL 3

A doua zi de dimineață telefonul îl trezi brusc pe care, iar el bâjbâi până să-l găsească, fără să deschidă ochii. Poate o fi cineva care a greșit numărul; dacă nu deschidea ochii, avea toate șansele să adoarmă la loc până ce îl va avertiza alarma de la ceasul de mână. Din experiență știa că, odată ce deschidea ochii, trebuie să se trezească, fiindcă somnul nu-i mai revenea.

— Da.

— Șefule, trage-ți pantalonii pe tine și vino până aici.

Karen. La naiba. Uită că trebuie să stea cu ochii închiși și se ridică brusc, fiindcă valul de adrenalină îi spălă imediat pânzele de păianjen din minte.

— Ce s-a întâmplat?

— Partenerul tău idiot a apărut cu ochii umflați, de abia mai putea să-i țină deschiși, incapabil să răsuflă normal și se crede în stare să zboare până la Denver astăzi.

Pe fundal Cam auzi o voce groasă, răgușită, care nu semăna deloc cu vocea lui Bret și totuși persoana bâiguia ceva greu de înțeles.

— Aceea e vocea lui Bret?

— Mda. Vrea să știe de ce ție ți-am spus „șefule”, iar lui

„Idiot”. Fiindcă anumite lucruri sunt evidente, de aceea, îi spuse tăfnoasă lui Bret. Revenind la discuția cu care, zise: l-am sunat și pe Mike, dar nu poate să ajungă aici la timp pentru zborul spre Denver, așa că i-am dat lui zborul tău spre Sacramento, iar tu trebuie să ajungi aici cât mai repede.

— Gata, am plecat, zise el și închise, apoi dădu fuga la baie. Își făcu repede un duș, se bărbieri în patru minute și douăzeci și trei de secunde, îmbracă un costum negru, luă de pe cuier șapca și rucsacul cu lucruri pentru o noapte, pe care-l avea mereu pregătit, pentru ocazii ca aceasta, apoi în șase minute ieși pe ușă. Se întoarse din

drum, ca să închidă cafetiera care era programată să pornească peste o oră, apoi, fiindcă nu știa dacă are timp să oprească undeva pentru micul dejun, merse și scoase dintr-un dulap câteva batoane proteice, pe care le înghesui în buzunare.

Drace, drace, drace, înjura el încontinuu, cu greu strecurându-se prin traficul matinal infernal. Pasagera lui de astăzi era glaciala Văduvă Wingate. Bret se înțelegea bine cu ea, fiindcă Bret se înțelegea cu aproape toată lumea; în cele câteva ocazii, când Cam a avut ghinionul să o însoțească, ea s-a comportat de parcă ar fi avut un morcov înfipt în fund, iar el ar fi fost un gândac pe parbrizul vieții ei.

Cam a mai avut de-a face cu persoane de genul ei de multe ori, în armată; această atitudine a fost incompatibilă cu gustul lui atunci, la fel ca și acum. Intenționa să tacă, de-ar fi să moară din asta, dar, dacă ea avea să-l provoace în vreun fel, atunci îi va oferi cel mai oribil zbor din viața ei: o va face să-și vomite și mâțele, până când vor ajunge la Denver.

Reuși să ajungă rapid; locuia la periferia orașului Seattle, în plus el mergea în direcție opusă, spre aerodrom, nu spre oraș, așa încât șoseaua pe care rula era destul de liberă, în timp ce din sens opus se vedeau coloane de mașini. Ajunse și parcă pe locul său cam în douăzeci și șapte de minute de când închisese telefonul.

— Ai fost rapid, îi zise Karen când îl văzu intrând în birou, pregătit cu bagajul pe umăr. Mai am câteva vești proaste.

— Hai să le aud, spuse el, și lăsă rucsacul pe un scaun, apoi își turnă puțină cafea.

— Miraj este în reparații, iar Dennis spune că nu va fi gata până la ora plecării.

Cam își sorbea liniștit cafeaua, gândindu-se la partea logistică. Dacă ar fi zburat cu Miraj-ul, ar fi reușit să ajungă la Denver fără să realimenteze. Dacă zbura cu Lear, ar fi reușit, doar că acesta era folosit pentru grupuri, nu pentru o singură persoană - cu toate că putea să

piloteze singur pe Lear, prefera să fie însoțit de un copilot.

Niciunul dintre aparatele Cessna nu putea să zboare pe distanțe mari, dar Skylane avea un plafon de zbor de peste cinci mii cinci sute de metri, în timp ce plafonul unui Skyhawk era de doar patru sute. Există în Colorado vârfuri muntoase care depășesc patru mii cinci sute de metri, așa că alegerea aparatului era una evidentă.

— Merg cu Skylane, zise el. Voi realimenta la Salt Lake City.

— Așa m-am gândit și eu, interveni Bret, venind din biroul lui. Avea vocea atât de răgușită, încât ai fi zis că a orăcăit un broscoi cu congestie nazală. Am dat dispoziție mecanicilor să-l pregătească.

Cam ridică privirea. Karen nu exagerase deloc referitor la starea în care se afla Bret; ba mai rău, o subestimase. Avea cercuri vineții de jur-împrejurul ochilor și erau atât de umflați încât pupilele nici nu i se vedeau: în locul lor apăreau două linii oblice. Era umflat la față și respira pe gură. Una peste alta, arăta ca naiba, iar după expresia feței lui, se simțea groaznic. Orice boală ar fi contractat, Cam nu dorea să se molipsească.

— Nu te apropia de mine, îl avertiză Cam, ridicând mâna ca un polițist de la circulație.

— I-am dat deja cu spray Lysol, zise Karen, privindu-l sfidător pe Bret. O persoană foarte precaută, cu măcar un dram de bun simț ar fi rămas acasă și ar fi sunat la birou, în loc să vină la muncă, unde poate să împrăstie microbii.

— Dar pot să zbor, croncăni el. Tu ești cea care insistă că nu pot.

— Sunt foarte sigură că doamna Wingate de-abia așteaptă să-și petreacă cinci ore înghesuită într-un avion de mici dimensiuni, alături de tine, zise ea sarcastic. Eu nu-mi doresc să stau în același birou cu tine nici măcar cinci minute. *Pleacă acasă.*

— Susțin această moțiune, zise Cam enervat. Pleacă acasă.

— Dar am luat un decongestant, protestă Bret. Încă nu și-a făcut efectul.

— Înseamnă că nu-și va face efectul nici până când va trebui să decoleze avionul.

— Ție nu-ți place să zbori cu această familie.

În special cu doamna Wingate, se gândi Cam, dar spuse tare doar atât:

— Nu e mare lucru.

— Dar pe mine mă place mai mult.

Acum Bret vorbise ca un copil răsfățat, mereu avea ceva de obiectat atunci când zborul lui era anulat.

— Va trebui să mă suporte cinci ore, zise Cam hotărât. Dacă el putea, desigur va putea și ea. Tu ești bolnav, eu nu sunt. Am pus punct discuției.

— Ți-am scos și rapoartele despre starea vremii, spuse Karen. Le-am lăsat pe computerul tău.

— Mersi. Intrând în biroul lui, Cam se așeză la masa de scris și începu să citească. Bret rămăsese în ușa biroului și părea că nu știe ce să facă. Pentru Dumnezeu, rosti exasperat Cam, mergi la doctor. Arăți de parcă ai fi fost atacat cu spray lacrimogen. Arăți ca și când ai fi avut o reacție alergică la ceva.

— Bine. Începu să strănute în reprize, apoi îl apucă o tuse convulsivă.

De la locul lui, Cam nu o putea vedea pe Karen, dar auzi un șuielat nervos, apoi Bret a fost învăluit de un nor.

— Of, pentru Dumnezeu, protestă bărbatul bolnav, dând din mâini, ca să împrăstie ceața. Dacă-mi dai cu sprayul acesta, mai rău îmi faci.

Ea continuă să apese cu încăpățănare.

— Gata, renunț, mormăi el după ce obosi să tot dea din mâini. Îi era din ce în ce mai greu să facă față atacului lacrimogen și sufocant. Gata, plec, plec. Dar să știi, că dacă o să mor de insuficiență respiratorie, din cauză că ai golit tubul de Lysol pe mine, *atunci vei!*

— Dacă mori, nu mai poți să mă concediezi. Tot ea trebuia să aibă ultimul cuvânt, doar că ultima replică a fost emisă după ce el a plecat și a închis ușa.

Cam rămase tăcut o clipă, apoi spuse:

— Mai dă cu puțin spray. Dă cu spray pe tot ce a

atins el.

— Mai am nevoie de un flacon. Acesta este aproape gol.

— Când mă voi întoarce, voi cumpăra o cutie întreagă.

— Deocamdată voi da cu spray pe clanțe, dar tu să nu mergi în biroul lui.

— Dar în baie?

— Eu nu intru în toaleta bărbaților. Aveam impresia că bărbații sunt oameni, dar odată am intrat în toaleta voastră și era să mor șocată. Dacă aș fi încercat în altă cabină, probabil că aș fi rămas cu episoade psihotice. Așadar, dacă vrei să te protejezi, ia sprayul și dă cu el prin toaleta voastră.

El se gândi câteva clipe la detaliul absolut nesemnificativ că ea lucrează pentru după care își dădu seama că în biroul lor s-ar instala haosul, dacă nu ar mai fi acolo. A naibii probabilitate; ea și-a expus punctul de vedere.

Cântărind mai bine cele două puncte de vedere, trase concluzia că datul cu spray în toaletă nu era trecut în fișa ei de post.

— Acum nu am timp.

— Toaleta nu pleacă nicăieri - iar eu o folosesc pe cea pentru femei. Asta însemna că ei nu-i păsa dacă partea bărbaților va fi decontaminată sau nu.

Cam rămase cu ochii spre ușa deschisă și realizează de abia acum cât de multe conversații ale lor se desfășurau cu ea fiind în afara biroului, iar el în biroul lui, în cea mai mare parte a timpului el neputând să o vadă deloc.

— Să știi că am de gând să instalez la intrare o oglindă rotundă, zise. Chiar la intrarea în birou.

— De ce?

— Ca să te pot vedea, când stau de vorbă cu tine.

— De ce te interesează asta?

— Ca să știu dacă zâmbești.

Cam își lăsa rucsacul în compartimentul pentru bagaje, apoi începu să inspecteze Skylane-ul; îi dădu roată

examinându-l cu atenție, ca să nu fie nimic desprins, sau uzat. Trase, împinse, lovi. cu piciorul roțile. Urcă în carlingă și parcurse procedurile dinaintea zborului, verificând pe rând fiecare ecran și aparat, apoi bifa totul, conform unei liste afișată pe bord. Cunoștea procedura pe dinafară, putea să o parcurgă și în somn, dar niciodată nu se baza doar pe memorie; un moment de neatenție și putea să rateze ceva crucial. Așadar se lua după ordinea de pe listă, ca să știe că a acoperit totul. La patru kilometri deasupra pământului era momentul nepotrivit să descopere că este ceva în neregulă.

Se uită la ceas și văzu că se apropia ora la care trebuia să sosească doamna Wingate. Porni motorul și-l ascultă atent, până ce ajunse la acel huruit constant. Verifică monitoarele și panoul cu instrumente de zbor, verifică de două ori dacă toate datele erau normale, apoi verifică și traficul din zonă, după care se îndreptă lent spre poarta de acces la terminal, de unde își va lua pasagera. Cu coada ochiului zări mișcare în zona parării și așa constată că un Land Rover verde-închis tocmai oprea pe un loc liber.

Mereu era surprins când o vedea în Land Rover. Doamna Wingate nu părea genul de femeie care preferă mașinile practice sau SUV-urile; dacă ar fi fost prima dată când se întâlneau, ar fi catalogat-o drept o doamnă care prefera modelele mari, luxoase – nu genul sportiv, ba mai mult, părea că-i place să aibă șofer, iar ea să stea pe bancheta din spate. Dar nu era așa: întotdeauna conducea ea, cu viteza și eleganța unei persoane care oricând ar fi putut să decoleze de pe un câmp.

Își dădu seama că ar fi trebuit să ajungă mai devreme. Bret ar fi fost deja oprit la poartă, unde ar fi ajutat-o să scoată bagajele și să le care în avion. Cam o văzu cum se oprește în loc, urmărind avionul care se apropia, apoi închise portiera și merse spre portbagaj, ca să descarce singură bagajele. Mai avea vreo câteva sute de metri până să ajungă la poartă; era clar că ea va ajunge prima.

Grozav. Probabil că pentru ea zborul va începe cu capsă pusă deja, fiindcă nu a venit nimeni să o ajute. Pe de altă parte, bine măcar că nu l-a așteptat în picioare, sub cerul liber, până când apărea aeronava.

Ajuns pe poziție, opri motorul și coborî. O văzu că se apropie dinspre clădirea terminalului; cu o mână trăgea o valiză, iar în mână cealaltă avea o geantă de voiaj destul de mare. Karen era cu ea și trăgea și ea două trolere.

Doamna Wingate se uită la el, pe măsură ce avansa și îi zise lui Karen:

— Credeam că Bret va fi pilotul meu. Tonul ei era neutru, formal.

— Este bolnav, explică delicat Karen. Credeți-mă, nu var plăcea să-l aveți prin preajmă.

Doamna Wingate nu schiță niciun gest și nici nu lăsă să se citească nimic pe chipul ei.

— Sunt convinsă, zise ea. Ochelarii de soare îi ascundeau privirea.

— Doamnă Wingate, o salută politicos Cam, ajuns acum în dreptul lor.

— Căpitane Justice. Ieși pe poarta pe care el i-o deschise.

— Permiteți să vă iau bagajele.

În tăcere, ea rămase cu mâna pe trolerul pe care-l trăsesese după ea, până ce mâna lui o atinse pe a ei undeva, pe lângă mâner. Cam nu scoase un cuvîntel, ci luă rînd pe rînd toate trei valizele și le depozită în compartimentul pentru bagaje, întrebându-se dacă femeii i-or mai fi rămas haine prin șifonier, acasă. Cu greutatea pe care o adusese, i-ar fi fost imposibil să se îmbarce într-o cursă comercială fără să plătească o sumă frumușică doar pentru bagaje.

Când era vorba de un singur pasager, el sau ea alegea adesea să se așeze pe locul de lângă pilot și nu pe locurile din spate, fiindcă aici îi era mai ușor să vorbească direct cu pilotul și putea să poarte căștile copilotului.

O ajută pe doamna Wingate să urce în avion, chiar o susținu când păși înăuntru; ea se duse direct pe locul din spatele lui, lăsând să se înțeleagă că nu vrea să stea de

vorbă cu el.

— V-aș ruga să vă așezați pe locul celălalt, îi spuse el pe un ton care nu exprima o rugămintă, ci mai degrabă un ordin, deși conținea o rugămintă.

Ea nici nu se mișcă.

— De ce?

Deși ieșise din forțele armate de aproape șapte ani, obiceiurile militare dobândite erau prea adânc înrădăcinate, astfel încât Cam se abținu cu greu să nu-i spună direct „mișcă-ți fundul chiar acum”, fapt care ar fi avut ca rezultat ruperea contractului în mai puțin de o oră. Trebui să scrâșnească din dinți, după care reuși să articuleze, pe un ton relativ calm:

— Greutatea corporală va fi mai bine balansată, dacă stați pe bancheta din partea opusă mie.

În tăcere ea se mișcă pe scaunul din partea dreaptă, apoi își puse centura. Deschise geanta și scoase din ea o carte, în care își îngropă nasul, deși cu ochelari de soare pe nas era puțin probabil că putea să citească un cuvânt. Oricum, mesajul ei ajunsese intact și clar: *nu vreau să-mi vorbești*. Perfect. Nici el nu-și dorea să-i vorbească femeii, la fel cum nu dorea nici ea să-i vorbească.

Cam se așază pe locul lui, închise ușa și își puse pe cap căștile. Karen le făcu semn, apoi plecă în terminal. După ce porni motorul și verifică mecanic toate ecranele și indicatoarele de pe panoul de bord, Cam se înscrise pe pista de deplasare spre zona de decolare. Nicio clipă, pe timpul decolării ea nu și-a ridicat ochii din carte.

Mda, se gândi el crispat, vor urma cinci ore lungi de zbor.

CAPITOLUL 4

Grozav, se gândi Bailey, de cum îl văzu pe Căpitanul Justice coborând din carlinga aparatului Cessna, ca să vină spre poartă. Nu avea cum să confunde statura înaltă, zveltă și bine legată cu aceea a lui Bret Larsen, pilotul care o transporta de obicei acolo unde avea nevoie. Bret era vesel și comunicativ, în vreme ce Căpitanul Justice avea o mină care exprima totală dezprobare.

De când s-a căsătorit cu Jim Wingate, imediat recunoștea când această atitudine era îndreptată spre ea și, cu toate că nu se putea caracteriza ca fiind ultrasensibilă, acest fapt o enerva la culme.

Se săturase până peste cap să fie privită ca o căutătoare de aur, cu inima rece și care a profitat de un bărbat bolnav. Această situație a fost ideea lui Jim, nu a ei. Da, a făcut-o pentru bani, dar ce naiba, și-a *câștigat* prin muncă salariul pe care-l primea în fiecare lună. Moștenirile lui Seth și Tamzin erau nu doar sigure sub administrarea ei, dar și sporeau într-o manieră sănătoasă.

Nu era nicidecum un geniu financiar, dar se pricepea la investiții și înțelegea piețele. Jim o considera cam prea conservatoare în investițiile personale pe care le făcea, dar când venea vorba de păstrarea fondurilor, ea era exact persoana de care el avea nevoie.

Probabil că ar fi putut să dea un anunț la ziar, prin care să explice toate aceste aspecte, dar de ce trebuia să se justifice în fața oamenilor? Să-i ia naiba.

Această filosofie era acum facilă, deși nu o putea folosi cu prietenii vechi ai lui Jim, care acum se considerau prea buni ca să socializeze cu ea, însă ea era bucuroasă că nu o obligă nimeni să petreacă timp cu ei - oricum, niciodată nu i-a considerat prietenii ei.

Era obligată, totuși să petreacă vreo câteva ore înghesuită în carlinga unui avion mic, împreună cu domnul Acritură, doar dacă nu alegea să anuleze zborul și să aștepte însănătoșirea lui Bret - sau putea să-și rezerve un bilet la o cursă comercială cu direcția Denver.

Ideea era tentantă, doar că nu știa dacă mai putea să prindă următorul zbor, presupunând că va ajunge la aeroport în timp util, iar deja fratele și cumnata ei plecaseră din Maine spre Denver. Logan trebuia să închirieze un autoturism cu tracțiune integrală, cu care să o aștepte la aterizare.

Diseară, până la ora opt, trebuiau să ajungă la locul ales, pentru o vacanță de două săptămâni, în care vor face coborâri cu pluta pe râu. Lui Bailey această idee i s-a părut

divină: două săptămâni în care nu va folosi telefonul mobil, nu va face față privirilor reci sau dezaprobatoare, dar mai presus de orice, nu va mai ști de Seth, nici de Tamzin.

Coborârile cu pluta pe râu erau preferatele lui Logan;

el și Peaches, soția lui, s-au cunoscut în timp ce practicau acest sport. Bailey avea și ea o oarecare experiență în domeniu din timpul colegiului și chiar i-a plăcut, așa încât această ocazie i s-a părut excelentă pentru a-și putea petrece puțin timp împreună cu ei. Familia ei se împrăștiase prin țară și ea nu a avut parte de reuniuni și nici de revederi frecvente.

Tatăl ei locuia în Ohio cu a doua soție; mama ei, al cărui soț cu numărul trei murise în urmă cu patru ani, locuia acum în Florida, cu sora fostului ei soț numărul doi, care era și ea văduvă. Sora mai mare a lui Bailey, Kennedy, era pe undeva prin New Mexico. Bailey era foarte apropiată de Logan, care era cu doi ani mai tânăr decât ea, dar pe care nu-l mai văzuse de la înmormântarea lui Jim. El și Peaches erau singurii membri ai familiei ei care au fost prezenți. Peaches era o fată de zahăr și cumnata preferată de Bailey dintre toți cumnații și rudele prin alianță.

Această excursie a fost ideea lui Peaches, iar timp de câteva luni au tot făcut schimb de e-mailuri, perfectând detaliile. Planul era ca ei să închirieze o plută mare, un cort mare, sobe de campanie și lanterne, de care aveau nevoie pentru două săptămâni de camping pe malul râului.

Ideea era să cumpere mâncarea și apa, precum și alte articole esențiale - cum ar fi hârtia igienică - din Denver, dar chiar și așa valizele lui Bailey erau ticsite cu lucruri de care credea că va avea nevoie.

Experiența ei limitată de rafting o învățase că era mai bine să aibă cu ea un lucru și să nu aibă nevoie de el, decât să-i lipsească. În cea de-a doua excursie îi venise ciclul cu câteva zile mai devreme, iar ea a fost complet nepregătită. Ceea ce trebuia să fie o distracție s-a transformat într-un coșmar, fiindcă a fost nevoită să se

folosească de șosetele de schimb pe post de tampoane, iar rezultatul a fost că a trebuit să îndure frigul și să aibă picioarele ude mai toată excursia. Deloc distractiv.

De data aceasta s-a înarmat din timp cu cataloage speciale pentru călătorii, din care a comandat tot ce-și imagina că-i va trebui, de la periute de dinți de unică folosință, cărți de joc de plastic și până la o lampă de carte.

Logan o va tachina pentru că s-a aglomerat cu bagaje, dar ea va râde la urmă, dacă întâmplător, el va avea nevoie de vreun obiect din rezerva ei. Luase preventiv chiar și o rolă de bandă adezivă, în cazul când pe cortul ei ar putea să apară o fisură, lucru care s-a întâmplat tot în ultima lor călătorie nefericită.

Îi plăcea raftingul foarte mult, iar atunci când se afla pe plută și era udă, ori îi era frig pentru ea era o distracție, dar atunci când nu se afla pe plută propriu-zis și-ar fi dorit tot confortul de acasă. Bine, poate că uneori era puțin exagerată, dar era sigură că și Peaches prefera să se spele cu șervețele umede de corp, cu aloe vera, în locul delectării cu o găleată de apă rece din râu și săpun.

Așteptase cu nerăbdare plecarea, iar acum nu suporta ideea unei întârzieri, chiar dacă pentru a ajunge la timp trebuia să îndure compania Căpitanului Justice. Îi venea să râdă ori de câte ori auzea numele acesta. *Căpitanul Justice*, pentru Dumnezeu. Parcă era numele unui personaj din benzile desenate.

L-a văzut cum i-a ridicat cele trei valize și le-a așezat în compartimentul pentru bagaje fără pic de efort și, cu toată masca împietrită de pe chipul lui, ea își dădea seama ce era în mintea lui: că și-a împachetat în valize tot șifonierul. Dacă ar fi avut măcar o urmă de trăsături umane, ar fi privit bagajele cu suspiciune, sau ar fi întrebat-o dacă nu cumva băgase pietre în valize; Bret ar fi mormăit și s-ar fi comportat ca și când valizele ar fi cântărit mai mult decât în realitate, evident ar fi glumit pe seama lor. Dar nu și domnul Față-împietrită; nici măcar o dată nu l-a văzut zâmbind.

Când a ajutat-o să urce în avion, mâna lui puternică i-a oferit sprijinul necesar, iar ea a tresărit. Bret nu a ajutat-o niciodată, își dădu ea seama; din camaraderia care îl caracteriza, a avut mare grijă să nu depășească hotarele impuse de respectul datorat unei femei; de când s-a căsătorit cu Jim, recunoștea și ea, hotarele s-au extins prea mult. Pur și simplu nu mai avea încredere în oameni acum și de aceea părea inabordabilă și prea rigidă.

Nici Căpitanul Justice nu observase la ea semne cu „nu atingeți” sau pur și simplu nu-i păsa. Când a pus mâinile pe ea, chiar le-a simțit puterea și siguranța, iar gestul lui a fost cu totul diferit de cele ale directorilor cu care se asocia ea și cu care venea în contact de obicei. Șocul atingerii lui, mâinile lui calde i-au făcut inima să tresară.

Era foarte tulburată și de aceea de-abia a reacționat la comanda lui de a se așeza pe locul de alături. Imediat ce și-a prins centura de siguranță, și-a scos cartea și s-a prefăcut că este absorbită de ea, însă mental încă își trăgea șuturi, ca să se trezească.

Era de compătimit, dacă reacționa astfel la o simplă atingere a unui bărbat, nu? Mai ales că nu era orice bărbat, ci unul care clar o disprețuia. Bine, așadar viața ei amoroasă era deocamdată inexistentă și va rămâne așa atâta timp cât va avea de-a face cu copiii lui Jim, fiindcă refuza să le ofere o țință sau muniție. Da, evident, câteodată se simțea incredibil de excitată, dar spera că va avea destulă mândrie încât să nu se deconspire în fața unuia ca Justice; nu dorea să-i dea de înțeles că are o părere atât de proastă despre sine, încât ar fi fost bun orice bărbat.

Problema era una de ordin fizic: el fiind un bărbat extrem de atrăgător - nu frumos, nu genul acela de playboy, fiindcă avea o față prea colțuroasă, dar... era absolut atrăgător. Ochii lui verzi aveau un fel de magnet, fiind de o nuanță mai deschisă decât cea obișnuită, cu ușoare tente de azuriu. Expresia ochilor acelora era una rece și distantă, de parcă omul nu ar fi avut sentimente

deloc.

Era bun prieten cu Bret, deși ea nu și-l putea închipui într-o relație de prietenie cu nimeni. Când Bret vorbea despre el, totuși, o făcea cu mult respect și apreciere pentru Justice. „Un pilot printre piloți”: așa l-a descris cândva Bret. „Tipul e beton. Jur, are nervi de oțel. Ar putea menține un KC-10 nemișcat în inima unui uragan, fără să miște un mușchi”.

Bailey a avut apoi curiozitatea să caute pe Internet și să afle ce este acela un KC-10.

Acum îi era mult mai ușor să și-l imagineze în carlinga unui uriaș avion-tanc de alimentare, pe care-l menținea în poziție, în timp ce avioanele de luptă se aliniau sub burta lui, să realimenteze. Evident, nu citise cum operează exact o asemenea aeronavă, dar își dădea seama că nu era o treabă ușoară, mai ales la viteza de sute de mile pe oră și învăluit de curenți puternici.

Când ieși din tumultul de gânduri, realizează că privirea i se opriase asupra mâinilor lui atât de sigure și ferme pe manșă. Oripilată, își coborî iar privirea în carte. Slavă cerului că purta ochelari de soare, astfel ca el să nu-și dea seama că-l fixează cu privirea – cu toate că probabil se întreba și el cum poate ea să citească prin lentilele întunecate. Ei bine, nu putea, dar el nu trebuia să știe asta.

Se simțea intimidată și stânjenită, ceea ce nu-i stătea în caracter. Trebuia să se relaxeze și să-și îndrepte gândurile în altă parte. Dacă și-ar fi scos ochelarii de soare, atunci ar fi reușit să citească, iar cartea era bună. Deși intenționa să-și dea jos ochelarii, renunță imediat. Erau o pavază redutabilă, iar acum simțea că are nevoie de așa ceva.

Bine, nu se punea problema să citească. Poate un pui de somn?

Era cam devreme, de-abia începuse dimineața. Putea să se prefacă doar, așa cum se prefăcuse că a citit, dar nici asta nu-i va abate gândurile.

Dacă și-ar fi luat cu ea laptopul, ar fi putut juca niște jocuri, dar îl lăsase acasă. În următoarele două săptămâni

oricum nu avea acces la internet, iar după ce bateria s-ar fi descărcat complet, computerul ar fi fost doar o greutate inutilă, pe care ar fi purtat-o în spate. Nici să fi luat baterii de rezervă nu ar fi fost o soluție, fiindcă și ele trebuiau cărate; oricum se încărcase cu prea mult bagaj.

Ghidul lor avea un vehicul cu care să le care bagajele dintr-un loc în altul, dar erau trei plute, fiecare cu șase oameni pe ele, iar asta însemna că tot echipamentul și bunurile personale ale celor optsprezece turiști trebuiau mereu transportate. Spera totuși ca ghidul să aibă niște vehicule încăpătoare.

Perspectiva celor două săptămâni îi dădea un sentiment plăcut și o entuziasma. Evident, unele coborâri vor fi amuzante, altele palpitate și unele extrem de periculoase, dar timp de două săptămâni nu va mai trebui să cenzureze tot ce spune și nici nu va fi înconjurată de persoane care fie o disprețuiesc deschis, fie se uită la ea chiondorâș. Va putea să se relaxeze, să râdă, să se distreze, să fie *ea însăși*. Timp de două săptămâni va fi liberă.

Se uită puțin pe geam și admiră întinderea vastă a statului Washington, derulându-se sub aeronava lor. Liniile aeriene comerciale erau mai rapide, însă ea prefera să zboare cu aparatele de mici dimensiuni, fiindcă așa reușea să vadă mai mult, de la altitudini mai mici.

Bâzâitul constant al motorului funcționa ca un fel de hipnotic și ea chiar reuși să ațipească puțin, cu capul rezemat pe tetiera banchetei. Soarele matinal scălda tot geamul cu lumină caldă, încălzind plăcut interiorul aeronavei, iar la un moment dat simți că i se face prea cald, așa că își scoase sacoul de mătase. Oricum, nu va mai purta nimic din mătase în următoarele două săptămâni, se gândi melancolică.

Se uită la ceas și constată uimită că erau în zbor de peste o oră și jumătate deja; parcă timpul s-a comprimat, ori a ațipit ea mai mult decât și-a închipuit.

— Unde suntem? întrebă ea pe un ton puțin ridicat, ca să se facă auzită.

El își ridică ușor casca, eliberându-și o ureche și întoarse capul privind-o peste umăr.

— Doamnă? zise. Avea o mină rece, dar vorbise politicos.

— Unde suntem? repetă ea.

— Ne apropiem de Idaho.

Atunci ea se uită prin parbriz și în depărtare zări culmile înzăpezite aliniindu-se în fața lor într-un peisaj somptuos. Îi tresări inima și nu se putu abține să nu răsuflă speriată; i se părea că traseul avionului se derula la aceeași înălțime cu vârfurile muntoase și o coliziune i se părea iminentă, dacă avionul nu mai urca puțin - ceva mai mult chiar.

El își rearanjă casca pe ureche și ea remarcă pe chipul lui o urmă de satisfacție. De pe locul unde stătea evident că nu se vedea clar, dar faptul că a văzut-o când a tresărit l-a amuzat fără îndoială. Sigur că avionul putea să zboare mai sus; altfel nu s-ar numi avion. *Afurisitule*, se gândi ea destul de enervată.

Se instalează confortabil pe banchetă și admiră munții. Erau încă foarte îndepărtați, însă măreția lor era pur și simplu copleșitoare și culmile păreau că se apleacă sub aripile avionului, ca niște fiare preistorice, care parcă îi așteptau să se apropie mai mult, înainte să sară la ei și să-i înghită.

Oare ce au special munții? Dintotdeauna i-au provocat imaginația. În realitate ei existau acolo, ca niște zbârcituri uriașe ale scoarței pământești. Acum din aer îi aminteau de o coală de hârtie care fusese mototolită groaznic, apoi îndreptată doar pe alocuri. Cu excepția vulcanilor, munții nu *Jaceau* nimic, atunci de ce ei îi păreau atât de vii? Prin „vii” nu înțelegea asemeni copacilor care cresc printre stâncile munților, sau ca animalele mici și mari care îi calcă; vii, așa cum sunt munții care au personalitatea lor, viața lor, răsuflarea lor, care comunică unii cu alții.

Când era mică, se gândea că dealurile sunt copiii munților, iar când dealurile cresc, toate casele construite

pe ele vor aluneca la vale. Își amintea cât de îngrozită era când intra într-o casă aflată pe o colină cât de mică, gândindu-se că în orice minut pământul de sub picioare se va ridica și o va lăsa să alunece încet, spre moarte.

Când a împlinit zece ani, a început să înțeleagă, însă niciodată nu a pierdut sentimentul că munții au viață.

În fața lor se adunau nori cenușii, care se formau dinspre crestele munților, apoi se loveau de ele, aglomerându-se după un sistem meteo, care-i reforma și le dădea drumul spre văi. Doamnele bătrâne se îmbracă, își imagina ea; norii care înconjurau munții păreau mantii pe umerii lor, în culori care mai de care mai deosebite.

Pe măsură ce se apropiau de munți, Justice lua altitudine. Cu cât urcau, cu atât aerul se rarefia, iar zumzăitul motorului își schimba sonoritatea. Aburi pufoși îi învăluiau, apoi se dispersau; avionul întâlnea câteva turbulențe, iar ea tresări.

Se aplecă spre pilot și căută să citească altimetrul, doar că din nou au fost surprinși de o turbulență, așa că ecranul cu cifre îi juca în fața ochilor.

— La ce altitudine suntem acum? întrebă ea.

— Treisprezece, zise el, cu mâna pe manșă și privirea înainte. Vreau să urcăm la șaisprezece.

Au urcat, iar aerul părea mai calm la această altitudine, care depășise nivelul ciocnirilor termice. Se uită în jos și încercă să calculeze mintal. Erau la o înălțime de patru mii de metri. *Titanicul* se scufundase în ocean la o adâncime asemănătoare. Se gândi cât de mult era până jos și își imaginează colosul strălucitor plutind pe linia albastră, cu luminile stinse, apoi scufundându-se încet, rupt în două, întunecat, fără pic de viață. Se cutremură și i se făcu frig. Își luă sacoul. Se opri înainte să-l îmbrace fiindcă tocmai atunci treceau pe deasupra primei zbârcituri gigantice de piatră.

Motorul tuși sec.

I se urcă stomacul în gât, iar senzația era aceea din montagne-russe. Inima începu să-i bată cu putere în piept. Bailey se mai aplecă o dată.

— Ce a fost asta? spuse pe un ton destul de crispat, aproape alarmat.

El nu răspunse. Postura lui nu mai era aceea de relaxare, ci de atenție sporită, iar această transformare avusese loc într-o milisecundă. Constatarea o sperie și mai mult decât huruitul monoton și întrerupt al motorului. Strânse marginea banchetei din față, iar unghiile intraseră deja adânc în piele.

— S-a întâmplat ceva?

— Toate aparatele indică valori normale, răspunse el scurt.

— Atunci ce...

— Nu știu. Vreau să coborâm puțin.

Puțin era foarte bine, se gândi ea, privind fix spre stâncile colțuroase și amenințătoare ale munților, care se apropiaseră prea mult de ei și se tot apropiiau. Nici el nu putea să coboare prea mult, fiindcă riscau să agațe vreun pisc. Motorul părea că s-a liniștit; dacă sughițul de mai devreme ar fi prevestit ceva mai serios, probabil că el s-ar fi répétait, nu?

Motorul tuși din nou, însă de această dată mult mai puternic, astfel încât se zgudui întreg avionul. Bailey rămase încremenită, privind rotirea elicelor și ascultând motorul, în așteptarea celui zumzăit monoton, normal.

„Funcționează, funcționează” spunea ea în gând. „Ține-o tot așa”. Își imaginează sunetul constant și văzu cu ochii minții cum elicea se rotește foarte repede, iar aparatul se ridica lin pe deasupra munților. Poate că, dacă se va concentra suficient, chiar se va întâmpla...

Motorul scuipe de câteva ori sacadat... și se opri.

Brusc a urmat o liniște de mormânt, totală. Șocată complet, ea privi spre elicea care își încetinește rotația, până ce lamelele se vedeau distinct, apoi... nu se mai învârti nici ea.

CAPITOLUL 5

— Rahat!

Căpitanul Justice rosti înjurătura scrâșnind din dinți; mâinile lui se mișcau prompt, în timp ce încerca să repună

în funcțiune motorul și să mențină botul aeronavei pe cursul său normal ascendent. Erau atât de aproape de munți încât, dacă botul s-ar fi înclinat, avionul s-ar fi ciocnit de ei. Peisajul de dedesubt era profund, cu contraste neospitaliere: stânci și bolovani acoperiți cu zăpadă atât de albă, încât părea aproape albastră, umbre atât de întunecate încât păreau negre. Pantele erau abrupte și colțuroase și ele coborau în unghiuri ascuțite, aproape verticale. Nu se putea ateriza nicăieri, fiindcă terenul era prea accidentat.

Bailey nu se mișca, nu respira. Nu putea. Îngrozitoare paralizie provocată de teroarea absolută a neajutorării îi cuprinsese corpul și vocea. Nu putea să ajute cu nimic și nici să schimbe ce urma să se întâmple. Nici măcar nu putea să protesteze; nu putea decât să se uite și să aștepte să moară. Vor *muri* –, Bailey nu vedea nicio cale de scăpare, în câteva minute, chiar în câteva secunde aveau să se ciocnească de vârful înzăpezit al muntelui. În acest singur moment încremenit în timp parcă pluteau pe loc, ca și când avionul nu se conforma legilor gravitației: munții se jucau cu ei de-a șoarecele și pisica, lăsându-le o speranță deșartă, pe care imediat urmau să le-o răpească.

— S.O.S! S.O.S! S.O.S!

Ca prin ceață a auzit glasul lui Justice prin stație, iar el transmisea semnalul de urgență, numele și indicativul aeronavei, precum și localizarea ei curentă, apoi a înjurat cu patos și a tăcut, încrâncenat să lupte cu inevitabilul situației.

Brusc avionul a pierdut din altitudine, iar ea își simți stomacul în gât, așa că închise ochii, ca să nu mai vadă vârfurile stâncoase care veneau spre ei. Apoi aripa stângă s-a ridicat, cea dreaptă s-a înclinat și aeronava a început să se răsucescă spre dreapta, manevră care i-a provocat greață și a făcut-o să înghită convulsiv.

Câteva secunde mai târziu aripa dreaptă s-a ridicat și câteva scurte secunde aeronava s-a stabilizat. Apoi aripa stângă s-a înclinat și avionul a început să se lege spre

stânga. Atunci ea deschise ochii. Preț de câteva secunde nu s-a putut concentra; vederea i s-a încetșat și începuse să

O doară pieptul.

Și-a dat seama cu greu că își ținea respirația și apoi cu mult efort a inspirat și a expirat, ca să-și alimenteze plămânii cu oxigen. După ce a mai inspirat o dată, vederea

I s-a limpezit puțin, dar suficient cât să-l vadă pe Justice. *Doar* pe el îl vedea, ca și când imaginea lui fusese mărită și toate celelalte au rămas suspendate în ceață. Îi vedea partea dreaptă a feței transpirată și încordată, vedea cum i se încleștau mușchii mandibulari, ba chiar genele întoarse și obrazul proaspăt bărbierit.

Un gând agonizant îi săgetă prin minte: că el va fi ultima persoană pe care o va vedea! A mai inspirat odată adânc. Urma să moară împreună cu el, cu acest bărbat care nici măcar nu o agreea; măcar omul ar trebui să moară alături de o persoană căreia îi pasă de el.

Același lucru se putea spune și despre el, totuși, iar ea simți o tristețe profundă pentru amândoi. El... El... Gândul îi fulgeră prin minte și-i captă atenția. Ce naiba făcea? Brusc își dădu seama de ce se întâmplă și nu-i veni să creadă. El *pilota* avionul, doar cu cârma, cu măiestrie și hotărâre nemaiîntâlnite, dar probabil și rugându-se cum nu a mai făcut-o în viața lui. Motorul nu mai funcționa, dar el încă *pilota* avionul, controlându-l într-un mod absolut rudimentar.

— Ține-te bine! zise el dur. Încerc să-l cobor până la linia copacilor, dar nu știu dacă vom reuși.

Bailey își simțea parcă mintea împotmolită în noroi și de-abia mai putea să se miște. Linia copacilor? Ce mai conta? Dar instantaneu făcu efortul să-și elibereze creierul de ceața groazei, suficient cât să-și strângă mai bine centura de siguranță, să-și rezeme bine capul pe tetieră și să se țină cu ambele mâini de marginile banchetei pe care stătea.

Închise strâns ochii, ca să împiedice parcă iminenta apropiere a morții, dar simțea cum avionul se înclină mai

întâi într-o parte, apoi în cealaltă. *Curenți termici*, se gândi ea, aceste cuvinte căpătând noi dimensiuni. Probabil că el se folosește de mișcarea curenților de aer, pentru ca aceștia să ridice avionul, câștigând astfel secunde prețioase.

Totuși, aparatul era mult prea greu, ca să poată plana, iar aglomerările de curenți le încetineau într-un fel coborârea; nici nu știa dacă mai are vreo importanță, însă Căpitanul Justice trebuie să aibă ceva în minte, nu-i așa? Altminteri de ce s-ar strădui să controleze avionul? Dacă rezultatul final era moartea, de ce s-ar mai fi zbatut atât?

Cu o presimțire a sfârșitului, ea aștepta forța copleșitoare a impactului, ultima fracțiune de secundă de conștientă. Bailey spera doar că moartea nu îi va fi prea dureroasă. Speră că trupurile lor vor fi descoperite rapid, așa încât familia ei să nu sufere prea mult în timpul unor căutări îndelungate. Își dorea... își dorea multe lucruri care nu mai aveau să se întâmple niciodată.

Avea senzația că trecuse o oră de când se oprise motorul, deși logic vorbind, știa că au trecut doar câteva minute... ba nu, nici chiar minute. Mai puțin de un minut, cu siguranță, deși acel minut a părut o veșnicie.

Ce naiba îi trebuia atât de mult avionului ca să se prăbușească?

El. Justice. El era motivul acestei tărăgănări. El se lupta încă înverșunat cu legile gravitației și refuza să se predea. Ea simți nevoia imperioasă să-i tragă un pumn și să-i spună: „Nu mai prelungi agonia atâta!” Oare câtă groază avea să mai suporte, până ce inima îi va ceda după atâta încordare? Oricum nu conta, date fiind circumstanțele...

TRONC!

Șocul veni puternic, iar dinții au început să-i clănțane în gură: urmă un huruit asurzitor, terifiant al metalului zgâriind piatra, apoi bubuituri și trosnituri groaznice, alte troncăneli și în final impactul atât de dur, încât avionul pur și simplu tresăltă, după ce atinse pământul.

Centura o sugrumă aproape total. Era conștientă că

alunecă spre dreapta, apoi cade, cade; centura o susținea, deși mâinile și picioarele fluturau libere prin aer, ca și când ar fi fost ale unei păpuși stricate. Apoi cu partea dreaptă a capului se izbi de ceva dur și instantaneu întunericul o înghiți.

Bailey tuși.

Creierul ei înregistra slab un răspuns involuntar. Ceva era foarte grav. Nu primea destul oxigen. Se alarmă și încercă să se miște, să se ridice, dar nici mâinile, nici picioarele nu o ascultau. Se concentrează foarte greu, fiindcă principala preocupare era acum mișcarea, dar efortul era uriaș și din nou simți cum alunecă în inconștiență.

Data ruinătoare când ieși din letargie, se luptă cu sine, se concentrează și în sfârșit reuși să miște degetele de la mâna stângă.

La început își dădea seama doar de lucrurile neînsemnate, imediate: cât de greu îi era să se miște, ce senzație avea în brațul drept, de parcă ar fi tăiat-o cineva, apoi nevoia de a tuși din nou. Durerea o copleșea când căuta să ducă la bun sfârșit aceste lucruri mărunte; era o durere insistentă, permanentă. O durea tot corpul, ca și când ar fi căzut...

Cădere. Da. Tocmai căzuse. Asta se întâmplase. Își aminti cum s-au izbit...

Nu. Avionul... avionul s-a prăbușit.

Realiză oroarea celor petrecute și acum începu să se întrebe, dar și să trepideze. Avionul s-a prăbușit, dar ea era în viață. Era în viață!

Nu dorea să deschidă ochii, nu voia să vadă cât de grav era rănită. Dacă îi lipseau părți ale corpului, nu voia să știe asta. Dacă era mutilată, oricum va muri de șoc și de hemoragie, pe acest vârf de munte izolat, la câteva mile și ore depărtare de orice posibilitate de salvare.

Voia pur și simplu să rămână acolo, cu ochii închiși și să lase să se întâmple ce avea să se întâmple. O durea totul atât de mult, încât nu-și putea imagina să se miște fără să riște dureri cumplite, din ce în ce mai intense.

Era totuși ceva enervant, fiindcă avea o problemă cu

respirația, ceva o împiedica să răsuflă, iar brațul drept o durea îngrozitor pe locul unde ceva tăios îi intra în carne. Trebuia să se miște, să plece de lângă epavă. Foc. Există pericolul unui incendiu la o prăbușire de avion, nu-i așa? Trebuia să se miște.

Deschise ochii și gemu prelung. La început nu a putut să focalizeze; vedea doar o ceață cafenie. După ce mai clipi de câteva ori, în sfârșit ceața se dovede a fi un fel de material. Mătase. Era sacoul ei din mătase, care-i acoperea aproape tot capul. Se chinui și reuși să ridice brațul stâng, cu care trase jacheta într-o parte și astfel reuși să-și elibereze ochii. Cioburi de sticlă se auzeau căzând pe fuselaj, iar mișcarea lor produse o răpăială scurtă.

Bun. Brațul stâng era funcțional. Asta era bine.

Încercă să se ridice, dar acum altceva era în neregulă. Nimic nu mai era cum trebuia să fie. Mai făcu efortul să se ridice, dar degeaba. În cele din urmă renunță și scoase un oftat prelung, de frustrare. În loc să continue să se zvârcolească precum rima în undiță, trebuia să facă o evaluare a situației și să vadă exact cu ce se confruntă.

Îi era greu să se concentreze, dar trebuia să încerce să se adune. Trase adânc aer în piept, apoi îl expiră prelung și se uită de jur-împrejurul ei, ca să înțeleagă ceea ce vedea. Ceață, copaci, frânturi de cer albastru. Își văzu chiar propriile picioare, cel stâng fără pantof. Oare unde să fie al doilea pantof?

Apoi, ca o străfulgerare mentală, gândul își făcu loc și ieși la suprafață. Căpitanul Justice! Oare el unde era? Ridică mult capul, îl răsuci și-l zări imediat. Era pe locul său, aplecat mult spre în față, iar capul îi atârna cu bărbia în piept. Nu i se vedea fața; totul era acoperit de șuvoaie de sânge.

Era urgent să se ridice acum, dar căzu pe spate. Poziția în care se afla nu-i era prea clară. Zăcea întinsă pe podeaua avionului – ba nu, nu era așa. Se concentrează cu mari eforturi, obligându-și creierul să se adapteze la realitatea imediată, lăsând normalitatea de-o parte. Dintr-

odată i se luminează totul. Avea centura legată, stătea tot pe locul ei, dar era răsturnată pe partea dreaptă a avionului, care era înclinată într-un unghi ascuțit.

Nu se putea redresa, fiindcă trebuia să se opintească mai întâi, ca să ajungă în stânga, iar ea nu putea să facă asta decât cu ambele brațe, iar brațul drept era imobilizat în ceva. Nu și-l putea retrage, fiindcă îl reținea cu propria ei greutate.

Dacă Justice nu era deja mort, ar putea muri curând, dacă ea nu reușea să se redreseze, ca să-l ajute și pe el. *Ridică-te de pe locul tău.* Asta trebuia să facă. Cu mâna stângă căută catarama centurii de siguranță și o desfăcu. Odată ce s-a eliberat din cureaua centurii, partea inferioară a corpului ei se prăvăli cu o bufnitură, iar ea imediat gemu de durere, fiindcă partea de sus a centurii o susținea încă de umăr. Se eliberă din ea cu greu, apoi reuși să se ridice în genunchi.

Nu era de mirare că avea senzația de tăietură la brațul stâng: chiar o tăia ceva. Un ciob metalic triunghiular îi era înfipt în triceps. Se simțea profund insultată de această rană, așa că smulse bucata de metal din carne și o azvârli cât colo, după care merse în patru labe până la Justice. Unghiul în care se înfipsese avionul în piatră nu-i permitea să-și țină echilibrul foarte ușor, mai ales că era și ea amețită după căzătură, plus că avea răni și dureri insuportabile, dar își propti piciorul drept în partea laterală a avionului și se ridică, astfel încât să se poată strecura în spațiul îngust dintre cele două scaune ale piloților.

Doamne, cât sânge cursese peste tot. Oare era mort? Atât de mult se luptase să aducă avionul la sol într-un unghi salvator, încât acum ea își spunea că nu ar putea să suporte gândul că ea trăiește, iar el a murit după ce i-a salvat viața, îi tremura mâna, dar totuși s-a întins și l-a atins pe gât. Atât de speriată era de întâmplare, încât tremura continuu și nu-și putea da seama dacă el mai are puls sau nu.

— Nu se poate să fii mort, șopti ea disperată, apoi îi

puse mâna sub nas, să vadă dacă îi simte respirația. I se păru că simte ceva, apoi se uită fix la pieptul lui. Când în sfârșit văzu mișcările ascendent-descendente, se simți ușurată și atât de bucuroasă că aproape izbucni în plâns.

Bine că trăia, dar era inconștient și grav rănit. Ce ar trebui să facă ea? Oare să-l mute? Dacă avea o fractură de coloană? Dar, dacă nu va face nimic, iar el va sângera până va muri?

Își rezemă capul pe spătarul scaunului unde zăcea el. Gândește, Bailey! Își ordonă ea. Trebuia să acționeze cumva. Trebuia să se ocupe de ceea ce știa sigur că este grav pentru el, nu de ce ar putea fi grav; știa sigur că el pierde foarte mult sânge. Așadar, primul lucru: trebuie oprită sângerarea.

Căută cu privirea un obiect de care să se poată ține, în timp ce se cățara mai sus, în carlingă, dar nu găsi nimic potrivit. Aripa stângă și cea mai mare parte a fuselajului de pe acea parte dispăruseră, fiind pur și simplu sfâșiate, de parcă un deschizător de conserve uriaș ar fi desfăcut aeronava. Nu avea de ce să se țină, în afara marginilor metalice zdrențuite și tăioase. Prin gaura mare din centru pătrunsese o creangă de copac sfârtecată.

Nu avea de ce să apuce, așa că se agăță de scaunul lui Justice, ca să se ridice, apoi se ghemui între rămășițele tavanului și spătarul scaunului copilotului. Cea mai bună variantă era poziția ghemuit, cu picioarele strânse lângă ușa din dreapta.

— Justice, spuse ea; citise undeva că persoanele în stare de inconștiență pot să audă uneori și chiar pot să răspundă atunci când își aud numele. Dacă era sau nu adevărat, nu știa, dar ce rău putea să-i facă? Justice! repetă, mai insistent de data aceasta. Îl apucă de umeri și încercă să-l tragă, ca să-l ridice în poziție dreaptă. Parcă trăgea de un buștean. Capul îi căzu într-o parte, iar sângele îi șiroia din nas și din bărbie.

Își dădu seama că nu putea să-l tragă. Avea centura de siguranță care-l ținutua locului și ea trebuia să-l elibereze din strânsoarea ei, apoi să-l scoată din scaun.

Așa cum s-a întâmplat și cu ea, el va cădea din scaun de îndată ce i se va elibera centura de siguranță, dar era un avion mic; nu erau decât câțiva metri în interior. Chiar și așa, fuselajul fusese zdrobit spre interior, pe partea copilotului, iar o ramură groasă de copac a perforat mantia metalică a avionului exact cum o țepușă de lemn perforează inima unui vampir.

Se uită de jur-împrejurul ei, să vadă dacă nu găsește ceva cu care să bandajeze ciotul lemnos, care era orientat în sus; se temea ca nu cumva în cădere, el să se rănească în el, așa că voia să-l înfășoare cu ceva.

Se gândi la geanta ei de pânză, doar că nu o vedea nicăieri. Fusese pusă pe banchetă, în partea stângă, așadar este posibil să fi zburat afară, atunci când avionul a fost străpuns și sfârtecat. Nu avea la îndemână decât sacoul de mătase pătat de sânge și șifonat.

Se răsuci cu greu, deși simțea o durere acută în tot corpul și apucă o mânecă, apoi trase spre ea sacoul. Era bună și mătasea, se gândea ea, deși materialul este prea subțire; nu avea nevoie decât de ceva suficient de rezistent, ca să formeze un fel de tampon în calea așchiilor.

Avu un moment de inspirație, își scoase pantoful rămas în picior, un gen de balerin de marcă renumită, pe care îl așeză peste vârful zdrențuit lemnos. Apoi împături jacheta și o așeză peste creangă, ca să fie mai moale.

— Gata, Justice, hai să te scoatem din scaun, zise ea. După aceea voi vedea cum te scot și din avion, dar pe rând fiecare. Când îți voi desface centura, te vei rostogoli pe-o parte și vei cădea în gol. Ești pregătit? Probabil că va cădea peste ea, dat fiind spațiul limitat, iar greutatea lui o va împiedica pe ea să se mai miște. Se afla într-o poziție foarte proastă. Cu greu se târî peste spătarul scaunului, spre partea din spate.

Geamătul lui scurt o făcu să tresară speriată și mai era foarte puțin până să țipe.

— Oh, slavă Domnului, șopti ea pe când se chinuia să stea în poziție verticală. îl mai strigă pe nume o dată, puțin

mai tare acum: Justice! Trezește-te, dacă poți. Nu voi reuși să te scot singură din avion. Va trebui să mă ajuți și tu cum poți. Acum vreau să-ți desfac centura de siguranță, de acord? Vorbea și căuta cu mina catarama centurii, până ce găsi partea metalică. Eliberă clapeta de siguranță și el căzu ca un bolovan, fiindcă nu-l mai reținea de umăr nimic. Ajunse pe partea dreaptă, cu capul și umerii pe podea, iar picioarele lungi încă încurcate printre pedale și maneta de control. Fir-ar să fie! bombăni ea. Nu era nici acum într-o poziție mai bună; căzuse cu spatele la ea și nu putea să-i vadă fața însângerată. Nici nu era suficient loc, unde să se strecoare, ca să ajungă în fața lui și să vadă de unde curgea atâta sânge.

Bailey trase adânc aer în piept și se întrebă oare cum se va descurca în această situație. Aerul inhalat era rece, iar mirosul de brad înțepător. Efectul a fost acela al unei palme trasă exact peste obrazul ei. Din nou făcu o evaluare a situației lor. Nu va putea să-l tragă singură - era mult prea greu, iar avionul era prea înclinat în partea opusă.

Pe de altă parte, dacă reușea să deschidă ușa din partea copilotului, atunci ar fi putut să-l tragă afară prin ea. Examină iar ramura pătrunsă în carlingă și ea nu constituia o piedică. Doar că, din cauza unghiului în care era aplecat avionul, era posibil ca ușa să fie blocată. Se uită spre hublourile din partea dreaptă, care erau acum zgâriate și prin care nu se vedea aproape deloc, cu atât mai puțin dacă exista ceva care să blocheze ușa.

Geamul copilotului avea balama. Dacă ar fi putut să-l împingă, s-ar fi deschis... Era o intenție bună, doar că geamul nu se deschise, deși l-a forțat cât a putut. Nici nu putea să-l împingă în alt fel. Frustrată peste măsură, lovi cu pumnul în geam, dar nici acum nu se întâmplă nimic, în afară de o senzație de durere pătrunzătoare prin tot brațul.

— La naiba, la naiba! răsuflă prelung, ca să-și mai atenueze frustrarea. Dacă nu putea să deschidă geamul, precis că nu putea să deschidă nici ușa. Pe de altă parte, își spuse ea, gândind cu voce tare, de ce-mi pierd timpul cu

geamul, când eu trebuie să deschid ușa? Dacă putea deschide ușa, nu mai avea nevoie să deschidă și geamul.

Simțea că parcă îi scapă niște lucruri evidente, iar creierul ei funcționează doar la jumătate de capacitate, dar în condițiile date, se descurca destul de bine. O durea tot corpul, de parcă ar fi fost bătută rău, o durea capul, iar din braț îi curgea mult sânge. Se va gândi la alte lucruri când va avea timp de ele. Gândurile rele să-și vadă de drum.

Să-și vadă de drum. Foarte nostim. Ha, ha. Oricum, nu era nimeni căruia să-i placă sau nu deciziile luate de ea - cu excepția lui Justice, iar el nu era în stare să facă niciun comentariu - așa încât nu avea rost să-și facă probleme.

Picioarele. Picioarele ei erau mult mai puternice decât brațele, iar ea era mai puternică decât multe alte femei, mulțumită numeroaselor ore de exerciții la sală. Putea să ridice două sute de kilograme cu picioarele. Nu era o plângăcioasă, așa încât nu trebuia să se comporte ca o plângăcioasă. Dacă ușa era înțepenită, poate că ar fi bine să o deschidă cu picioarele.

Trupul masiv al lui Justice îi stătea în cale, însă îi mai trebuia ceva pe post de pârghie. Înainte să se apuce de treabă, totuși, se mai întinse o dată spre mânerul ușii și trase cu putere. Simți rezistența metalului, dar trase și mai tare. În cele din urmă încuietoarea cedă, numai că ușa nu se deschise. Din nou, nu era surprinzător.

Acum trebuia să găsească o cale prin care să fixeze minerul în poziția deschis, altfel nu va reuși niciodată să deschidă ușa, chiar și cu piciorul. Nu putea să o lege de nimic, nici să o forțeze cu vreun obiect ascuțit. Poate că va găsi ceva sub scaunul pilotului. Oamenii își mai lasă sub scaun diferite obiecte ciudate.

Se întinse, dar nu găsi nimic sub niciunul dintre scaune. Nimic.

Măcar dacă ar avea un ciorap. Își scoase una dintre șosetele subțiri, o răsuci, pentru a forma un fel de șnur, apoi o înfășură în jurul minerului ușii, ca să poată trage de ea. Apoi se ghemui pe locul copilotului, după care își propti

ambele picioare pe ușă.

Poziția era extrem de stranie, dar trăgând mineral cu ajutorai șosetei, avea mai multă putere și chiar reuși să clintească puțin mineral din locașul încuietorii. Cu cealaltă mână se prinse bine de spătarul scaunului din spate, ca să nu se ducă prea pe spate. Trase odată cu toată puterea ei și se ragă. „Te rog”, șopti ea, apoi începu să împingă, încordă mușchii pulpei; mușchii gambei deveniseră tari ca betonul. Degetele făcură aproape găuri în spătarul scaunului, iar încet, încet au început să alunece pe pielea umedă. Cu furie se ținea în continuare, iar cu un ultim efort reuși să-și îndrepte picioarele.

Ușa se întredeschise puțin, iar ea căzu pe spate o clipă. Se ridică imediat, cu inima bubuindu-i în piept de bucurie.

Da! Desfășură șoseta de pe miner, o trase iar, o fixă mai bine, apoi își înfipse iar picioarele în ușă și mai împinse o dată, reușind să mărească deschiderea cu câțiva centimetri.

Ar fi putut să încapă prin deschizătură, se gândi ea triumfătoare, apoi se aplecă să vadă dacă erau piedici de partea cealaltă, adică un copac sau vreun bolovan. Cum nu văzu nimic afară, se strecură pe burtă, apoi se târî pe lângă Justice, se răsuci pe-o parte și reuși să se târască afară prin ușă. Metalul îi zgârie spatele, șoldurile, dar ea își continuă incursiunea în exterior, unde dădu de zăpadă proaspătă.

Era un frig cumplit și simțea cum gerul îi mușca pielea prin ciorapii subțiri. Trebuia să-și pună imediat șosete uscate și pantofi, ca să nu-i degere degetele de la picioare. Totuși, picioarele vor trebui să mai aștepte, până ce va avea grijă de Justice.

Examină spațiul creat prin deschiderea ușii și evaluă dimensiunile lui Justice. Precis nu va încăpea pe acolo; avea pieptul prea voluminos. Va trebui să deschidă ușa mai mult. Apucă strâns marginea și trase de ușă până ce reuși să mai fure câțiva centimetri din metalul șifonat, care mai și protesta.

Acum bănuia că era suficient spațiu. Începuse deja să gâfâie și la asemenea altitudini era bine să nu-și irosească forțele și să nu se extenueze, întrucât risca să apară oricând I răul de altitudine.

Deja transpirase și acest lucru era foarte periculos în frigul de afară. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni dintr-un material vaporos și cu un maiou din mătase, iar pe dedesubt avea doar lenjeria intimă, care nu o ajuta prea mult și nici nu o încălzea. În valize avea destule haine, doar că încercarea să le scoată ar fi presupus un efort maxim, iar în primul rând trebuia să-l scoată pe Justice.

Justice geamu din nou. Amintindu-și ce mult i-a trebuit ei ca să-și recapete cunoștința și cât de greu i-a fost să reacționeze la cei mai neînsemnați stimuli, începu să-i vorbească, în timp ce intră iar în avionul avariat și se ghemui lângă el, apoi îl cuprinse de sub braț, ca să-l susțină.

— Justice, încearcă să te trezești. Acum vreau să te scot din avion. Nu știu dacă ai oase rupte, sau alte fracturi, așa că va trebui să-mi dai de știre cumva dacă te doare ce-ți voi face acum, bine?

Niciun răspuns.

Bailey își încordă mușchii picioarelor și se opinti, într-o încercare să-l ridice. Din poziția în care se afla, nu prea putea să-l ridice pur și simplu, așa că reuși doar să-l tragă, iar gravitația o ajuta, fiindcă acționa în sensul dorit de ea. Când capul lui și umerii au reușit să treacă prin deschizătură, ea își schimbă poziția, ca să-l poată manevra mai bine; era greu ca un cadavru, complet inert și incapabil să facă vreo mișcare, așa că ea trebuia să-i protejeze capul.

Se opri câteva minute, ca să-și mai recapete suflul, după care iar se înfipse cu călcâiele în podea și se retrase încet, trăgându-l și pe el după ea. Datorită greutateii lui, alunecă mai ușor spre deschizătură și chiar trecu cu totul prin ea, Justice aterizând peste Bailey și ținându-l pe suprafața înghețată.

Of, Doamne. Abia acum îi vedea fața și observă

tăietura oribilă care pornea de undeva din creștetul capului, cobora în unghi până la frunte, pe care o traversa și se oprea deasupra sprâncenei drepte. Nu era prea familiarizată cu noțiunile de prim ajutor, dar știa că o tăietură adâncă pe scalp poate avea ca rezultat o hemoragie abundentă. Dovada acestui lucru îi acoperea fața, iar cămașa și pantalonii erau deja impregnați cu sânge.

Cântărea o tonă. Bailey reuși să se sustragă de sub greutatea lui, gâfâind și în cele din urmă se luptă cu el și-l întoarse pe spate. Se simțea vlăguită de atâta efort, așa că se așază puțin, căutând să-și recapete suflul. O dureau picioarele de frig, iar acum și hainele i se umpluseră de zăpadă, zăpada se topise și totul era ud pe ea. Prăbușirea avionului nu a ucis-o, dar altitudinea și hipotermia ar putea să-i vină de hac foarte curând.

Justice începuse să răsuflă mai sonor și acum începuse să scoată și anumite sunete. Bailey îl strigă:

— Justice?

El înghiți, apoi mormăi pe un ton baritonal:

— Ce mama dracului?

Ea râse scurt, evident amuzată. Situația nu era deloc mai puțin periculoasă, dar cel puțin era bine că el își recăpăta cunoștința.

— Avionul s-a prăbușit. Suntem în viață amândoi, dar tu ai o tăietură urâtă la cap și trebuie să-ți opresc sângerarea. Bailey se ridică încet pe genunchi și pipăi în avion, în căutarea celui alt pantof și a sacoului. Înghețase deja, dar, cu toate că sacoul era subțire, era mai bun decât nimic. Se îmbracă rapid cu el, dar când să tragă și a doua mânecă, se opri. Smulse o mânecă, fiindcă avea nevoie de ea ca să o aplice peste tăietură; altceva oricum nu avea.

El tuși și spuse ceva. Ea se opri. Nu a înțeles perfect tot ce i-a zis, doar că la sfârșit a menționat ceva despre „trusa de prim ajutor”. Se aplecă puțin mai aproape de el.

— Ce? Nu am înțeles bine. Există o trusă de prim ajutor?

Îl văzu că înghite din nou foarte greu. Nu deschisese

ochii, dar dădea semne că va câștiga bătălia cu starea de inconștiență.

— Torpedoul pentru mânuși, reuși el să silabisească.

Slavă Domnului! O trusă de prim ajutor era acum mană cerească – dacă putea să deschidă torpedoul – se gândi ea. Se ghemui și pătrunse prin deschizătură, în avion. Torpedoul se afla în fața scaunului copilotului. Strecură două degete pe sub ușiță, trase de ea, dar torpedoul nu era la fel de cooperant cum a fost ușa avionului. Lovi cu pumnul și cu toată forța, mai trase puțin, dar degeaba.

Avea nevoie de ceva solid, o bară cu vârf ascuțit, ca să forțeze încuietoarea. Căută cu privirea prin avion de mai multe ori. Trebuia să găsească un obiect, prin atâtea resturi metalice, un obiect asemănător cu... cu levierul acela lung, fixat în două bride, în partea de jos abordului, pe partea copilotului. Se uită într-acolo și nu-i venea să creadă. Oare începuse să aibă halucinații deja? Clipi de câteva ori, dar levierul era tot acolo. Îl atinse și-i simți răceala metalică, aspră. Nu era prea lung, de vreo treizeci de centimetri, dar era adevărat și exact de asta avea nevoie acum.

Scoase levierul din cleme, apoi înfipse partea ascuțită în încuietore și împinse în lateral. Ușița nu cedă la prima încercare, dar în cele din urmă se deschise.

Bailey luă dinăuntru cutia de culoare măsliniu, cu crucea roșie lipită pe capac și ieși din nou. Se așeză iar pe genunchi, în zăpadă, lângă el și deschise cutia, care avea și ea niște încuietori de siguranță. Oare de ce mai trebuia să aibă încuietorile acelea? De ce naiba nu se *deschidea* pur și simplu?

El deschise ochii puțin și reuși să ridice mâna spre cap. Bailey îl prinse de încheietură.

— Nu atinge acolo. Sângerezi foarte mult și trebuie să mențin presiune pe locul acela.

— Coase, reuși el să șoptească, apoi închise ochii, fiindcă sângele începuse iar să șiroiască.

— Ce?

După ce mai respiră anevoios de câteva ori, el reuși să adauge:

— În trusă. Copci.

Ea se uita la el împietrită. Putea să țină apăsător cu o compresă sterilă pe rană. Putea chiar să-i curețe rana, apoi să-i aplice bandaje și să-i adune cumva marginile tăieturii, ca să ajute vindecarea. Putea să-i aplice un unguent special pentru tăieturi. Dar el voia ca ea să-i *coasă*?

— Oh, la naiba! izbucni ea.

CAPITOLUL 6

Nu avea rost să se certe cu un om în stare de semiconștiență, dar Bailey nu se putea abține să nu încerce să-l convingă.

— Eu nu am niciun fel de pregătire medicală, în afară de faptul că urmăresc serialul „Nicio persoană cât de cât întreagă la cap nu mi-ar permite să-i cos o rană la cap, dar tu chiar nu ești întreg la cap, nu-i așa? Ești rănit la cap. Bazându-mă pe teoria că nu este deloc înțelept să lași să decidă o persoană cu o posibilă traumă cerebrală, voi ignora această propunere. În plus, eu nici nu știu să cos.

— Învață, mormăi el. Fă-te utilă.

Atunci ea scrâșni din dinți. Utilă? Oare ce-și închipuie că făcuse ea cât timp el a zăcut inconștient, ca o păpușă stricată? Credea că a ajuns afară din avion prin propriile lui puteri? Era înghețată-bocnă și îi clănțăneau dinții de frig, cât s-a chinuit să-l tragă afară din avion. Avea mâinile deja vinete, amorțite și începuseră să-i tremure atât de vizibil, încât chiar l-ar pedepsi dacă ar *încerca* să-l coasă acum.

Temperatura scăzută o făcu să gândească: sacoul.

Uitase de el, iar asta era o dovadă clară că șocul, sau frigul, sau ambele i-au încetinit activitatea cerebrală. Îl îmbracă imediat, recunoscătoare pentru modesta protecție oferită împotriva frigului; oricum era atât de udă, încât credea că nimic nu ar fi încălzit-o, dacă nu se usca mai întâi.

Pe tăcute desfăcu un plic cu comprese sterile și scoase două, pe care le puse pe tăietura de pe capul lui

Justice și ținu apăsător cu ambele mâini. Imediat din gura lui se auzi un geamăt de durere, pe care încercă să și-l controleze și în scurt timp rămase absolut nemișcat și mut.

Poate că era mai bine să-i vorbească, se gândi ea, ca să-l ajute să se concentreze și să rămână conștient în același timp.

— Nu știu ce să fac mai întâi, recunosc ea timid. O cuprinsese tremuratul convulsiv și tăcu, iar dinții îi clănțăneau atât de tare încât oricum nu ar fi putut să scoată vreun cuvânt. După ce îi mai trecu tremuratul, se concentra să păstreze nemișcate compresele sterile. Trebuie să opresc sângerarea asta. Dar suntem în zăpadă – din nou o întrerupse un episod cu tremurături – și îmi este atât de frig și m-am udat, încât de-abia mai pot să mă mișc. Vei intra în șoc...

După ce inspiră și expiră de câteva ori, parcă pregătindu-se pentru chinul de a vorbi, el reuși să articuleze:

— Trusa. Folia... pe fundul trusei.

Singura trusă la îndemână era cea de prim ajutor. Lăsă compresele pe capul lui și începu să scoată din trusă diferitele obiecte găsite acolo, pe care le aranjă pe capacul detașat. Sub toate, împăturită într-o pungă sigilată, era una dintre acele folii argintii, subțiri. Desfăcu punga și scoase folia argintie. O despătură.

Nu știa cât de mult îi va folosi, fiindcă nu avusese niciodată ocazia să o utilizeze, dar nu era momentul să pună întrebări referitoare la un obiect care putea fi o barieră împotriva frigului. Era tentată să se înfășoare cu ea și să se ghemuiască, doar, doar nu ar mai simți frigul năprasnic, dar el era cel care sângerase și avea nevoie mai mult decât ea.

Acum ce trebuia să facă, să așeze folia sub el, ca să-l apere de zăpadă, sau să-l acopere cu ea, ca să păstreze căldura corporală? Oare putea el să se încălzească în vreun fel așa, întins pe zăpadă? La naiba, creierul nu mai funcționa! Va trebui să se bazeze pe instinct.

— Vreau să întind folia lângă tine, îi spuse ea și făcu

exact ce a spus. Acum te voi ajuta să te tragi peste ea, ca să nu mai stai pe zăpadă. Va trebui să mă ajuți și tu. Crezi că poți să faci asta?

— Da, zise el, destul de greu.

— Bine, hai să vedem. Îngenunche pe folie și își strecură brațul drept pe sub gâtul lui, iar cu mâna stângă îl apucă de centură și trase în sus. El se strădui să ajute, cât putea, împingându-se în picioare și în mâna dreaptă. De mare ajutor era faptul că acum nu mai părea la fel de greu ca mai înainte. Bailey se încordă iar și îl trase suficient cât partea superioară a corpului măcar să se afle pe acea folie.

Rapid, trase apoi cealaltă parte și-l acoperi cât a putut de bine.

Simțind că îi vine greață și amețală, se prăvăli și ea la pământ, lângă el. *Rău de altitudine*, se gândi ea. Ajunsese aproape de limita maximă. Dacă se mai forța puțin, risca să rămână întinsă pe zăpadă, incapabilă să se mai ridice, iar acolo va muri până dimineața - probabil chiar azi, înainte de apus.

Cu toate acestea, trebuia să ajungă la bagaje, să-și schimbe hainele cu unele uscate și multe la număr - acum. Trebuia să funcționeze, altminteri vor muri amândoi.

Își impuse să respire lent, adânc, pentru ca să-și alimenteze creierul cu oxigenul de care corpul ei avea atâta nevoie. Lent - asta era cheia. Trebuia să se miște lent, și să nu se lase intimidată de panică, altfel începea să se grăbească din ce în ce mai mult, până ce putea să se prăbușească. Asta însemna că trebuia să-și planifice fiecare mișcare, să se gândească bine ce are de făcut, ca să nu-și irosească eforturile.

Bagajul a fost încărcat în avion prin ușa compartimentului pentru bagaje, unde toate valizele au fost asigurate cu o plasă specială, care să nu le permită să se împrăstie prin carlingă, în caz de vreme rea. Oricum ea era de părere că valizele ei erau prea voluminoase ca să intre în spațiul dintre tavanul avionului și tetierele de la scaune.

Problema era că mare parte a tavanului dispăruse, iar valizele puteau să iasă prin spațiul acela, doar că trebuiau ridicate vertical, iar ele erau extrem de grele; ea era extrem de slăbită, îi era frig, era epuizată și nu credea că ar fi putut să facă treaba singură. Va trebui să le deschidă, cât încă erau în compartimentul pentru bagaje, iar din ele să scoată ce avea nevoie.

Va trebui să taie cu ceva plasa care le ținea locului.

— Trebuie să ne încălzim. Am nevoie de cât mai multe haine din valizele mele, îi spuse ea. Dacă se întâmplă să nu pot desprinde plasa care le fixează, ai cumva un briceag cu care să o pot tăia?

El deschise puțin ochii, apoi îi închise iar.

— Buzunarul stâng.

Ea se așază în genunchi, îi desfăcu folia cu care adineauri îl învelise și își strecură mâna dreaptă în buzunarul lui. Căldura lui o făcu să tresară, iar plăcerea senzației o făcu să suspine ușor, doar că degetele ei erau reci, amortite de frig și nici nu-și dădea seama dacă a pus mâna pe briceag sau nu.

— Cu grijă, mormăi el. Să nu dai de Charlie Petrecărețul acolo, că e atașat de mine.

Bailey mârâi.

— Atunci fă bine și nu-l scoate în calea mea, ca să nu ți-l detașez cumva. Bărbații. Sunt pe punctul de a muri de hipotermie și, în cazul lui, de pierderi masive de sânge, iar el nu știe cum să-și protejeze penisul. *Charlie Petrecărețul*, pe naiba, bombăni ea, scoțând mâna din buzunarul lui, cu briceagul.

El zâmbi discret, după care nu mai mișcă.

Bailey se uită atentă la fața lui însângerață. Era primul surâs pe care i-l vedea pe chip, iar inima îi tresări, fiindcă oricât de mult și-ar da silința, era posibil să nu iasă vii din situația aceasta imposibilă. El nu a renunțat, ba chiar a reușit să aducă avionul pe pământ și erau vii și nevătămați. Pur și simplu nu suporta ideea că el ar putea să moară, fiindcă ea a luat o decizie greșită, sau fiindcă nu a făcut suficient pentru salvarea lor.

Lui îi datora viața, iar acum va face totul ca să i-o protejeze pe a lui – îl va și coase chiar, dacă va trebui, fir-ar să fie.

Scosese din buzunarul lui un briceag și câteva monede. Luă briceagul și-i puse monedele la loc în buzunar, apoi îl înveli bine cu folia.

— Mă întorc peste câteva minute, zise ea, și-l atinse ușor pe piept, în semn de liniștire.

Avionul se întindea în fața ei ca o pasăre cu zborul frânt: aripa dreaptă era bine șifonată, iar cea stângă fusese smulsă cu totul. Locul unde stăteau ei era în pantă, chiar pe traiectoria epavei; nu părea prea sigur, dacă rămâneau acolo, în caz că avionul începea să alunece la vale. Totuși, la o examinare mai atentă, realizează că nu avea cum să alunece, fiindcă aripa era bine înfiptă în sol, plus că acea creangă groasă care se înfipsese în el practic susținea fuselajul pe loc, ca un fel de ancoră.

Oricum, fiind o persoană precaută, prefera să nu se știe în calea aparatului, iar mutarea se gândi să o facă de-abia după ce se va schimba de haine și se va încălzi, dar și când se va simți mai capabilă de un efort atât de mare.

Cum nu avea buzunare, ținea cuțitul în dinți când se urcă în epavă, apoi se duse în partea din spate. Ajunse în zona compartimentului pentru bagaje și tăie plasa, apoi scoase una dintre valize și-i desfăcu fermoarul. Erau amândouă la fel, așa că nu știa ce va găsi în fiecare. Oricum, nu dorea decât să se schimbe în ceva uscat, să se încălzească și nu conta ce haine va alege.

Văzu și geanta de voiaj a lui Justice, doar că aceasta era una tipică pentru piloți, suficient de mare încât să cuprindă în ea o trusă de bărbierit și schimburi pentru o noapte. Trase și geanta lui peste spătarul scaunului fiindcă se gândea că nu avea rost să o lase în interior și poate că va avea și el nevoie de ceva totuși.

La o primă socoteală, constată că are destule haine de-ale ei, cu care să-l acopere și pe el. Deocamdată oricum nu se putea mișca din loc, așa că va fi bine să păstreze și pentru el niște haine mai largi, cu care să-l ajute să se

îmbrăce mai târziu.

Începu să scoată din hainele bine aranjate în valiza ei. Își schimbă sacoul cu un tricou flanelat cu mânecă lungă. Sutienu era ud și el, așa că renunță de tot la articol. Tremură de frig până ce reuși să caute prin toate hainele. Orice piesă caldă era găsită era imediat valorificată și îmbrăcată. Șosete. Colanți flaușați. Încă o pereche de șosete. O vestă groasă, cu buzunare speciale pentru a-ți încălzi mâinile. Chiar puse într-unul din buzunare briceagul lui Justice.

Avea nevoie și de ceva cu care să-și acopere capul, dar singura piesă luată de acasă era o glugă cu gât, din bumbac tricotat. Mai găsi o cămașă cu mâneci lungi, pe care o rulă și și-o legă la gât, înnodându-i mânecile, iar aceasta era pe post de bandană.

Deja se simțea mai bine, măcar că nu puteai să găsești un alt termen pentru nefericire, în afară de „bine”. Găsi și saci de plastic, pe care i-a luat ca să pună în ei hainele folosite, iar acum îi încărcă pe aceștia cu toate hainele groase. După ce goli o valiză, o lăsă într-o parte și începu operațiunea cu cea de-a doua. Aici găsi o pereche de ghete impermeabile, pentru urcat pe munte și le încălță imediat, foarte bucuroasă că a ales să le ia cu ea. Ar fi fost bine să-și încălzească picioarele *înainte* să încalțe ghetele, dar nu-și putea permite luxul acesta.

Avea acum suficiente haine cu care să-l acopere și pe el, așa că se opri și lăsă cea de-a doua valiză, iar pe cea de-a treia nici nu o mai deschise. Se îndreptă spre ușă și trase sacoșa lui, apoi cei doi saci din plastic plini cu haine. Pe când se târa să poată ieși, observă pe podea, la picioarele scaunelor din față o bucată de vinii. Scoase briceagul lui Justice și se puse pe tăiat.

Pe el îl găsi tot întins, nemișcat, cu ochii închiși. Cele două comprese sterile pe care le avea peste rană erau îmbibate de sânge.

— M-am întors, spuse ea, așezând jos, lângă el, bucata de vinii decupată din avion. Se așeză în genunchi pe ea, fiindcă realizează că acum cel mai important aspect era

să-și păstreze hainele uscate. Am adus niște haine cu care să te acopăr, dar mai întâi vreau să opresc sângerarea și apoi să te dezbrac de hainele astea pline de sânge.

— Bine, șopti el.

Slavă cerului, deocamdată el nu-și pierduse iar cunoștința, dar vocea părea tot mai slabă. Mai scoase două comprese sterile din trusă și le puse peste celelalte două, apăsând tare. De această dată căută să-i vorbească tot timpul și să-i spună ce are de gând să facă și motivul pentru care o făcea. Dacă el nu ar fi fost de acord cu ce făcea ea, putea să vorbească, însă el a rămas mut.

Nu se gândise să cronometreze perioada în care a făcut compresia, dar a treia oară când verifică una dintre marginile compresei, părea că sângerarea era mult redusă. Mai apăsă și rămase așa cinci minute, după care mai verifică o dată. Nu mai ieșea nici fir de sânge din oribila tăietură deschisă.

— Cred că de data asta a mers bine, răsuflă ea ușurată, în sfârșit.

Următoarea etapă era să spele rana, ca să elimine orice rest metalic sau de altă natură, iar pentru asta avea nevoie de apă. Luase cu ea o sticlă de apă, pe care o ținea în geanta de mână. Oare unde o fi acum geanta? Oricum, trebuia să fie prin preajmă. Probabil că a căzut din avion când s-a rupt aripa stângă, așadar, dacă localiza aripa lipsă, geanta ar fi trebuit să fie printre resturi lângă avionul prăbușit.

— Merg să caut niște apă, îi spuse ea.

— Eu nu plec nicăieri.

Așa era, într-adevăr; oricum i-ar fi fost imposibil chiar și să se ridice.

Bailey plecă imediat să examineze zona din jurul avionului. Văzând că geanta nu era nicăieri, urcă puțin cu privirea, în direcția pe care căzuse avionul, evident remarcată prin vârfurile retezate ale copacilor.

Făcu ochii mari. Munții de jur-împrejurul lor străjuiau maiestuos, iar totul era cufundat în tăcere și zăpadă albă, proaspătă. Nu se auzea decât rareori oftatul

vântului printre ramurile dese de brad. Nu erau frunze care să foșnească, nici păsări care să ciripească.

Lanțul muntos era imens, iar crestele înalte tronau la dreapta și la stânga ei ca niște străjeri amenințători. Curând înălțimea lor avea să blocheze lumina soarelui de după amiază. Cu foarte multă grijă și teamă se răsuci pe loc. De jur-împrejur nu erau decât munți, apoi alți munți, cât vedeai cu ochii. Se întindeau până departe, iar la baza unora deja nori grei și cenușii pluteau lent.

Vârfurile zimțate și incredibil de spectaculoase creau niște umbre stranii, negre, acolo unde soarele nu pătrundea niciodată. Avionul era un simplu punct pe aceste meleaguri dominate de culmi muntoase abrupte, unele acoperite de copaci subțiratici, brazi în primul rând, fiindcă la asemenea înălțimi doar ei supraviețuiau.

Se simțea atât de mică și neînsemnată, aproape ca un punct minuscul. Realiză că ea și Justice erau nimic. Erau complet și absolut nesemnificativi pentru acești munți. Orice echipă de salvare ar fi avut nevoie de zile întregi, ca să-i găsească. Erau singuri.

CAPITOLUL 7

Bailey își tot căuta geanta de mână, atât cu privirea, cât și cățărându-se pe unele din stâncile zgâriate de avion în cădere. Mai avea puțin și obosea de tot, dar fără rezultat. Renunță în cele din urmă și se îndreaptă spre locul unde se afla Justice. El arăta groaznic, cel puțin așa i se părea ei. Nu doar din cauza sângelui pierdut; stătea inert, ca și când viața se strecura afară din trupul lui, deși ea a reușit să oprească sângerarea.

Ceea ce nu făcuse sângerarea însăși, desăvârșeau acum frigul și șocul. I se strângea stomacul doar la acest gând.

— Justice, ești treaz?

El reuși să scoată un „umm” gutural, stins.

— Nu am găsi sticla cu apă pe care am adus-o cu mine. Este atâta zăpadă, dar nu știu cum aș putea să o topesc, fiindcă nu pot să fac un foc. Dacă îți cos rana fără să o curăț mai întâi, există riscul să te infectezi. O voi

curăța cum voi putea mai bine cu niște tampoane cu alcool, imediat, dar mai întâi vreau să mă asigur că îți este cald. Se uită cu tristețe spre avion. Nu credea că acesta se putea deplasa din locul acela, spre ei, dar nu putea să excludă total posibilitatea.

Trebuia să mai aștepte până ce va încerca din nou să-l miște.

— Bine, zise el, deși abia mai putea să vorbească.

Ea se mișcă rapid, luând primul sac cu haine, pe care îl așază sub picioarele lui, după ce se chinui să le ridice puțin. Desfăcu celălalt sac și scoase o bluză flanelată pe care o împături și o aranjă încet împrejurul capului lui, ca să nu răcească de tot. Apoi ridică folia și începu să-l învelească de la picioare, spre piept, cu haine de tot felul. Când ajunse la cămașa îmbibată cu sânge și rece ca gheața, luă briceagul și i-o sfâșie de-a dreptul, șterse sângele de pe pieptul lui, apoi mai scoase ceva din sac și șterse restul de sânge, după care văzu că fuseseră chiar chiloții ei.

Văzându-l cât de cât uscat și fără sânge, luă rând pe rând haine și le puse unele peste altele, ca să-i acopere pieptul și umerii. În cele din urmă se culcă lipită de el, mulțumită că a reușit să-l acopere cu destule haine. Îl cuprinse cu brațele și trase pe deasupra capetelor amândurora un tricou, ca să răsuflă aer cald și să se încălzească în partea de sus.

Cum tricoul nu bloca toată lumina, efectul era acela de peșteră. Cum respirau precipitat, aerul s-a încălzit în interiorul acestui cocon ad-hoc și deja Bailey simțea căldura la obraji. Era atât de confortabil în mica lor vizuină improvizată, încât îi venea să plângă de bucurie.

Pe el îl simțea rece lângă ea. Trebuia să-i dea ceva cald de băut sau să mănânce puțin dulce; asta l-ar fi ajutat să compenseze pentru frig și șocul suferit. Oricum, nici ea nu reușea să gândească foarte clar încă, fiindcă, dacă nu putea să-i ofere nimic cald de băut, știa că luase cu ea niște batoane dulci și niște gumă de mestecat, doar că acestea erau exact în valiza pe care nu a mai desfăcut-o.

Ar fi fost bine să se gândească la ele și să mai stea câteva minute până le găsea.

Acum deja nu mai tremura așa de tare, iar el nu mai tremura deloc. Asta nu putea să fie bine.

— Hei, Justice, zise ea. Să nu adormi. Vorbește cu mine. Spune-mi dacă simți că-ți vine puțină căldură de la mine.

Câteva secunde au trecut, iar el nu a răspuns și Bailey se temea că din nou și-a pierdut cunoștința, însă în cele din urmă a zis încet:

— Nu.

Poate că acum ea avea prea multe haine pe ea și căldura corporală se păstra la adăpostul îmbrăcăminții. Se răsuci cum a putut mai bine, până ce a reușit să-și scoată vesta groasă, cu care l-a învelit. Acum ea simțea frigul mai aprig, fără vestă, dar se cuibări foarte aproape de el, așa încât să stea și ea pe jumătate acoperită de vestă. Materialul căptușelii înmagazinase deja puțină căldură de la ea, fiindcă o simțea caldă pe mâinile înghețate.

— Simt și eu, șopti el, ușor amețit.

— Bine. Va trebui să rămâi treaz, așa că vorbește cu mine. Dacă nu găsești ceva interesant să-mi spui, fă doar un zgomot, ca să știu că ești conștient.

După ce spuse asta, începu să-l frece pe piept cu mâna stângă, apoi continuă manevra pe umeri și pe brațe, ca să-i accelereze circulația sângelui.

— Am câteva batoane de ciocolată într-una din geți. După ce te vei mai încălzi, vreau să merg să le caut și să le aduc. Te vei simți mai bine după ce vei consuma puțin zahăr. Acum spune tu ceva.

— Ceva.

— Istețule ce ești. În ciuda faptului că de-abia articulase cuvântul cu o voce stinsă, inima ei tresări. Dacă putea să facă pe istețul și acum, însemna că nu era chiar atât de grav pe cât se temea ea.

I

a

Cam o asculta pe doamna Wingate vorbind. Se

simțea de parcă erau două persoane în corpul lui; o parte plutea deja într-o ceață a confuziei și era ancorat doar de solicitările ocazionale, la care răspundea. La un nivel mai apropiat era conștient și de starea lui fizică complet deplorabilă; îi era atât de frig, încât aprecia lumea într-un mod cu totul diferit. Oare de ce nu puteau cele două laturi să schimbe locul, iar realitatea fizică să plutească în eter?

Ce nu voia deloc să se întâmple acum, în acest moment era ca stările să se contopească, deși știa că nu mai are cum să se îndepărteze și mai mult.

Vocea ei îl ajuta să se concentreze mai bine, dar îl și ancora în realitate, fără să-i permită să se cufunde în întuneric. Știa că este rănit și știa și de ce, deși nu era lămurit cum. Aterizase forțat cu avionul prin planare și avusese succes, fiindcă amândoi erau în viață. Își amintea cum motorul s-a oprit inexplicabil, iar el a făcut eforturi să aducă avionul deasupra liniei copacilor, astfel încât i vegetația să funcționeze ca o pernă verde în momentul impactului.

Atât își amintea, absolut nimic despre prăbușirea propriu-zisă. Următoarea amintire clară a fost aceea când și-a simțit capul greu, ca și când cineva l-ar fi lovit puternic cu o bătă de baseball – la naiba, tot trupul resimțea această senzație – în plus totul i se părea ireal, cu excepția doamnei Wingate, care-i spunea pe nume.

Trebuia să se concentreze serios, ca să poată fi atent la ce spunea ea, iar de câteva ori gândurile lui au luat-o razna și a pierdut legătura cu realitatea, dar imediat a fost readus în simțiri de o întrebare a ei sau de vreun junghi ascuțit. Câteodată auzea foarte clar toate cuvintele; altă dată ele erau doar simple sunete, despre care știa că trebuie să însemne ceva, dar nu le înțelegea. Nu exista o linie clară de demarcație între ceea ce era real și ce nu era, iar el plutea în acel tărâm al nimănui.

Iar acum ea îl atinge. Cel puțin asta era real, fiindcă o simțea. Cumva era surprins și el; ea nu dorise să-i vorbească mai devreme, iar acum îl atinge? Ciudat. Îl acoperise cu ceva, nu știa cu ce, dar era o senzație

plăcută, caldă. După aceea s-a întins și ea lângă el, l-a cuprins cu brațele și brusc a început să-l frece pe piept și pe brațe. O căldură firavă începuse să-i pătrundă în corp.

Pe cât de slabă era căldura, pe atât de plăcută era. La fel de plăcută era și senzația dată de sânii ei lipiți de el, fapt care dovedea că, deși era pe jumătate mort, un bărbat rămâne bărbat, iar un sân, orice sân, merită întotdeauna atenția bărbatului. Legănat de confortul sânilor și al căldurii, el începu să ațipească.

Din păcate, relaxarea lui a fost brusc curmată când tot corpul lui s-a încordat, apoi a fost cuprins de spasme cutremurătoare. I-a fost frig și mai devreme, dinții i-au clănțănit și a tremurat din toate încheieturile, dar cu așa ceva nu s-a mai confruntat. Spasmele au început să-i zguduie pur și simplu corpul, iar mușchii i s-au încordat îngrijorător.

Atât de tare tremura, încât s-a temut că i se vor sparge dinții, așa că strânse bine gura. Doamna Wingate îl strânse și mai tare, în timp ce murmură ceva de neînțeles pentru el. După câteva minute convulsiile s-au diminuat, iar el s-a simțit epuizat, cu toți mușchii slăbiți.

Nu avu timp să se relaxeze, fiindcă îl cuprinse încă o serie de spasme.

Nici nu și-a dat seama cât a durat acest nou episod insuportabil. Pur și simplu nu putea controla spasmele. Ea totuși a rămas alături de el, susținându-l, mângâindu-l ca să-l liniștească și vorbindu-i continuu. Vocea ei reprezenta pentru el un colac de salvare, deși în multe momente nici nu înțelegea ce spune; se bucura că, atâta timp cât o auzea, avea siguranța că nu era mort. Parcă propriul lui trup încerca să-l omoare, dar la naiba. La naiba cu moartea. Nu intenționa să renunțe, deși era deja epuizat și dacă ar fi cedat, i-ar fi fost mult mai ușor, decât să se lupte cu dușmanul ascuns.

Voia să se odihnească puțin. Somn. Chiar și în scurtele intervale în care nu mai tremura și putea să se relaxeze, nu putea să doarmă fiindcă ea vorbea în continuu. La un moment dat creierul lui se reconecta și

cuvintele aveau sens iar.

— ...bine, spunea ea. Tremuri și asta este bine.

Tremuratul? Ea numea aceste chinuitoare, brutale și oribile spasme musculare *tremu*?

Într-un moment de claritate reuși să spună:

— Pe naiba.

O auzi cum râde timid. Doamna Wingate, să râdă? Poate că avea el halucinații.

— Ba nu, să știi că e bine, insista ea. Înseamnă că trupul tău generează căldură. Știu, eu mă simt mai încălzită deja. Nici picioarele nu-mi mai sunt atât de înghețate.

El își făcu mental un inventar al corpului. Poate ea avea dreptate. Nu putea să spună că se prăjea, dar efectiv îi era mai cald. Încercă să deschidă ochii, dar își simțea pleoapele lipite. Încet, cu mari eforturi, fiindcă fiecare mișcare necesita fiecare strop de concentrare și putere pe care putea el să le stoarcă, ridică mâna dreaptă spre față.

— Ce faci?

— Ochii... încerc să deschid ochii. Se frecă la ochi cu stângăcie, dar dădu de o crustă ciudată. Ce naiba... e porcăria asta?

— Sânge încheșat. Probabil că ai pleoapele lipite, zise ea cu nonșalanță. Ești varză. Când te vei mai încălzi puțin și când voi reuși să-ți dau puțină ciocolată, îți voi curăța fața și atunci ți se vor dezlipi pleoapele. Apoi voi încerca să-ți cos rana de la cap, deși te avertizez că rezultatele ar putea să fie cam urâte.

Să-i coasă rana? Da, își aminti el. Avea o tăietură urâtă la cap. trusa de prim ajutor conținea niște copci, iar el a îndemnat-o să-l coasă.

El nu mai voia să aștepte ca ea să-i curețe fața; voia să vadă *acum*. Voia să se poată ridica și să evalueze situația cu propriii săi ochi. Trebuia să vadă ce pagube suferise avionul. Poate că ar reuși să stabilească legătura prin radio.

Din nou o serie de spasme puse stăpânire pe el. De data aceasta durata a fost mai îndelungată, iar spasmul în

sine a fost la fel de intens. Ea îl ținea strâns, de parcă ar fi putut să-i ușureze chinul dacă-l controla cu brațele. Tactica ei nu dădea rezultate, evident, dar el aprecia efortul.

Când în sfârșit spasmul cedă, iar el se relaxă, se simțea atât de obosit încât renunță la ideea de a se ridica pentru o evaluare subiectivă. Pur și simplu voia să stea întins. Se gândi vag că, dacă s-ar fi ridicat, nu ar mai fi putut simți sânii ei lipiți de braț, iar senzația îi făcea plăcere. Mă rog, da, era un cățeluș. Îi plac sânii. Aruncați-i un os și strigați-l Fido.

S-a gândit, în această ceață întortocheată a minții, că iar simți mai bine sânii dacă ar sta față în față cu ea.

— Ce *facil* îl întrebă ea ușor alarmată, sau poate enervată. Dacă dai jos toate hainele astea, după câte eforturi am făcut să te acopăr cu ele, o să te las cu fundul pe zăpadă, să-ți înghețe.

Enervată. Categorie.

— Vino mai aproape, șopti el. Încerca să-și ridice brațul stâng, ca să se răsucescă pe partea stângă, cu fața la ea, doar că ea stătea lipită de brațul lui și el nu reușea să și-l tragă, apoi să se dezlipească de ea, după care să ridice brațul și să se răsucescă pe-o parte.

— Bine, dar stai liniștit. Lasă-mă pe mine.

Se mișcă ea puțin, printre gâfâieli și zvârcolindu-se, apoi îi ridică ea brațul stâng și se strecură sub el, apăsându-l pe o parte. Lui îi venea să suspine de plăcere, fiindcă acum simțea ambii săni. După ce îl trase mai aproape de ea, punându-și mâna pe talia lui, se ghemui cât mai lipită de el.

— E mai bine?

Habar n-avea ea cât de bine era. Scoase un geamăt din gât. Pe ea o lăsa să-l interpreteze cum dorește.

— Cred că ți-e mai cald. În câteva minute mă voi ridica și voi trece la treabă. Dacă mai stau mult aici, s-ar putea să adorm și eu și atunci nu ar fi prea bine. Am multe de făcut, dar trebuie să nu mă grăbesc, fiindcă altfel altitudinea îmi va veni de hac.

El voia să o întrebe ce avea de făcut, dar era atât de somnoros și obosit și se simțea încălzit suficient acum – aproape confortabil, de fapt, încât i-a fost imposibil să rămână treaz. Mai scoase un sunet, iar acum și ea păru mulțumită de solicitările sonore pe care i le făcuse. Continuă să-i vorbească, iar el o ascultă până ce adormi.

CAPITOLUL 8

Bailey se strecură cu grijă de sub teancul imens de haine. Justice dormea și, cu toate că inițial ar fi dorit să-l țină treaz, din cauza răniilor de la cap, s-a gândit că poate un pui de somn ar fi numai bun pentru starea lui de acum. Presupunea că era epuizat de atâta tremurat și zgâlțâială.

Ea însăși se simțea mai bine acum. Încă își simțea picioarele foarte reci, dar în ansamblu se încălzise – cu toate că ducea dorul vestei groase, cu care-l acoperise pe Justice. Ca să compenseze lipsa ei, scoase din grămada de haine o cămașă flaușată și o îmbrăcă.

Faptul că a stat puțin întinsă a ajutat-o, atenuându-i durerea de cap și starea de greață. Dacă era precaută și ținea minte să nu se miște prea repede, poate că altitudinea nu-i va mai provoca aceste stări.

Cu toate că știa ce va vedea, se mai uită o dată de jur-împrejur la masivele muntoase care-i înconjurau cu vârfurile lor ninse, aproape zgâriind cerul. Dacă nu ar fi fost Justice, s-ar fi prăbușit pe stâncile acelea înflorătoare și colțuroase, fără nici cea mai mică șansă de supraviețuire.

Din nou simți imensitatea sălbăticiei care-i înconjura, dar și sentimentul copleșitor al singurătății.

Ascultă atentă, doar, doar va auzi bâzâitul vreunui elicopter, sau avion de salvare, căută cu privirea fuioare de fum, care i-ar fi indicat un foc de tabără, dar... nimic din toate acestea. Oare nu ar fi trebuit ca deja cineva să fi pornit în căutarea lor? Justice reușise să emită semnalul de urgență și în mod sigur cineva l-a recepționat și a alertat FAA, sau oricare agenție care trebuia contactată în astfel de situații.

Nu-i păsa nici dacă ar fi fost anunțați cei de la

ASPCA, atâta timp cât *cineva* a plecat în căutarea lor.

Liniștea absolută era descurajantă. Nici nu se aștepta să audă claxoane de mașini și nici rachete semnalizatoare arcuindu-se deasupra capului, dar ar fi fost binevenit orice semn al unei prezențe umane în această parte a plantei.

Lipsa oricărui sunet sau a oricărui semn de mișcare, sau a unei activități care să-i ofere măcar o speranță nu făcea altceva decât să-i întărească profundul sentiment al izolării. Cum puteau ei să supraviețuiască peste noapte în locurile acestea, fără apă și nicio posibilitate să facă focul?

Continuând să facă exact ce făcea ea acum, așa. Avea o tonă de haine cu care se puteau îmbrăca, aveau cât de cât ceva de mâncare și zăpada le oferea o sursă de apă. Mai avea și briceagul lui Justice...

La naiba. Unde era briceagul?

La loc, în buzunarul ei, își aminti ea liniștită. Cu ajutorul lui va putea să încropească un fel de adăpost pentru noapte, suficient cât să-i apere de vânt măcar. Primul articol pe lista ei de sarcini, totuși, era să-l hrănească pe Justice.

Se cățăără în avion și scoase toate hainele din bagaje, ajungând și la batoanele de ciocolată, dar și la șervețelele umede pe care le luase cu ea. Închise valizele goale și le puse la loc, în compartimentul pentru bagaje. Mai târziu intenționa să se gândească mai bine la ce utilizare putea să le dea.

Se întoarse la Justice, îngenunche alături de el și se uită mai atentă la conținutul trusei de prim ajutor. Găsi acolo o foarfecă, multe comprese sterile și plasturi; o rolă de leucoplast, tampoane de vată și bețișoare pentru urechi; un tub cu unguent; șervețele cu alcool și unele cu iod; șervețele antiseptice; mănuși de cauciuc, medicamente contra durerii și... da, copci. Mai erau și alte lucruri, cum ar fi niște ațele pentru degete, dar deocamdată se concentra asupra obiectelor de bază necesare pentru a-i îngriji rana de la cap lui Justice, iar acestea se găseau în trusă, slavă cerului. Nu mai avea

nicio scuză să ezite, mai ales că exista și un ghid de prim ajutor tipărit.

Răsfoi ghidul, căutând instrucțiuni despre modul de coasere a rănilor. Existau și erau completate de ilustrații foarte clare. Din păcate, primul rând recomanda: *„foarte bine rana cu multă apă, timp de cinci minute, apoi spălați-o încă o dată, folosind și săpun”*.

Mda, foarte bine; nu avea nici măcar apă ca să spele rana chiar superficial, cu atât mai mult nu putea să o spele „foarte bine”. Va trebui să se descurce așa cum putea, sperând că nu vor rămâne resturi în rană.

Stai puțin. Avea la ea o apă de gură!

Trase lângă ea geanta care conținea borseta cu obiecte de toaletă și scoase de acolo o pungă de plastic în care pusese șamponul și apa de gură. Citi ce scrie pe sticla cu apă de gură, dar de pe etichetă nu află nimic folositor, fiindcă nu era chimist. Totuși, pe cea din față scria că apa ucide bacteriile. Era lichidă, ucidea bacteriile și cântărea cam patru sute de grame.

Mai avea și o pungă de plastic în mână, pe care o umplu cu zăpadă, o strânse bine și o puse pe o stâncă. Dacă avea noroc, cât timp se va ocupa de rana lui Justice, soarele va încălzi stânca suficient de mult, cât să topească zăpada și astfel vor avea și apă. Adevărat, nu multă, dar conta orice cantitate.

Cu toate articolele necesare așezate pe una dintre pungile pentru gunoi, acum putea să-l trezească pe Justice, dar se gândi că probabil și el avea la el apă de gură. Se duse la geanta lui minusculă, desfăcu fermoarul și îi găsi înăuntru trusa de bărbierit, pusă - exact cum a bănuț ea - deasupra unui singur rând de haine și lenjerie de schimb, într-unul din compartimentele trusei găsi o perie pentru păr, o sticlă micuță de șampon și zece prezervative. Bărbații. În cel de-al doilea compartiment avea o periuță de dinți, un tubuleț cu pastă de dinți, o lamă de unică folosință și o sticlă de voiaj, cu apă de gură.

— Fir-ar să fie, zise ea și oftă. Deja folosise din apa de gură și jumătate de sticlă era goală, așa că nu avea prea

multă la dispoziție. Cu cât era rămas în sticlă nu putea spune că era o mare diferență, așa că lăsă sticluța acolo, închise trusa și o puse la loc în bagajul lui.

Va trebui să se mulțumească doar cu cantitatea pe care o avea ea. Spera să fie suficientă, ca să prevină infectarea rănii.

Mai întâi trebuia să-i dea să mănânce puțină ciocolată, apoi erau necesare și câteva pastile de analgezice, preventiv măcar.

Îi scoase de pe față cămașa cu care era acoperit; deși știa cum arată, tresări când dădu cu ochii de realitate. Pe toată fața avea sânge închegat, chiar și în ochi, în nări, la colțurile gurii. Mai rău chiar, fruntea i se umflase acum și astfel marginile tăieturii se depărtau și mai mult. Nu anticipase că rana lui se va umfla și o speria gândul că va trebui să o coasă. Probabil că umflătura se va agrava rapid, așa încât așteptarea nu mai era o opțiune acum.

— Justice, zise ea, scuturându-l ușor. Trezește-te. Începem treaba.

El trase rapid aer în piept.

— Sunt treaz. Vocea lui era puternică, așa că acum era momentul să-l ajute să se încălzească puțin, după care să încerce să se ocupe de tăietură.

— Am un baton de ciocolată. Vreau să muști de câteva ori din el, bine? în scurt timp, dacă avem noroc, vom putea să bem și câteva înghițituri de apă. Apoi vreau să iei două tablete de ibuprofen. Crezi că le poți înghiți fără apă? Dacă nu poți, o să-ți pun puțină zăpadă în gură, doar că nu e bine să mâncăm zăpadă, fiindcă ne scade temperatura corpului. Acum, dacă stau bine și mă gândesc, poate ar fi bine să iei întâi ibuprofenul, ca să înceapă să-și facă efectul.

— Voi încerca.

Bailey desigila cutiuța pătrată, în care se aflau cele două tablete de ibuprofen și îi strecură una în gură. Observă cum el începe să o mestecă și să o plimbe prin gură, amestecând-o cu puțină salivă, după care o înghiți. Îi dădu și cea de-a doua pastilă, iar el repetă procesul, apoi

zise:

— Misiune îndeplinită.

— Bine. Acum să vedem mâncarea. Desfăcu ambalajul batonului de ciocolată, rupse puțin din batonul Snickers și îi aduse bucățica la gură. Ascultător, el deschise gura și o primi, apoi începu să o mestece.

— Snickers, zise el, recunoscând gustul.

— Te-ai prins. În mod normal eu consum ciocolată simplă, dar acum m-am gândit că alunele au proteine, așa că am luat Snickers. Bună idee, nu crezi?

— Mie îmi convine.

Bailey așteptă puțin, să vadă dacă nu cumva i se va face rău de la ciocolată. Nu știa la ce poate să se aștepte, ca reacție a organismului lui, așa că ar fi putut să vomite. Cunoștea reacția, fiindcă donatorilor care donau sânge la Crucea Roșie li se dădea ceva de băut, care să înlocuiască lichidul pierdut, precum și niște biscuiți sau fursecuri, ca să nu intre în stare de șoc. De aceea era de părere că Snickersul ar fi fost un bun înlocuitor, măcar pe jumătate.

După câteva minute îi mai dădu o îmbucătură.

— Mi-aș dori să fi avut ceva cu care să-ți amorțesc fruntea și locul pe care-l voi coase, șopti ea. Până și gelul pentru amorțit gingiile bebelușilor ar fi fost mai bun decât nimic, doar că trusa de prim ajutor nu e deloc orientată spre binele copiilor.

După ce termină de mestecat și înghiți, el spuse:

— Gheață.

Trusa de prim ajutor conținea niște pungulițe cu gheață instant, dar ea ezita să le folosească.

— Nu știu. Dacă nu ai fi fost deja așa de șocat și frigul nu ar fi fost o problemă atât de gravă, nu mi-aș face griji. Dar dacă-ți pun o pungă din aceea cu gheață pe cap, te vei răci cu totul și nu vreau asta. Bailey stătu să se gândească puțin. Pe de altă parte, durerea provoacă un șoc întregului sistem, nu? Dacă efectul va fi același, atunci de ce să te mai supun la atâta durere?

— Votez pentru cât mai puțină durere.

Așadar scoase punguța și citi instrucțiunile de pe

etichetă, apoi îi conectă tubul de plastic. Cum punguța nu era suficient de mare ca să-i acopere tăietura în întregime, ea o așază pe cea mai mare parte a umflăturii, precum și pe partea de scalp unde tăietura era foarte adâncă. Când punga se răci suficient de mult, cât să nu mai poată ține mâna pe ea, tăie o bucată de fașă sterilă și o puse peste rana deschisă, apoi peste fașă așază punga cu gheață.

El tresări ușor, când simți răceala. Ea se gândi că probabil durerea era greu de suportat, dar el nu se plângea.

— Cât timp gheața își va face treaba, eu îți voi curăța sângele închegat de pe față. Pun pariu că ai vrea să poți deschide ochii, nu-i așa?

În timp ce vorbea cu el desfăcu din trusa ei un pachet cu șervețele demachiante umede cu aloe, scoase unul și începu să-l șteargă ușor pe pleoape. Constată că sângele închegat era foarte greu de îndepărtat. O cârpă udă, care ar fi fost puțin mai aspră, ar fi făcut treaba mai bine. Sângele uscat lipit de sprâncene și de gene a fost imposibil de îndepărtat, fiindcă nu putea să frece prea tare; trebuia să umble ușor în zona arcadei, ca să nu-i provoace inutil o sângerare acum. Nici de jur-împrejurul ochilor nu putea să frece. Îl tamponă cât de bine putu, iar când șervețelul deveni complet roșu, îl puse de-o parte și luă unul curat.

Când se uită din nou la el, îi văzu ochii întredeschiși; o privea. Albastrul deschis al ochilor contrasta puternic cu genele negre.

— Salut, spuse ea. Nu ne-am văzut de mult timp.

El schiță un zâmbet timid. Se vedea că îl dor ochii, dacă încerca să-i miște, totuși el privi de jur-împrejur, rămânând întins pe spate și fără să-și miște capul. Când văzu în spatele ei avionul făcut praf, de-abia atunci deschise larg ochii, după care spuse:

— Sfinte Sisoe.

— Da, știu. Era întru totul de acord cu el. Faptul că erau în viață și întregi, deși nu complet nevătămați, era totuși tulburător, dacă făceai comparație cu deteriorarea structurii avionului.

Ea făcuse mai bine față șocului ignorând tabloul în ansamblu și concentrându-se mai mult pe detaliile supraviețuirii și pe sarcinile care o așteptau. Detaliile, prin definiție, sunt lucruri mărunte. De lucrurile mărunte ea putea să se ocupe, dacă le lua rând pe rând.

Încet, încet ajunse pe partea inferioară a feței lui, apoi coborî spre urechi, pe gât, ajungând și la umeri, apoi pe piept. Avea sânge chiar și pe brațe și pe mâini. Încercă să nu-l descopere complet, așa că îi dezveli pe rând zonele pe care le curăța, învelindu-l apoi repede, ca să nu lase căldura să se risipească.

Până și pantalonii îi erau murdari de sânge, însă aceștia mai puteau să aștepte până ce va putea să-i manevreze el însuși, gândi ea. Acum trebuia să-i curețe și picioarele, să-i pună niște ciorapi uscați și curați, cât mai rapid, ca să evite degerăturile.

Îi scoase ghetele, apoi ciorapii, îl șterse de sânge, dar văzu că picioarele căpătaseră o culoare alb-vineție, din pricina frigului puternic. Șocată, își ridică bluzele cu care era îmbrăcată și îi trase picioarele sub acestea, lipindu-i tălpile de pieptul ei. Le simți atât de reci, încât se cutremură la contactul cu ele. Începu să-i frece degetele prin straturile de material.

— Simți asta? zise ea.

— Oh, da. Glasul lui căpătase o notă guturală subtilă și suna aproape ca torsul unei feline mari; parcă un tigru primea un masaj.

Nu dură prea mult, doar vreo câteva secunde și ea constată că degetele lui reci erau lipite de sâni ei – sâni goi. Oricum, nu se putea altfel, fiindcă el avea picioare foarte mari, purta aproape măsura patruzeci și trei, sau mai mult. Logic că îi acopereau tot bustul. Simțindu-l cum își mișcă degetele cu o plăcere evidentă, îi zise răspicat:

— Fii cuminte, sau te las cu picioarele pe afară, să-ți degere.

— Dar nu porți sutien, zise el mirat, aparent fără legătură cu ceea ce-i reproșase ea – sau poate că exact acesta era răspunsul ei, de parcă faptul că ea nu purta

sutien constituia o scuză suficientă pentru jocul degetelor lui de la picioare.

— S-a udat când te-am tras afară din avion, prin zăpadă, așa că l-am scos. Vorbise pe un ton sever, iar el sesiză nuanța de reproș, înțelegând că, exact pentru a-l salva pe el, rămăsese ea fără acel articol de lenjerie.

— Bine, bine. Dar totuși, ești cu țâțele goale. Nu poți să dai vina pe mine.

— Punem pariu? se gândi că în mod normal glacialul și neprietenosul căpitan Justice nu i-ar fi vorbit așa și că în mod sigur șocul prăbușirii era cauza, iar acum rămăsese amețit și copleșit de durere. Nu-l considera nici potlogar și niciun tip prea franc, dar din clipa când și-a recăpătat cunoștința, limbajul lui a început să fie la fel de informai, ca și când ar fi stat de vorbă cu un alt bărbat. Asta însemna, se gândi ea, că o comoție i-a îmbunătățit personalitatea. Și mai mult de atât, nu-mi place cum sună „țâțe”.

— Atunci balcoane. Sună mai bine?

— Dar ți se pare că „sâni” nu e un cuvânt potrivit?

— Absolut deloc, din punctul meu de vedere. Începu iar să-și miște degetele de la picioare.

Ea îl lovi peste ele.

— Stai cuminte, altfel te las să ți le încălzești singur.

— Da, numai că eu nu le pot lipi de sâni, fiindcă nu am așa ceva și chiar dacă aş avea, nu aş putea să mi le ridic până la piept. Nu am practicat yoga.

Era evident că se simțea mai bine și că se trezise deja; formula propoziții logice, nu mai răspundea cu unul sau două cuvinte. Ciocolata era medicamentul fermecat.

— Știi ceva? Fă-ți un implant mamar, apucă-te de yoga și vei fi aranjat pe viață. Constatând că el se distrează mult prea bine, îi scoase picioarele de sub bluzele ei, îi puse o pereche de ciorapi uscați și curați, apoi îl înveli la loc cu restul hainelor. Distracția s-a terminat. Mai ai fruntea înghețată?

— Așa mi se pare.

— Stai să termin de citit instrucțiunile, apoi ne

apucăm de treabă. Bailey luă iar pliantul cu instrucțiuni. Apropo, cum nu avem apă pentru ca să-ți spăl rana, voi folosi niște apă de gură. S-ar putea să te usture.

— Grozav. Într-un singur cuvânt el reuși să cuprindă o lume de ironie.

Bailey începu să citească și zâmbi:

— Bine... bla, bla... asta am înțeles. *Prindeți acul cu penseta, astfel încăptartea curbată să aibă vârful în* Se uită la acul chirurgical de cusut, de formă curbă, apoi la restul conținutului din trusa de prim ajutor. Nu exista nicio pensetă. Grozav, spuse ea cu sarcasm. Am nevoie de o pensetă. Normal că am una în trusa mea de machiaj, dar, ce să vezi, nu mi-a trecut prin minte că o voi folosi în această vacanță.

— În avion există o trusă mică.

— Unde?

— Este lipită de ușa compartimentului pentru bagaje.

— Nu am văzut-o când am scos bagajele de acolo, spuse ea, dar se ridică, pregătindu-se să caute. Cât de mare e?

— Cam cât o jumătate de servietă. Are în ea câteva scule esențiale: un ciocan, un clește, câteva chei și șuruburi.

Cum deja urcase și coborâse din epavă de câteva ori, Bailey reveni în interiorul lui, escaladă scaunul pilotului, apoi trecu spre locul unde era compartimentul pentru bagaje. În interiorul aceluia spațiu totul era răvășit, fiindcă podeaua avionului fusese avariata. îl auzi pe el strigându-i:

— Ar trebui să fie pe partea din spate, prinsă în niște bride. O vezi?

Ea se uită unde i s-a spus și într-adevăr, o văzu acolo, prinsă bine de cele două bride. La naiba, ea o căutase pe podea, nu pe perete.

— Da, am găsit-o. Veni victorioasă, cu trusa în mână.

Chiar când se ridică, după ce luase trusa cu scule, simți o amețelă și rămase puțin nemișcată. Se gândi că trebuia și ea să mănânce puțin din batonul de Snickers. Să fie răul de altitudine, sau făcuse mișcări prea bruște? în

câteva clipe se simți mai bine, așa că optă pentru o bucată de baton.

— Cred că ar trebui să mănânc și eu puțin din Snickers.

Nu aș vrea să leșin tocmai când bag acul în pielea ta. Chiar cu aceste probleme, se gândi că trebuia să-l coasă până la apusul soarelui.

Apropo de apusul soarelui, își aminti că se uitase la ceas de câteva ori. Nu putea spune exact cât a trecut de când și-a revenit după prăbușire, nici cât timp a trecut de la impact, cu atât mai mult nu știa cât mai rămăsese din acea zi. Își suflecă mânecile și observă că nu mai avea ceas la mână.

— Ceasul meu a dispărut. Oare cum s-a putut întâmpla așa ceva?

— Probabil că ai lovit cu mâna în ceva și atunci s-a desprins catarama de la curea, sau s-a rupt pur și simplu. Era scump?

— Nu, era rezistent la apă și cumpărat la reducere, special pentru vacanța asta. Merg să – adică mergeam într-o vacanță cu fratele meu și cumnata mea și voiam să coborâm cu pluta.

— Măine poate te regăsești cu ghidul, sau poate poimăine.

— Poate, zise ea mestecând batonul, fără să-i spună și lui cât de izolată se simțea acolo, ba mai mult, avea senzația că salvarea lor era încă departe.

Luase doar o mușcătură, ca să alunge amețeala, apoi se concentră asupra activității pe care o avea în plan. Închise la loc ambalajul batonului de ciocolată și-l puse de-o parte, după care îi luă de pe frunte punga rece.

— Va trebui să te răsucesc invers, ca să stai cu capul în jos, măcar până ce voi reuși să curăț rana – doar dacă nu vrei să te trezești cu apă de gură pe toată fața și apoi să se scurgă sub tine.

— Nu, mulțumesc. Pot să mă mișc singur, doar să-mi spui ce vrei să fac.

— Întoarce-te cu fața spre mine; ca să nu cazi în

zăpadă. Bine, așa. Acum răsuțește-te pe fund – stai, să-ți pun sub cap bucata asta de plastic. Așa. Văzând că după ce el s-a răsucit, rămăsese cam descoperit, i-a rearanjat hainele de jur-împrejurul lui.

El își ținu capul aplecat într-o parte, ca să evite să-i pătrundă în ochi apa de gură.

— Uite așa, perfect, zise și începu să toarne apa de gură peste rană. El tresări și se strâmbă puțin, apoi rămase perfect nemișcat. Ea se uită cu atenție, căutând orice fărâmbă de murdărie rămasă în rană, dar nu se vedea decât sânge închegat, acum dispărând ușor. După ce se termină tot lichidul din sticlă, o așează într-o parte și luă un tampon cu alcool, cu care începu să curețe propriu-zis rana.

Nu se lăsă impresionată de adâncimea tăieturii și ignoră complet faptul că rana se putea infecta foarte ușor, în aceste condiții oricum, dar numai sterile nu. Se concentrează mai mult asupra mișcărilor pe care le avea de făcut, rând pe rând. Se spală pe mâini cu șervețele umede, șterse acul cu tamponul, apoi penseta cu un alt tampon curat. Își puse mânușile de cauciuc și repetă igienizarea. Îl șterse pe frunte cu un tampon cu iod. După ce a făcut tot ce era omeneste posibil pentru a evita orice microb, pregăti prima cusătură. Trase aer în piept și începu.

— În instrucțiuni spune că se începe cu partea din mijloc, șopti ea, perforând deja pielea cu acul subțire, curbat și foarte ascuțit, apoi îl îndreptă spre marginea opusă a răni. Cred că se face așa doar ca să nu te trezești cu o umflătură uriașă a pielii la un capăt, dacă nu iese cusătura chiar egală.

El nu răspunse. Avea ochii închiși și respira cumpătat. Chiar și cu compresa rece și cu ibuprofenul, Bailey știa că trebuie să doară ca naiba, dar nu se temea că-l face să sufere prea tare. Oricum, se vedea că nu tresare și nu se strâmbă chiar la fiecare împunsătură de-a ei. Lucra încet, cu multă atenție, fiindcă se temea să nu facă vreo greșeală.

Fiecare copcă presupunea înnodare și tăierea

surplusului de fir, astfel că fiecare era independentă de celelalte. Instrucțiunile indicau că nodul trebuie să rămână pe piele și nu direct pe tăietură. Bailey se gândi că trebuie să coasă tivul unei perechi de pantaloni, dar nici asta nu o ajuta prea mult, întrucât cusutul nu era îndeletnicirea ei preferată – și oricum nu știa să țiească pantaloni.

Tăietura avea aproape cincisprezece centimetri lungime. Bailey nici nu știa câte copci ar trebui puse pentru fiecare centimetru de rană deschisă, așadar începu din mijloc și prinse câte i s-au părut ei necesare. Când a terminat, îi tremurau mâinile și era sigură că i-a trebuit mai bine de o oră ca să termine treaba.

Cu multă grijă și atenție tamponă șirul de copci negre, ștergând punctele de sânge aflate pe locul unde acul a străpuns pielea, apoi avu o ezitare. Oare să pună cremă cu antibiotic înainte să bandajeze rana? Nu știa dacă astăzi doctorii mai făceau așa, dar ei își fac treaba într-un mediu steril, având la dispoziție medicamente și tot felul de accesorii. Ea și Justice erau izolați pe coama unui munte, în zăpadă, cu foarte puțină mâncare. Probabil că sistemul lui imunitar avea nevoie de susținere.

Se hotărî să aplice unguentul, care conținea și un analgezic; asta era foarte bine. După aceea îi acoperi rana cu comprese sterile și îi înfășură bandajul de jur-împrejurul capului. Folosi apoi un plasture, ca să fixeze bandajul și la final a fost foarte mândră de tot efortul depus, fiindcă astfel rana era izolată și nu mai exista riscul să pătrundă microbi la rană.

— Gata, zise ea în sfârșit, apoi se prăvăli pe fund, alături de el. Am terminat. Următoarea activitate din agendă: un adăpost.

CAPITOLUL 9

La naiba, ce sexi e femeia asta.

Cam nu s-a gândit niciodată așa înainte, dar acum o făcea foarte serios – și nu din cauza felului în care arăta ea, fiindcă în clipa asta arăta ca naiba. Avea părul răvășit, fața murdară de praf amestecat cu sânge, iar sub ochi avea niște zgârieturi care mâine, cu siguranță vor deveni negre.

După hainele pe care le purta în prezent, arăta ca o ființă la granița dintre omul pădurilor și femeia-sac. Și, cu toate că își pierduse o oră făcându-i găuri în cap – sau poate exact din acest motiv – acum ar fi dorit să o sărute.

Mârâi la această ultimă idee, dar în gând. Să o sărute, pe naiba. Voia să facă mult mai multe cu ea, deci foarte bine că starea lui fizică nu era excelentă în prezent, altminteri ar fi riscat să-și vadă capul pe o tavă, drept consecință a unui avans periculos ca un infarct, pe care i l-ar fi făcut acestei femei.

Întotdeauna s-a întrebat oare ce-l face pe masculul călugăriței să cocheteze cu moartea atunci când se împerechează cu o femelă letală; fie nu au creier funcțional, așadar bietul cretin habar n-are că ad litteram și-o trag ca proștii până mor, sau poate că în evoluția lor ceva s-a scurt-circuitat.

Totuși, un proces care are consecință moartea masculului nu poate fi benefic speciei. În același timp, Cam le admira pe micuțele insecte; doar un mascul dedicat este capabil să dea din fund, în vreme ce i se smulge capul, apoi este ronțăit. Era prima dată când înțelegea motivația. El însuși ar risca mult mai mult, dacă ar dezbrăca-o și ar băga-o sub el.

Nu că doamna Wingate – ce naiba, care era numele ei mic? îl știa, dar avea obiceiul să se gândească la ea ca la doamna Wingate, așa că nu și l-a amintit imediat. Oricum, în clipa aceasta mintea lui nu funcționa în toți cilindrii. I se părea important să-și amintească, de parcă nu se cuvenea să o dezbrace nici măcar cu gândul, dacă nu-și amintea numele ei mic.

Fiind acum motivat, se concentră să-și amintească. Ceva neobișnuit... ca numele unei băuturi. Tot felul de nume i se perindau acum prin cap: Jonny Walker, Jim Beam, J & B, Bailey's... Bailey. Acesta era numele ei. Se simțea triumfător. Acum putea să dea frâu liber fanteziei, având conștiința curată.

Oricum, nu se putea spune că doamna Wingate – Bailey, la naiba! – îi va smulge capul, dar simțea că nu-i va

fi ușor cu ea, în toate sensurile cuvântului. Era o provocare, atât fizic, cât și mental. Își ridicase un zid de jur-împrejurul ei; bănuia că foarte puțini erau aceia care puteau să vadă prin el femeia baricadată în interior. Numai condițiile de urgență care i-au surprins ca urmare a prăbușirii au făcut-o să iasă din acea fortăreață, lăsându-l să vadă femeia adevărată.

Iar el o văzuse și i-a plăcut ce a văzut.

Dacă s-ar fi întrebat vreodată cum ar fi să rămână izolat undeva, cu ea, înainte de această prăbușire îngrozitoare, el ar fi fost sigur că ea putea fi ori o pacoste plângăcioasă, incapabilă și rasată, sau o pacoste rasată, severă și dominatoare. În oricare din cele două situații, ar fi fost o pacoste. Contrar acestei concluzii, ea a fost extrem de calmă, competentă și capabilă să rezolve toate problemele și situația cu un simț al răspunderii și o ingeniozitate de care el nu ar fi crezut-o capabilă niciodată, dacă nu ar fi văzut totul cu ochii săi.

Ea a fost în stare să facă tot ce trebuie, iar în cele din urmă i-a salvat chiar viața. Nu a ezitat nicio clipă să-i încălzească picioarele înghețate, lipindu-i-le de trupul ei cald și nici nu a roșit, dar nici nu s-a supărat când el a descoperit că nu poartă sutien.

Îi plăcea sincer acest gen de atitudine, care denota o perfectă siguranță de sine înăscută. Divorțul lui l-a învățat numeroase adevăruri despre sine, iar el nu le-a uitat ulterior, când a avut relații cu femei. Era fost ofițer de armată și pilot, două grupuri profesionale care exclud tipologiile timide și retrase. El însuși era o persoană sigură pe sine și autoritară; era obișnuit să preia comanda, să ia decizii și să vadă cum ceilalți oameni fac exact ce le spune el.

Doar o femeie puternică putea să relaționeze cu el la același nivel, dar acum, când mai avea puțin până la patruzeci de ani, o relație bazată pe egalitate i se părea mai ademenitoare decât una în care trebuia să se abțină, ca să nu rănească sentimentele unei femei, ori să o copleșească.

Nu-i plăcea să se joace și nu-și dorea o femeie care să încerce să-l facă să sară prin cercuri ridicate.

Probabil că genul ei de femeie se găsea foarte rar, sau nu căutase el pe unde trebuie, însă nu putea spune că a găsit multe femei care să întruchipeze această combinație de atracție mentală și atracție fizică. Karen, de exemplu, era puternică și inimoasă, doar că față de ea nu simțea niciun strop de atracție sexuală. În cazul lui Bailey, antipatia față de ceea ce a crezut că este, o personalitate gen fițe și mofturi, anulase orice fel de interes fizic ar fi putut simți.

Acum lucrurile se schimbaseră radical. Nu-și dădea seama de ce ea și-a construit acel zid înalt, glacial în jurul ei, însă momentan părea relaxată și cu garda jos, permițându-i lui să pătrundă în interiorul zidurilor, iar el avea toate intențiile să rămână acolo mult și bine.

Această criză dăduse naștere unei legături între ei, legătura supraviețuirii. Când totul se va sfârși, iar echipele de salvare îi vor fi găsit, ea va încerca să restabilească termenii acelei relații dintre ei stabilită inițial. Numai că el nu-i va da ocazia să facă asta. Într-un anume fel, în intervalul dintre acum și atunci va trebui să-i câștige încrederea pentru eternitate.

Se simțea handicapat, așa cum stătea întins pe spate, apoi judecând după modul în care se simțea, mai mult ca sigur că așa va rămâne în următoarele două zile. Suferise o traumă și pierduse mult sânge. Se îndoia că o echipă de salvare i-ar putea găsi până la lăsarea întunericului; orice operațiune de salvare prin munții aceștia era suspendată pe perioada nopții, fiindcă pur și simplu continuarea căutărilor ar fi fost prea periculoasă pentru salvatori.

Asta însemna că el și Bailey vor trebui să supraviețuiască în noaptea aceasta, când temperaturile vor scădea amenințător, iar decesul cauzat de hipotermie era o posibilitate viabilă. Pe de o parte, se putea spune că au dat de dracul serios. Pe de altă parte, cât mai rămânea din zi, apoi toată noaptea, era perioada rămasă pentru ca el să progreseze în relația cu ea.

Nu putea să-și miște capul prea mult, fără să simtă fulgerături prin creier; putea însă, dacă se uita mai mult spre stânga, să o păstreze în raza vizuală. Acum ea ridicase ceva în mână și studia obiectul cu atenție, doar că el nu-și dădea seama ce anume era.

— Uite că a ieșit bine doar pe jumătate, zise ea, revenind lângă el, apoi se lăsă pe vine. Avea în mână o pungă de plastic transparentă, pe fundul căreia se zărea ceva asemănător cu zăpada fleșcăită. Am încercat să topesc puțină zăpadă, ca să putem bea apă, așa că am lăsat punga pe un bolovan. Evident, arată dizgrațios deocamdată, dar cred că dacă o mai lăsăm puțin la soare, vom obține apă adevărată. Pentru moment ne vom mulțumi și cu atât, fiindcă ai nevoie de lichide. Se uită împrejurul ei. Din întâmplare nu ai cumva un pai la îndemână? Sau o lingură?

El păru amuzat de întrebarea ei.

— Mă tem că nu.

Se uită la ea și remarcă o sprânceană ridicată, buzele ținute și o privire atentă în jur, ca și când ar fi putut să obțină unul dintre cele două obiecte doar prin puterea voinței. Acum deja era conștient de ingeniozitatea ei, așadar parcă auzea roțițele din mintea ei învârtindu-se, în timp ce ea căuta o soluție pentru dilema momentului. Apoi se însenină la față și zise:

— Aha! Era tonul dat de momentul satisfacției.

— Aha ce? întrebă el, îmboldit de curiozitate. Ea se ridică și dispăru din raza lui vizuală.

— Ai un recipient cu spray deodorant. Știu, fiindcă am căutat prin lucrurile tale.

— Și? Nu-i păsa că i-a scotocit prin geantă; date fiind circumstanțele, ar fi fost o prostie dacă *nu* i-ar fi scotocit prin geantă - iar prostia nu era în niciun caz atributul potrivit pentru ea. Evident că trebuia să știe ce resurse are la îndemână.

— Iar sprayul are un capac.

Ah, da, într-adevăr. Capacul de la spray era asemănător cu un capac pentru termos, doar că era mult

mai mic. El însuși ar fi trebuit să facă această conexiune.

Auzi sunetul cunoscut pe care-l face un capac din plastic, atunci când este îndepărtat de pe tubul metalic.

— S-ar putea să aibă un gust ciudat, spuse ea. Voi spăla capacul cu puțină zăpadă, așa, în caz că din greșeală ai atins duza și ai pulverizat puțin deodorant în interiorul capacului. Oare deodorantul conține ceva ce strică apa de băut?

— Probabil că totul, zise el simplu. Ai adus cu tine spray pentru păr? Presupunea că fixativul pentru păr este mai puțin toxic decât deodorantul. Deodorantul conține aluminiu în compoziția sa chimică, nu-i așa? Cum nu știa ce se găsește în fixativul pentru păr, în afară de alcool, bănuia că alcoolul este mai bun decât aluminiul.

— Nu, zise ea. Părea că se gândește profund la ceva, nu la conversația de față. Ții minte că ți-am spus că intenționez să facem coborâri cu pluta pe râu? La ce mi-ar fi trebuit fixativ de păr? Hmm. Cred că aş putea improviza o pâlnie și aş putea să tom gheața topită în sticla goală de apă de gură, dacă nu vrei să riști cu capacul de la deodorant.

— Șterge-l doar cu puțină zăpadă, merge chiar și așa. De-abia acum, când venise vorba de apă, el își dădu seama cât de sete îi era. Atât de nerăbdător era să bea, încât nu mai conta riscul cu reziduurile din deodorant.

— Bine, cum zici tu.

O auzi în spatele său cum se apleacă, apoi ceva de plastic foșni. După câteva secunde veni lângă el și îi arătă capacul albăstrui.

— Mai bine să nu te ridici, îl instrui ea. Poate leșini și verși apa peste tine. Așadar își strecură mâna dreaptă pe sub ceafa lui și-i ridică ușor capul, apropiindu-i obrazul întors de pieptul ei. El resimți plăcuta aromă a pielii feminine, căldura acesteia și aproape că dădu să-și lipească fața cu totul între sâni ei; atât de puternic era imboldul, încât cu greu i-a fost înăbușit de un junghi neașteptat, care l-a împiedicat să mai facă vreo mișcare.

— Ai grijă, șopti ea, în timp ce-i ridica spre buze

capacul cu apă. Nu sunt decât vreo două înghițituri, așa că ai grijă să nu irosești niciun strop.

De cum l-a văzut că a luat prima sorbitură, i-a îndepărtat capacul de la gură. Zăpada parțial topită avea un gust ciudat, amestecat cu mirosul de plastic și era atât de rece, încât i-au clănțănit dinții. Lichidul i-a alunecat pe gât, iar el l-a înghițit numaidecât. Când i-a oferit din nou să bea din improvisația de pahar, el a dat din cap, refuzând și spunând doar atât:

— E rândul tău.

— Eu voi mânca puțină zăpadă, spuse ea. Fiindcă mă mișc, pot să mănânc, fără teama că îmi va fi și mai frig. La tine e altceva. Cât timp crezi că va mai dura până ce ne va găsi echipa de salvare? Au trecut câteva ore de la semnalul tău de urgență, dar nu se aude nici urmă de elicopter. Dacă va mai dura mult, va trebui să mă gândesc la alt mod în care să facem rost de apă. Topirea zăpezii nu e metoda cea mai eficientă.

Nu, fiindcă era nevoie de multă zăpadă pentru câțiva mililitri de apă și invers. Drept răspuns la întrebarea ei, i-a spus:

— Este posibil ca de-abia mâine să ne poată găsi vreo echipă de salvare, cel mai devreme.

Ea nu păru surprinsă deloc, ci mai degrabă îngrijorată

— Și enervată.

— De ce durează atât de mult? Au trecut atâtea ore de la mesajul de urgență. Îi mai puse la buze capacul cu apă, iar el mai luă o înghițitură.

— Fiindcă deocamdată nici nu au fost demarate căutările, zise el după ce înghiți apa.

Atunci ea păru și mai enervată.

— De ce nu? Întrebă ea pe un ton iritat.

— Când se va constata că nu am oprit pentru realimentare în Salt Lake City, de-abia atunci se va emite alerta. Dacă nu dăm prezența nicăieri, la câteva ore după ce nu am ajuns nici măcar în acel punct, atunci se va organiza o patrulă de căutare.

— Dar ai trimis un S.O.S! Ai transmis și locația noastră.

— Care poate a fost sau nu monitorizat. Chiar și dacă a fost, nu se inițiază căutările atunci. Echipele de căutare sunt foarte scumpe și au resurse limitate; trebuie să fie siguri că SOS-ul nu a fost fals, adică să se confirme că nu a fost transmis de vreun idiot, care s-a amuzat, trimițând mesaj de urgență, când nu s-a întâmplat nimic. Așa că oamenii așteaptă să vadă că avionul chiar nu ajunge la locul și timpul estimat pentru sosire și de-abia atunci se inițiază un răspuns. Chiar și după ce alerta a fost emisă, organizarea echipei durează. Suntem în iunie, ziua este lungă, dar și așa mă îndoiesc că am putea fi localizați înainte de lăsarea serii. Noaptea totul se oprește, apoi mâine dimineată vor fi reluate căutările.

O urmărea cum ascultă și procesează informațiile, în timp ce privirea îi colinda peste peisajul copleșitor care-i înconjură. După câteva minute oftă:

— Speram să pot face într-un fel să ne protejăm de vânt, dar ne trebuia mai mult decât asta, nu-i așa?

— Dacă vrei să mai trăiești și mâine dimineată, da.

— Mă temeam că vei spune asta. Îi mai dădu să bea apa rămasă în capac, apoi îi lăsă ușor capul pe pătura de haine și își retrase brațul de sub el. Zâmbi, ca să-l încurajeze atât pe el, cât și pe sine și îi arătă briceagul lui. Atunci ar fi bine să mă apuc de treabă. Îmi va lua ceva timp.

— Să nu te gândești să faci ceva prea complicat. Avem nevoie de un spațiu restrâns, suficient cât să păstrăm în interiorul lui căldura corporală, așadar cu cât mai restrâns, cu atât mai bine, cu condiția să avem loc amândoi. Recuperează tot ce se poate din avion: pielea de pe scaune, orice cabluri cu care să poți lega crengile la un loc, chestii de genul acesta.

Ea pufni pe nas, contrariată de indicațiile lui.

— Complicat, zici? Visezi. Îți spun de la bun început: habar nu am despre construcții.

CAPITOLUL 10

După ce Justice îi confirmase ceea ce știa din instinct, anume că nimeni nu plecase în căutarea lor încă, Bailey se simțea mult mai răvășită decât ar fi dorit să lase să se vadă. Chiar avea nevoie să audă că vor fi salvați în curând; se gândea că încercarea să încropească orice gen de adăpost urma să-i stoarcă și ultimele fărâme de putere. Nu știa cât mai putea să se țină pe picioare.

Cât timp s-a odihnit lângă Justice și l-a încălzit pe acesta a ajutat-o și pe ea, numai că deja chiar și efortul cel mai mic părea să îi provoace amețeală, fapt care o înspăimânta mult, din pricina pantei abrupte pe care trebuia să-și croiască drum. Cel mai mic pas greșit sau o piedică neobservată o puteau face să se rostogolească la vale, iar cum terenul era extrem de periculos, risca să-și rupă un picior sau o mână.

Singurul avantaj pe care-l putea evidenția în aceste momente era acela că, deși migrena ei era continuă, nu se intensifica. Ce mai avantaj... nu se putea spune că avea speranțe prea mari. Acum viețile lor depindeau de ea, astfel că trebuia să fie foarte precaută. Precauția necesita timp, totuși, iar timpul era aproape la fel de limitat ca puterile ei. Temperatura, care după părerea ei nu se ridicase peste minus un grad toată ziua, o chinase continuu și o va mai chinui până la apusul soarelui.

De îndată ce soarele va dispărea în spatele lanțului muntos care-i înconjura, iar asta urma să se petreacă în vreo două ore, înainte ca soarele să apună chiar, temperatura va scădea drastic. Trebuia să facă o provizie de apă până atunci și trebuia să aibă pregătit chiar și rudimentar un minim adăpost.

Luă sticla goală în care fusese apă de gură și se așeză pe vine, apoi începu să înghesuie zăpadă pe gâtul îngust. Procesul nu era deloc unul eficient, tocmai fiindcă gura sticlei era mică. Măinile îi înghețaseră chiar înainte să înceapă operațiunea. În câteva minute o dureau degetele de frig. A trebuit să se oprească și să-și strecoare degetele la subsuori, iar cu ochii închiși se legăna, pe măsură ce durerea se diminua, iar căldura îi pătrundea

încet carnea.

Trebuia să-și acopere mâinile cu ceva și asta foarte repede. În mod automat începu să evalueze opțiunile. Luase cu ea două perechi de mănuși impermeabile, pentru vâslit, doar că acestea nu aveau degete, ci erau bune doar ca să nu faci bășici în palmă, nu și pentru ca să țină de cald. Putea să-și îmbrace mâinile în niște șosete, doar că neavând degetele libere, ar împiedica-o să mai facă mișcări și s-ar uda numaidecât, ceea ce i-ar provoca degerături sigure. Șosetele vor fi de folos de-abia mai târziu.

Lasă, și fără mănuși; îi trebuia o metodă eficientă prin care să introducă zăpada în sticlă și asta fără să-și folosească mâinile. Ce ar putea să folosească pe post de lopățică?

Lăsă sticla pe zăpadă - nicidecum nu se putea spune că zăpada din interior se topise și acu apa se vărsa - apoi merse la sacii cu hainele și celelalte rezerve. Se așeză pe unul din saci și începu să scoată din celălalt orice nu arăta a îmbrăcăminte. Se gândi temeinic la fiecare articol, căutându-i o întrebuintare diferită de cea pentru care a fost confecționat.

Deodorantul stick al ei părea inutil, în afară de utilizarea lui ca antiperspirant. Peria de păr, rimelul, rujul de buze, revistele și cartea aduse pentru citit puteau fi folosite în multe feluri, dar nu pentru a alimenta cu zăpadă o sticlă goală. Mai avea niște pixuri, un carnețel, o rolă de bandă pentru lipit, cărți de joc, spray împotriva insectelor, hârtie igienică și tampoane demachiante - pe care le puse într-o parte, precum și prosopele din microfibră și niște perii de dinți din burete, de unică folosință.

La naiba, își zise ea mânioasă. De ce nu luase cu ea și ceva folositor, cum era o cutie cu chibrituri? La ce bun vor fi dinții curați și gura cu miros proaspăt când i se va găsi trupul înghețat? suspină dezamăgită, privind mormanul de nimicuri care i se păreau utile pentru două săptămâni în natură... apoi privi spre cărțile de joc. Erau nou-nouțe, pachetul nu era desigilat, iar ele erau ambalate în plastic. Desfăcu pachetul și pipăi o carte de joc; era din plastic,

așa că putea fi folosită la multe.

Bun și asta, se gândi ea mai optimistă. Cartea era suficient de rigidă, dar putea fi îndoită, în așa fel încât să ia forma unei lopățele cu care să pună zăpada în sticlă. Când termină această activitate minuțioasă și foarte anevoioasă, înșurubă dopul sticlei și se îndreptă spre Justice.

— Asta nu-i de bine, zise ea apropiindu-se de el. Îl văzu întins, cu ochii închiși, iar când o auzi, deschise încet ochii. Era palid la față, dar încerca să schițeze un zâmbet.

— Ce noutăți ai?

Ea îi arătă sticla cu zăpadă.

— Când se va topi, nu va face multă apă, dar mai mult de atât nu pot să fac. Important este să avem un recipient în care să topim zăpada. Trebuie să pun sticla într-un loc cald și ghici la ce loc m-am gândit?

— Pun pariu că nu sub cămașa ta. Zâmbetul lui se transformă încet într-un rânjet sardonice.

— Pariul tău ar fi sigur. Ignoră referirea la modul în care i-a încălzit picioarele. Nu se simțea deloc stânjenită de faptul că el i-a simțit sânii goi pe sub haine, doar că nu se simțea prea confortabil că relația lor își schimbase cursul atât de brusc; dacă răceala neprietenoasă putea să fie numită relație. Acum deveniseră brusc cei mai buni prieteni, doar fiindcă au supraviețuit amândoi după prăbușirea unui avion?

Nu era prea sigură de asta. Pe de altă parte, acum între ei doi nu se puneau problema de ostilitate; aveau nevoie unul de celălalt pentru ca să supraviețuiască. În al treilea rând, mă rog, după ce i-a văzut efortul herculean de a controla prăbușirea, pentru ca amândoi să rămână în viață, sentimentele ei de acum față de el erau de respect și admirație. Trebuia să recunoască: el era eroul ei.

Suspină, dar nu pe față. Oricum, nu prea știa ce simte sau ce să creadă. Se concentra pe problema actuală, care era mai importantă decât sentimentele, așa că strecură sticla pe sub hainele care-l înconjurau, într-o parte, lipită de șoldul lui.

— Sper că asta nu te va face să tremuri iar. Este prea rece?

— Nu, este în regulă. Am două rânduri de haine între mine și ea. La cât te-ai oboșit până acum, măcar să fiu și eu bun la topit gheața.

— Ai dreptate.

De data aceasta el zâmbi, iar o gropiță îi apărură la colțul gurii, în stânga. De-abia atunci realizează și ea că răspunsul ei nu a fost deloc unul elegant, așa că dădu din cap ca o scuză și completă:

— Scuze. Am fost nepoliticoasă.

— Dar ai spus adevărul. I se citea pe față plăcerea să o tachineze, mai ales că zâmbetul îi dezvăluia șiragul alb, perfect al dinților și-i dădea un aer plăcut, tineresc. Uimitor cum poate un zâmbet să-l schimbe din căpitanul Acritură într-un bărbat absolut atrăgător, cu capul bandajat, fața plină de zgârieturi și restul.

— Mda... da.

— Slavă cerului că ai spus da. Dacă nu spuneai, m-aș fi gândit că ai pierdut contactul cu realitatea.

— Percep realitatea într-un mod foarte serios, zise ea și oftă. Din păcate, realitatea îmi spune că ar trebui să mă pun pe treabă, altfel vom îngheța la noapte. Altitudinea începe să-mi dea reacții ciudate, așa că trebuie să mă mișc încet și cu grijă.

— Ai rău de altitudine? o întrebă el dintr-odată serios.

— Mă doare capul și am amețeli - da, cred că da. Durerea de cap poate fi și de la lovitura la cap, dar cred că mai degrabă este din cauza altitudinii.

— Iar eu stau și nu pot să te ajut cu nimic, zise el descumpănit. Bailey, nu te forța cu nimic. Este periculos. Răul de altitudine te poate ucide.

— La fel ca hipotermia.

— Ne vom descurca noi la noapte. Avem destule haine, cât să acoperim zece persoane și în plus, putem să împărțim căldura corporală.

Oricum vor trebui să facă și asta; ea nu-și făcea iluzii

despre competențele ei de a construi un adăpost. Nu-și făcea iluzii nici pentru cât de rece se făcea noaptea la altitudinea unde se aflau ei, sau pentru starea precară în care se aflau ei înșiși.

Cântărind situația obiectiv, hipotermia și răul de altitudine nu erau pericole echivalente – nu pentru ea și în mod sigur nu pentru el. După cât sânge a pierdut, el era în mai mare pericol de moarte în noaptea care se lăsa, decât era ea.

— Voi fi foarte atentă, zise ea și se ridică în picioare. Se uită spre avion și distanța până la el i se păru enormă.

Problema era că trebuia să facă o ascensiune într-acolo și asta o epuiza moral. Avea nevoie de pielea de pe scaune, dar și de plasa din compartimentul pentru bagaje. Da, îi trebuiau și niște cabluri. Se vedeau o mulțime, atârând dinspre aripa stângă și din locul unde fusese carlinga.

Dificultatea misiunii care o aștepta o făcu să intre în panică. Îi era foame, sete și era înghețată. O durea tot corpul. Rana de la brațul drept, de care aproape că uitase, începea să-și facă simțită prezența. Cu toate că mâncase suficient, băuse și era îmbrăcată corespunzător, nu-i plăcea să poarte răspunderea pentru construcția unui adăpost care trebuia să reziste frigului. Arhitectura o plictisea. Nu făcuse nici măcar castele de nisip în copilărie.

Se putea baza doar pe câteva episoade de supraviețuire, pe care le urmărise pe canalul Discovery, dar ale căror detalii nu i-au rămas în memorie. Știa doar că le-ar fi mult mai cald dacă între pământ și ei s-ar afla un strat izolant de material; știa că era necesar să inventeze un fel de acoperiș deasupra capetelor, care să-i protejeze de posibila ninsoare sau de ploaie.

În afară de asta știa că trebuie să se protejeze și de vânt. Iar ea trebuia să aibă grijă să prevină aceste situații cu ajutorul unor crengi și frunze.

Se chinui să ajungă cu greu spre epavă, desfăcu din bridele de prindere plasa care susținea bagajele și o aruncă prin ușă afară. Nu i-a trebuit prea mult efort ca să

reușească acest lucru, așa cum nu i-a fost greu nici să scoată pielea de pe banchete. S-a folosit de lama briceagului, ca să taie cusăturile, păstrând astfel bucăți întregi de piele, în principal pe cele desfăcute de pe banchete, care erau suficient de mari. Știa că vântul nu pătrunde prin piele. De aceea motocicliștii poartă îmbrăcăminte din piele.

I-a luat ceva timp să taie toate cusăturile, ceva mai mult decât a anticipat ea. După ce tăie pielea, văzu stratul de spumă groasă cu care erau tapițate scaunele și se gândi că ar putea-o folosi și pe aceasta. De pe podea desprinseseră încă o bucată de linoleum. Acum se gândi că articolele adunate de pe epava care era să-i ucidă puteau să-i salveze totuși.

CAPITOLUL 11

— Știi ceva? zise Bret, în timp ce intra bine dispus în biroul firmei J & L, ceva mai târziu, în după amiaza aceleiași zile. Se pare că până la urmă Cam a avut dreptate în privința reacției alergice. A fost... Se opri și nu mai încheie fraza, iar toată veselie i se șterse de pe chip când o privi atent pe Karen. Ce s-a întâmplat?

Karen îl privea mută. Era albă ca varul, iar privirea îi era pierdută parcă undeva, departe. Avea în mână receptorul telefonului fix, dar când îl văzu că intră, puse receptorul în furcă.

— Tocmai voiam să te sun, spuse ea. Avea vocea stinsă, spartă.

— Ce?

— E vorba de Cam.

Bret se uită la ceas.

— A sunat deja? A reușit să ajungă destul de repede.

— Nu, el a... nu a sunat. Karen vorbea ca și când buzele i-ar fi fost amortite. Înghiți cu greu. Nu a realimentat la Salt Lake.

Bret simți cum i se încordează mușchii feței.

— S-o fi oprit altundeva, zise gânditor. Înainte de Salt Lake. Dacă ar fi avut probleme, ar fi lansat...

Karen începu să dea din cap, fără să spună nimic.

Bret o privea absorbit de ceea ce îi spunea ea. Brusc tâșni spre biroul lui, luă coșul pentru gunoi și vomită în el.

— Doamne, zise el extrem de tensionat, când reuși să articuleze ceva. Își acoperi ochii cu palmele. Sfinte Dumnezeule. Nu pot să... Nu pot să cred...

Karen apăru imediat în ușa biroului.

— A fost emisă o alertă.

— Dă-o naibii de *alertă*, zise el iritat și se întoarse pe loc. Căutarea...

— Cunoști protocolul.

— Dar se pierde timpul! Trebuie să...

Singurul ei răspuns au fost tăcerea și o ușoară mișcare a capului.

El îi trase un șut scaunului, iar acesta zbură și se opri în ușă.

— Drace! urlă el. Drace, drace, drace!

Imediat puse mâna pe telefon și începu să sune diverse persoane, însă i se tot spunea că trebuie urmat protocolul și anume: dacă în câteva ore Cam nu va suna, atunci va fi inițiată procedura de căutare.

Trânti receptorul pentru ultima dată și merse la harta de pe perete, pe care trasă o linie de la Seattle la Denver, marcând ruta pe care Cam ar fi urmat-o.

— Peste o mie șase sute de kilometri, mormăi el. Ar putea să fie oriunde. Orice s-ar fi putut întâmpla. Ai vorbit cu Dennis? Mike a menționat ieri ceva în fișa tehnică a avionului?

Cele două întrebări îi erau adresate lui Karen, care ascultase tot ce a vorbit el la telefon, sperând cu încăpățănare că procedura de căutare va fi inițiată.

— Am verificat deja, spuse ea. Nu a fost nimic. Dennis spunea că la Skylane s-a făcut doar verificarea tehnică obișnuită. Karen ezită. Ce s-a putut întâmpla... nu a fost pe partea de mecanică. Putea să fi fost o pasăre care s-a lovit de el, sau i s-a făcut rău, o fi leșinat... zise ea cu voce stinsă.

Bret era tot cu ochii lipiți de hartă. Ruta lui Cam parcurgea porțiunea cea mai stâncoasă și periculoasă din

peisajul montan al țării.

— Poate a reușit să-l aducă la sol, insistă el. Pe un câmp, într-un canion, sau pe o pistă părăsită... oriunde. Știu că se poate, iar Cam este capabil.

— Acum se face o căutare prin sistemul de comunicații, zise ea. Dacă a putut să aterizeze, va transmite un semnal radio. Un FSS va recepționa transmisia lui. Nu putem decât să așteptăm, continuă ea tristă.

FSS era serviciul de navigație aeriană, respectiv un furnizor de servicii pentru traficul aerian care desfășura multiple funcțiuni: printre ele era și aceea de monitorizare continuă a frecvenței de urgență pentru aeronave. Cam trimisese un plan de zbor prin regulamentul vizual de zbor, iar acesta îl amplasa cu aeronava lui în sistemul de urgențe naționale. Când Cam nu a sosit în Salt Lake la ora estimată, sistemul a intrat în stare de alertă pentru aeronava care și-a trimis planul de zbor. Prin sistemul de comunicații a fost lansată căutarea, respectiv trimițând către toate locațiile speciale și aeroporturile cordonatele rutei lui. Astfel se solicitau informații de la toate punctele de localizare posibile.

Protocolul stabilește că, dacă după o oră avionul nu a fost găsit, se intensifică și se extind acțiunile de căutare prin sistemele de comunicații. Dacă după încă o oră nu sau primit rezultate favorabile, atunci FSS transmite căutările către Echipa de Căutare și Salvare. Prietenii și cunoștințele lui Cam vor fi contactate. De-abia după trei ore se inițiază fizic căutările. Un satelit va prelua semnalul de la Transmițătorul Locator de Urgență al avionului și astfel Echipa de Căutare și Salvare va prelua locația, în funcție de distanța la care se produsese incidentul, iar asta putea dura câteva ore.

Karen avea dreptate. Nu puteau decât să aștepte.

Bret se plimba nervos. Karen merse la biroul ei și se așează, privind în gol. Tresărea ori de câte ori suna telefonul și trebuia să răspundă. Minutele treceau atât de greu, încât se putea spune că timpul devenise o variantă a

torturii chinezești cu picătura de apă.

Apoi Karen răspunse din nou și rosti pe un ton strangulat:

— Da, mulțumesc. Închise și o podidiră lacrimile.

Bret începu să gâfâie de emoție. Rămase stană de piatră și o întrebă, în timp ce ținea pumnii strânși.

— Au găsit epava? Întrebă cu glas sugrumat.

— Nu. Karen se ștergea la ochi și vorbea. Nu s-a primit niciun mesaj de urgență, nu s-a stabilit contactul radio.

Dacă a aterizat de urgență pe undeva... Nu mai continuă fraza. Dacă ar fi *aterizat*, Cam ar fi transmis asta prin emisie radio, doar că aterizarea și prăbușirea sunt două lucruri total diferite. A fost inițiată procedura de Căutare și Salvare.

Bret a devenit pământiu la față și se întristă vizibil.

— Ar fi bine să... eu îl sun pe Seth Wingate. Merse la biroul său, se trânti pe scaunul capitonat și căută numărul în agendă. Karen intră pe computerul său și găsi numărul de contact, pe care i-l transmise imediat.

— Da, ce s-a întâmplat? se auzi o voce neclară. Pe fundal se auzea televizorul cu sonorul la maxim.

Oare era deja beat? Era mijlocul zilei de-abia.

— Seth?

— Chiar el.

— Sunt Bret Larsen, de la J & L. Bret se rezemă cu coatele pe birou și își acoperi ochii cu o mână.

— Credeam că o duci pe cățeaua-vitregă... scuze, pe *draga* și scumpa mea mamă-vitregă... la Denver azi.

— Cam, căpitanul Justice a preluat zborul în ultimul minut. Bret simțea că se sufocă, așa că trase adânc aer în piept. Acum trebuia doar să transmită mesajul și gata. Am pierdut contactul cu avionul, zise el. Nu au mai ajuns deloc să realimenteze în Salt Lake.

În mod incredibil, Seth începu să râdă.

— Îți bați joc de mine.

— Nu. A fost inițiată procedura de Căutare și Salvare. Ei au...

— Mersi pentru telefon, zise Seth, apoi râse din nou. Am impresia că niște nenorocite de rugăciuni chiar se îndeplinesc, nu-i așa?

Bret se trezi că ascultă tonul de apel întrerupt.

— Cretinule înrlă el, stăpânindu-și impulsul să dea cu telefonul de pământ. Cap de paie! Nenorocitul!

— Presupun că nici nu era supărat, spuse Karen. Era și acum palidă, dar nu mai plângea, în schimb avea fața unei persoane care tocmai a suferit un șoc teribil.

— Nenorocitul *râdea*. Spunea că rugăciunile i s-au îndeplinit.

— Poate și cu puțin ajutor din partea lui, completă ea disprețuitor.

Primul lucru pe care l-a făcut Seth a fost să dea televizorul pe mut și să o sune pe sora lui, Tamzin. Când ea i-a răspuns, el și-a dat seama după clipocitul apei și țipetele din fundal că stătea pe marginea piscinei și se uita la cei doi copii ai ei. Nu-i plăcea pe nepotul, nici pe nepoata lui. Nici pe sora lui nu o plăcea prea mult, dar măcar din punct de vedere al relației cu mama lor vitregă erau uniți.

— Nu o să-ți vină să crezi asta, spuse el cu satisfacție enormă în glas. Se pare că avionul în care era Bailey s-a prăbușit în drum spre Denver.

Ca și la el, prima ei reacție a fost să râdă.

— Faci mișto de mine!

— Bret Larsen m-a sunat adineauri. Trebuia să o ducă el, dar celălalt pilot, cel înalt, a plecat în locul lui.

— Doamne, dar asta e grozav! Nu-mi vine să cred... adică știu că nu trebuie să *sărbătorim*, doar că ea... Cum ai primit vestea?

O furie nestăvilită îl parcurse imediat. Cum naiba era atât de *proastă*? Ea avea identificarea numărului apelantului; știa că el o sună pe un mobil, ceea ce era foarte nesigur, iar ea spunea o asemenea enormitate? Nu cumva făcea tot posibilul ca el să fie arestat?

— Nu știu despre ce vorbești, zise el pe un ton distant.

— Ei, haide. Madison! Nu face... O să-ți contramandez toate distracțiile din weekend dacă... Mai țipă o dată. Uite ce ai făcut acum! Ai udat-o pe mami! Gata! Nu mai ieși din casă timp de o *lună*!

Chiar și la telefon Seth auzea smiorcăielile nesuferitei sale nepoate, un sunet care îi zgâria timpanul, continuând cu văicăreli și proteste prin care își convingea mama să renunțe și să-i restabilească privilegiile. Tamzin nu era niciodată capabilă să ducă la bun sfârșit o amenințare, iar copiii ei știau asta prea bine. Nu trebuiau decât să se văicărească suficient de mult, iar Tamzin renunța, doar ca să le închidă gura.

Seth se scărpină la nas.

— Nu poți să o faci să tacă? șuieră ca un ceainic în clocot.

— Așadar, ce facem acum? întrebă Tamzin. Trebuie să recunoaștem cadavrul, sau chestii de genul ăsta, fiindcă mie nu-mi pasă dacă va fi înmormântată sau nu. Nu vreau să cheltuiesc un sfanț pe înmormântarea ei.

— Deocamdată nu facem nimic. Au pornit să caute avionul.

— Vrei să spui că nici măcar ei nu știu unde este?

— Altfel de ce l-ar mai căuta? se grăbi el cu replica.

— De unde știu că s-a prăbușit, dacă nu știe nimeni unde este? Cred că ar fi observat cineva, dacă un avion ar fi dispărut pur și simplu de pe ecranul radarului.

El ar fi vrut să-i explice că zborurile din aviația generală nu ocupă aceleași altitudini ca aviația comercială, așadar nu sunt detectabile pe radar, până ce nu se apropie de spațiul aerian controlat, dar preferă să nu se obosească.

— Avionul lor nu a apărut la stația unde trebuia să alimenteze, conform programării.

— Atunci e posibil să nu se fi prăbușit? Cei responsabili nu știu exact? întrebă ea și deja în glas i se citea dezamăgirea.

— Ba sunt cât se poate de siguri.

— Atunci când putem să punem mâna pe banii noștri?

— Când vor fi găsite cadavrele și după ce se vor emite certificatele de deces, presupun. De fapt el nici nu știa; problemele legale durează ceva timp, asta era sigur.

— Și cât timp va dura? E caraghios că nu putem să avem controlul asupra banilor noștri. Îl urăsc, pur și simplu îl urăsc pe tata pentru că mi-a făcut asta. Trebuie să mă prefac în fața tuturor prietenilor că noi am lăsat-o să stea în casa tatii din mărinimie și bunătate, cât despre bani spun că sunt atentă cu ei, când adevărul e altul și ea îi drămuiește, de parcă ar fi toți ai ei.

— Nu știi, zise el nerăbdător. Sună-ți avocatul, dacă vrei să afli detalii.

— Și mai mult de atât, eu nu port negru și nu mă voi preface deloc că sufăr.

— Da, da, nici eu. Brusc nu mai suporta să stea de vorbă cu ea. Te voi anunța eu când voi afla ceva mai concret.

— Puteai să mă fi sunat mai devreme. Am avut o zi de rahat, iar dacă mi-ai fi spus asta de dimineață, aș fi fost în toane mult mai bune.

Seth încheie apelul și aruncă telefonul prin cameră, într-un acces de furie. Ceea ce părea la început o satisfacție supremă, i-a lăsat acum un gust amar în gură. Merse în baie și își turnă apă într-un pahar, o bău cu poftă, apoi se privi în oglindă ca și când nu s-ar mai fi văzut până atunci. Se întrebă dacă oamenii îl privesc ca pe un om care ar ucide, pentru ca să-și atingă scopurile. Strânse buzele, apoi se depărtă de oglindă.

Merse în sufragerie și luă paharul cu whisky pe care și-l pregătise, cel de-al treilea pe ziua de azi, din care acum voia să bea. Apoi se răzgândi și-l puse pe masă. Avea nevoie de o minte limpede, iar asta însemna fără alcool deocamdată.

Va trebui să fie foarte, foarte atent cu gura slobodă a soră-sii, altminteri va ajunge după gratii.

CAPITOLUL 12

Bailey făcu un pas înapoi, ca să admire rezultatul eforturilor ei și nu fiindcă ar fi fost orbită de frumusețea

lui. „Adăpostul” - spera ea să fie suficient de rezistent ca să poarte acest nume - era alcătuit dintr-o colecție de resturi adunate din epavă, și avea o formă atât de stranie, încât până și o țară din lumea a treia l-ar fi desconsiderat ca destinație. O dureau și genunchii - după cât a trebuit să se plimbe în jurul lui, iar acum simțea că vine în nas.

O durea și capul. Îi era sete și își simțea gura uscată. Puțină zăpadă luată în gură nu-i oferi suficient lichid, ci doar o senzație scurtă de potolire a setei, plus că o făcu să-i fie și mai frig. În plus, îi era și foame. O durea tot corpul, iar mușchii protestau chiar și la mișcările simple. Era și amețită, iar pe la sfârșitul muncii de creație a trebuit să se târască, fapt care i-a udat pantalonii; acum simțea și mai cumplit frigul.

Totuși, treaba era terminată, iar ea și Justice aveau un loc unde să doarmă, asta dacă nu se prăvălea totul peste ei; vor avea măcar parțial protecție față de vântul înghețat. Și asta nu era deloc lucru ușor.

Având doar briceagul lui Justice pentru a tăia, a trebuit să se folosească de toate crengile rupte și ramurile mai groase pe care le-a putut găsi. Avionul secerase practic mulți copaci în căderea lui. Le-a ales pe cele care erau deja definitiv desprinse de tulpină, fiindcă nu avea nici mijloace, dar nici energie să se ocupe de cele mai groase, dar parțial spintecate.

A ales un loc cât de cât ferit, aflat la adăpostul unui grup de copaci, care se încăpățânașă să crească exact lângă un bolovan uriaș, în care se vedea o adâncitură concavă. Locația se recomanda și singură, fiindcă aici panta se opriese într-un fel de podest orizontal, iar rădăcinile nu ieșeau la suprafață, astfel că pe jos era neted. Se apucă să curețe zăpada depusă și apoi întinse pe jos câteva crengi mai bogate, pe post de saltea. Întinse câteva straturi de crengi de brad și molid, care cu acele lor formau un fel de pernă pufoasă și moale, care atenua contactul cu solul înghețat.

În mintea ei trebuia să aranjeze întâi un fel de pat, apoi împrejurul lui să încropească un adăpost, asta ca să-și

dea seama cam ce dimensiuni va avea cu totul adăpostul. Cum a spus el mai devreme, cu cât mai mic, cu atât mai bine.

Era preocupată să facă un adăpost în care el să-și poată întinde bine picioarele și să fie apărat în același timp, așa că se învârti pe lângă Cam, măsurându-l cu metoda lungimii de picior. Socoti în final că avea echivalentul a șapte tălpi de-ale ei.

El o privi amuzat și ușor încruntat.

— Faci exerciții pentru un test de sobrietate, sau ce?

— Te măsoar. Ai cam cu zece centimetri mai mult decât șapte picioare - piciorul meu, adică, nu cel de doisprezece inci. Nu vreau să fac adăpostul prea mic în lungime.

Se strădui să facă patul cu vreo zece centimetri mai mare decât măsura luată. Peste crengile bine întreșesute așeză buretele luat de pe scaunele din avion. Avea șase bucăți scurte și una lungă, de pe banchetă. Se gândi că va fi un culcuș mai moale decât dacă s-ar fi adăpostit în saci de dormit. Oricum după părerea ei, ar fi trebuit să ia cu ea sacul de dormit - măcar așa i-ar fi fost mai cald. În această noapte va fi o mare provocare să reușească să se încălzească fără pic de flacăra.

După ce puse toate bucățile de burete, se apucă să facă un fel de cadru. Pentru ca să țină laolaltă crengile se folosi de banda adezivă. Totuși, fiind o rolă subțire, se gândi că mai bine ar fi să o păstreze și să lege crengile cu material, iar în caz că nu va reuși astfel, atunci va apela la banda de lipit.

Se hotărî să sfășie în bucăți subțiri jacheta de mătase, oricum deteriorată. Se chinui să facă un cadru, dar abilitățile ei constructive erau atât de slabe încât, după a treia încercare eșuată, renunță la metodă, ca să nu mai piardă timpul.

Se întoarse lângă Justice, se ghemui lângă el și zise:

— Ții minte când ți-am zis că sunt praf la construcții?

El deschise încet ochii.

— Ai ales modul cel mai delicat de a-mi spune că vom

dormi sub cerul liber la noapte?

— Nu, acesta este modul meu de a cere ajutor. Ajutor! Dă-mi niște instrucțiuni. Arată-mi. Orice. Dacă ai *cât de cât* experiență la așa ceva, atunci știi mai mult decât mine.

— Știu că ai mai fost cu pluta pe râuri.

— Da. Aș dori să subliniez că de obicei nu se parcurge traseul cu pluta pe vârful unui munte acoperit cu zăpadă.

— Un cort nu ai ridicat niciodată?

Ea pufni pe nas, ironic.

— Eram studentă. Sigur că nu. Dormeam în saci de dormit, înjurai focului de tabără.

— Bine. Se gândi câteva secunde. Ce tip încercai să ridici? în formă de A sau orizontal?

— În formă de A. Nu pot să-l fac să stea ridicat.

— Păi mai întâi fă-i baza. Pune părțile mai lungi, cu două crengi paralele și lungi, apoi deasupra pune încrucișat alte crengi, una peste alta, ca să îți formezi toate cele patru colțuri.

Suna relativ ușor. Se întoarce la locul dezastrului, alege câteva crengi, așa cum i s-a indicat, apoi a reușit să formeze cu ajutorul crengilor, legate cu fâșii de mătase din sacoul ei, un cadra de dimensiuni respectabile. L-a terminat, apoi l-a încercat, să vadă dacă erau bine strânse legăturile, apoi, mulțumită de opera ei zise:

— Acum ce mai fac?

— Acum trebuie să decizi înălțimea. Ia patra crengi care sunt mai înalte decât vrei să fie înălțimea.

Asta a fost ușor, doar că toate cele patru crengi groase, aveau atașate crengi mai subțiri, plus ace. Folosi briceagul și pregăti crengile cum a putut mai bine.

— Am reușit.

— Acum ia două și fa un X cu ele. Locul unde se unesc va fi înălțimea adăpostului tău. A doua pereche trebuie legată exact pe locul unde se întretaie primele două, la aceeași înălțime. Apoi iei două bucăți mai scurte și le pui dedesubt, sub locul unde ai încrucișarea X-ului, ca să

le susțină.

Hmm. I se părea că înțelege cum stă treaba. Se chinui iar cu legăturile din mătase. Până la urmă reuși să pună cap la cap și partea superioară, și părțile laterale, de susținere, iar adăpostul ieși cu un schelet cam aplecat spre spate, dar în general îi folosea scopului dorit.

Se uită spre soare și văzu că acesta dispăruse dincolo de munte. Acum nu mai avea timp de îmbunătățiri arhitectonice. Legă repede ce mai avea de legat și termină treaba. Constată că măcar pentru o noapte va rezista, așa că se apucă să completeze acoperișul.

Se decise să pună orizontal pungile pentru gunoi, fiindcă erau dintr-un plastic mai dur și ar fi făcut față și ninsorii. Le lipi cu bandă adezivă, apoi le legă la marginile crengilor ce alcătuiau scheletul și mai adăugă niște crengi de brad cu ramuri dese, ca să le ofere mai mult adăpost împotriva vântului, toate țesute pe plasa pe care a așezat-o deasupra plasticului.

Se grăbea și în graba ei remarcă temperatura din ce în ce mai scăzută, așa că de urgență își accelerează ritmul, până ce începu să gâfâie de epuizare. Când se ridică brusc, în căutarea unei ramuri de brad mai deasă, văzu negru în fața ochilor. Inima începu să-i bată panicată. Nu se mai ridică, rămase pe genunchi și simți simultan o amăreală și salivă sărată inundându-i gura. Înghiți totul.

Se chinui să intre pe spate, târâș, pe sub acoperișul adăpostului, ca să mai completeze cu ramuri dese locurile cu crengi mai rare. Lateralele au fost și ele completate, iar partea din față rămase deschisă, fiindcă pe acolo trebuiau să se strecoare înăuntru. Ca să acopere totuși intrarea, fixă o bucată de piele în partea de sus, strecurând-o pe sub crengile așezate orizontal, apoi lăsă bucata să cadă liber și văzu că nu acoperea complet intrarea. Nu era nevoie, fiindcă pe porțiunea neacoperită intenționa să așeze mormanul de haine care se aflau în sacul de plastic.

Cea mai mare problemă pe care o avea acum era să se ridice ea însăși, apoi să-l ridice și pe Justice, ca să-l aducă în adăpost. Nu putea să-l târască înăuntru, fiindcă

ea însăși se târa. Foarte încet se ridică, apucându-se cu o mână de un copac din apropiere, ca punct de sprijin. Simțea că o lasă genunchii, iar capul îi bubuia de durere și simțea că este pe punctul să leșine. După ce amenințarea trecu, se uită critic la structura șubredă improvizată și aplecată într-o parte. Va fi de folos, fiindcă trebuia să fie; nu aveau altă opțiune.

Clătinându-se și mergând cu greu, urcă din nou panta, spre locul unde se afla Justice. Distanța nu era mare, adică vreo nouă metri – suficient cât să nu se afle în calea epavei, în caz că ar aluneca la vale. Totuși, efortul necesar parcurgerii acestor nouă metri era echivalent cu cel pentru parcurgerea unei mile.

— Este gata, zise ea, căzând pe genunchi alături de el. Își simțea mâinile amorțite și înghețate de frig, iar munții din jurul ei parcă începuseră să se învâртеască; din nou avea senzația de vomă. Nu știu cum vei ajunge acolo, altfel decât dacă te vei târî.

El deschise ochii, iar deja pe față sângele i se închegase în zonele cu zgârieturile vineții.

— Cred că pot să mă ridic. Dacă nu voi putea, atunci mă voi târî. Remarcă paloarea pielii ei, precum și faptul că tremura cumplit, din pricina pantalonilor uzi de la genunchi în jos. Ce naiba ți-ai făcut? o întreabă el cu severitate în glas. Lasă. Știu. Era să te omori cu zile când te-ai străduit să faci adăpostul acela pentru amândoi. Ce naiba Bailey...

Ea se simțea demoralizată, ca și când gândurile lui ar fi afectat-o, iar acum chiar se înfurie și îi zise la fel de aspru cum vorbise și el:

— Știi, nu trebuie să dormi înăuntru. Poți să stai afară până-ți îngheață fundul, dacă vrei.

Un braț puternic, musculos, se ivi de sub mormanul de haine, o mână aspră o apucă de braț, iar într-o secundă Bailey se trezi pe burtă, lângă el. Era extrem de furioasă că, oricât era el de rănit și slăbit după sângerare, la fel de slăbită se simțea și ea, în urma eforturilor, iar acum era practic ca o păpușă stricată, incapabilă să i se opună lui.

El o privi cu ochi reci, ca de oțel:

— Vom dormi împreună, ori înăuntru, la adăpost, ori aici, afară. În primul rând vei intra sub hainele astea alături de mine și te vei încălzi puțin, ca să te odihnești, înainte să ți se facă rău din nou. Pe măsură ce vorbea cu ea, se răsucea încet pe partea stângă, ca să se așeze cu fața la ea.

Când Bailey se întinse, trupul ei se delectă cu senzația, iar mintea se relaxă și ea; ideea că îi este puțin mai cald era un vis minunat, care acum devenise realitate. S-ar fi târât singură până în adăpost, însă era incapabilă să se târască undeva.

— Vezi ce ticălos nerecunoscător ești, zise ea, copleșită de faptul că nu putea să opună rezistență fizic, așa că recurgea la cuvinte. Dintotdeauna mi-ai dat senzația că ești un nesuferit, iar acum sunt chiar sigură de asta. A naibii să fiu, dacă mai împart cu tine batonul de ciocolată.

— Da, bine, bine, zise el și o strânse mai aproape de el, apoi încercă să o acopere cu hainele. După ce-și termină treaba, o trase acum în îmbrățișarea lui, lipind-o de trupul lui pe jumătate dezbrăcat.

Se simți parcă învăluită de căldura unui cuptor încins. Deși știa că nu poate fi adevărat, iar el era doar puțin încălzit, în comparație cu ea, i se părea pur și simplu cuprins de flăcări. Își cuibări obrajii în curbura plăcută formată de gâtul și umărul lui, iar el o apăsă ușor cu palma pe spate, până ce senzația de căldură pe brațele ei înghețate și amortite de frig era atât de plăcută, încât aproape o făcu să plângă.

Își lipi mâinile pe pulpele lui, căutând și mai multă căldură. El tresări și bombăni ceva, dar nu i le îndepărtă.

Bailey continua să-l dojenească, mormăind cu buzele lipite de gâtul lui fierbinte.

— Când vei adormi, să vezi cum îți voi smulge toate copcile de la cap. Stai să vezi. Și îmi voi lua înapoi toate hainele; iar tu să te încălzești cu hainele tale, cele trei, pe care ți le-ai luat cu tine. Și vreau să-mi dai înapoi și sticla cu apă de gură.

— Șșt, făcu el. Acum începuse să o frece pe spate, în sus și în jos, liniștind-o. Acum odihnește-te. Când te vei simți mai bine, poți continua să mă afurisești.

— O să te afurisesc după cum am eu chef, nu când îmi spui tu. Doar nu *zâmbești*? zise ea și mai înfuriată, ridicând brusc capul, ca să-l privească. Era aproape sigură că o luase peste picior cu ultima replică.

Chiar dacă a avut această intenție, el a reușit să anuleze orice urmă de ironie, înainte ca ea să-și dea seama.

— Cine, eu? Doamne ferește, în niciun caz. Haide, pune capul la loc, zise el și o apăsă ușor la ceafă, ca să o îndemne să se liniștească. Stai cât mai aprobe de mine.

Mai aproape? Singurul mod în care putea să stea mai aproape ar fi fost dacă se dezbrăca și ea complet. Până la urmă cedă insistențelor mâinii lui și își lipi obrazul de pielea lui.

— Nu mai face glume pe seama mea. Pur și simplu detest asta și oricum nu are efect.

— Nici nu m-am gândit vreodată că ar avea.

Al naibii om, chiar și acum asta făcea. Bailey se gândi să-l ciupească, dar asta ar fi necesitat efort, iar acum se simțea cuprinsă de o moleșeală plăcută. Nu voia decât să rămână acolo, întinsă, în viitorul apropiat, cu capul care-i bubuia de durere sprijinit confortabil pe umărul lui transformat în pernă.

Nu îndrăznea să adoarmă. Întunericul se lăsa asupra lor amenințător și ea mai avea încă multe de făcut.

— Trebuie să mă ridic. Se întunecă și...

— Mai avem peste o oră de lumină. Ne mai permitem cinci minute de odihnă, până ce te vei încălzi și tu. Am mai adăugat puțină zăpadă în sticlă, așa că, dacă vrei să bei, să știi că este destulă apă.

Dacă vrea să bea... Nici nu l-a observat când a făcut mișcarea, dar fiindcă a fost prea ocupată, nici nu era de mirare. El scoase sticla de sub stratul gros de haine.

Când se uită în sticlă, Bailey surprinse câteva minuscule particule negre plutind prin lichidul

transparent, dar în clipa aceasta nu i se părea deloc important. Îi era atât de sete, încât ar fi băut toată apa din sticlă, însă luă trei înghițituri și plimbă prin gură lichidul minunat, ca să se mai încălzească înainte să-l înghită.

— Ce bun a fost, șopti ea oftând, apoi răsuci dopul sticlei. El puse sticla la loc, sub haine și o strânse pe Bailey din nou mai aproape de el.

Cu brațele lui strânse în jurul ei și copleșită de căldura lui, Bailey se relaxă complet, lăsând tensiunea din mușchi să se disipeze. Ce naiba; oricât de mult ar fi enervat-o, adevărul era că se aflau în această situație amândoi. Confrunțați cu frigul crunt al nopții la această altitudine ridicată, era posibil fie să trăiască împreună, fie să moară separat. Era vorba de o singură noapte; mâine ar putea să fie salvați.

Ea li s-ar alătura lui Logan și lui Peaches, care probabil că deja erau înnebuniți de îngrijorare. Mai târziu ar fi putut cu toții să li se alăture celor din grupul de turiști și ar fi plecat cu ei pe ruta planificată.

Coborârea cu pluta pe râu i se părea acum o activitate blândă, în comparație cu prăbușirea unui avion, asta era clar. Există aventuri și *aventuri* –, oricum nu se mai punea problema că se află într-o situație de viață și de moarte, în care adrenalina își face de cap prin corpul tău.

Încet, încet realitatea dură începu să-și facă simțită prezența.

Justice era pe jumătate leșinat, din cauza sângelui pierdut, avea o rană deschisă la cap și fără îndoială că suferise o contuzie. Fusesse foarte aproape să-și piardă viața prin hipotermie și numai Dumnezeu știa ce alte răni grave mai avea – iar bărbatul acesta avea acum o erecție.

CAPITOLUL 13

— La naiba, zise Bailey, simțindu-se vinovată, dar și exagerând puțin. Trebuie să faci pipi, nu-i așa? Iartă-mă, ar fi trebuit să te întreb cu mult timp înainte.

Trecură câteva secunde până ce bărbatul răspunse.

— Sunt bine. Mai pot să aștept.

— Bine, dacă ești sigur...

— Sunt sigur, răspunse el pe un ton agasat.

Ea nu-și permise nici măcar un zâmbet, fiindcă era cu fața lipită de el și s-ar fi putut da de gol, dacă mușchii feței i s-ar fi contractat.

Dacă lui i-ar fi trecut prin cap gândul că putea să beneficieze de o partidă de sex convenabil – fiindcă ea era acum convenabilă, așa încât putea să facă sex cu ea – atribuindu-și erecția vreunei funcții biologice și nu uneia masculine, atunci ea îi va spune că ea nu l-a considerat niciodată un potențial partener de sex.

O depășea până și ideea că el și-ar fi închipuit că poate să facă așa ceva; observase totuși că adeseori bărbații își pierd simțul realității când vine vorba de penisurile lor.

Totuși, ea avea un puternic simț al realității, care i-a spus că acum se aflau în circumstanțe groaznice. Chiar dacă el nu ar fi fost rănit, ea nici nu avea timp, ori loc, ori intenția de a se hârjoni acum. Mai presus de toate, exista motivația clasică pentru ca să-i spună nu: durerea cumplită de cap – una adevărată, atât de puternică încât doar nevoia de a ridica un adăpost pentru noapte a ținut-o în picioare.

Apropo de asta... *Hopa sus și la* își zise ea. Lăasă de-o parte văicărelile.

— Dacă ești sigur că nu vrei să faci pipi...

— Sunt sigur, mormăi el. Acum chiar că părea iritat.

— Atunci hai să ne pornim la drum, căpitane Justice.

Aproape peste o oră reuși și ea să se târască în adăpostul improvizat, lângă el, unde se prăbuși epuizată peste cele două perne de spumă, pe care le acoperise cu o pătură, sperând în povestea cu căldura care se ridică; așadar a așezat dedesubt materialul călduros, sperând că le va fi mai cald să stea întinși pe el, în loc să se acopere cu el.

Până ce a reușit să-l tragă în sus pe pantă, Justice era deja alb la față de epuizare și durere cumplită. Deși distanța era mică, au avansat extrem de încet, drumul părându-li-se un adevărat coșmar, după care amândoi au început să tremure. Ea reușise totuși să-l îmbrace în haine

curate înainte de a începe chinul urcuşului. Acum reuşise să aducă şi sacii cu haine şi totul era gata pregătit, înainte ca noaptea să coboare peste ei.

Din nou începuse şi ea să tremure de frig, dar reuşi să acopere complet deschizătura de la adăpost cu sacul plin cu haine. Apoi, timp de câteva secunde au rămas tăcuţi în întuneric şi nu se auzeau decât răsuflările precipitate; la un moment dat el aprinse o lampă de citit cu baterie. Luminiţa arunca umbre peste chipul lui cu trăsături puternice. Se lipi de ea şi mai mult, iar pe chip nu i se putea citi chinul suferit ca să treacă prin toate aceste mişcări.

Din nou avu grijă să o cuprindă protector cu braţele, astfel încât să stea cât mai lipiţi unul de celălalt, apoi aranjă hainele deasupra lor. Stinse lampa de citit, ca să economisească bateria, apoi au rămas nemişcaţi până ce s-au liniştit şi ei, iar tremuratul a încetat definitiv.

— Când vei avea chef, vom termina batonul de Snickers şi vom bea restul de apă, spuse el pe un ton patern, sub mantia întunericului. Cred că ar fi bine să luăm amândoi câte două aspirine.

— Mda, zise ea. Mai mult de atât nu reuşi să articuleze. Era atât de obosită, încât o durea fiecare centimetru de corp. Da, îi era şi foame, dar, dacă pentru a primi mâncare trebuia să se mişte, prefera să renunţe la hrană. Simţea confortabil bucăţile de spumă de sub ea, aproape ca într-un pat normal în care a dormit, însă şi mai reconfortant pentru aceste momente de odihnă era apropierea de el şi faptul că-i simţea răsuflarea atât de aproape, suflându-i chiar firele de păr de pe frunte; ba mai mult, îi simţea pieptul mişcându-se în ritmul respiraţiei. Mirosul lui şi căldura masculină o învăluiră ca o vrajă. Îşi rezemă capul pe umărul lui şi aşa adormi.

Cam şi-a dat seama că a adormit chiar în secunda aceea; tensiunea din trup a dispărut, iar respiraţia a devenit constantă şi profundă, iar acum nu i se mai clinea niciun muşchi. Îşi odihni buzele pe fruntea ei rece şi rămase aşa câteva clipe, apoi îşi lipi un obraz de obrazul

ei, ca să-i ofere puțin din căldura proprie rămasă. Dacă vor supraviețui peste noapte, asta se va datora ambiției și încăpățânării ei de a lua cu ea în bagaje o cantitate bulversantă de haine.

O urmărise cât de mult a putut, deși orice mișcare a capului îi amplifică paroxistic durerea craniană, până la momentul când i se întuneca vederea. Când ea era în raza lui vizuală, o urmărea cum trage de ea ca să meargă de colo, colo, sau cum se târăște pe genunchi. Era furios pe sine că nu poate să o ajute, că e nevoit să zacă acolo întins, ca un mecanism defect, în timp ce ea își da sufletul doar ca să aibă grijă de amândoi.

Atât de mult se forțase cu toate activitățile, încât altă persoană în locul ei s-ar fi descurajat și ar fi spus: „Gata, nu mai pot”; în schimb ea s-a neglijat pe sine ca să aibă grijă de sănătatea lui.

O bănuia că suferă și de deshidratare, fiindcă nu o observase că s-a retras pentru nevoi fiziologice toată ziua, iar de când și-a recăpătat cunoștința, el a fost mai mult cu ochii pe ea, urmărind-o cu atenție, sau ascultându-i mișcările, atunci când nu putea să se uite după ea. Atât reușise, să soarbă câteva înghițituri de apă, dar cât a fost ziua de lungă, nu a aprecupețit niciun efort, ci a muncit până la epuizare.

Pe de altă parte, și el s-a străduit să recupereze volumul de lichid pierdut. A băut în mod constant, foarte puțin de fiecare dată, golind sticla de apă de gură, pe măsură ce se topea zăpada din interior. A reumplut-o cu zăpadă, cum a putut mai bine. La un moment dat s-a răsucit pe o parte, deși suferea cumplit, ca să urineze – cu multă atenție, țintind departe de zona de unde colecta zăpadă pentru sticlă – iar Bailey era atât de ocupată cu sarcinile ei, încât nici nu l-a observat.

Era foarte epuizată, așa că el a lăsat-o să doarmă o vreme, după care a trezit-o ca să mănânce și să bea puțin. Atingerea trupului ei era plăcută, fiindcă simțea dincolo de straturile de haine un corp bine întreținut, precum și o pereche de sâni fermi. Deși era cam prea slabă pentru

gustul lui, avea un tonus muscular bun, iar asta spunea despre ea că se ocupă cu exercițiile fizice, nu că se înfometează.

Masa musculară va fi cea care îi va ține de cald astăzi, numai că temperaturile erau extrem de aspre noaptea. De aceea o mai lăsa să doarmă, fiindcă frigul din ce în ce mai înțepător le va exacerba senzația de răceală corporală, așa că odihna era esențială. Adăpostul îi ferea de vânt, dar nu și de frig.

Concluzia era că pentru noaptea de față va trebui să se abțină și să o țină strâns în brațe toată noaptea și atât.

Ce lucru dur.

Nu ar fi putut să profite de ea, dată fiind intimitatea forțată de împrejurările acestea, chiar dacă de obicei obișnuia să profite de ceea ce i se oferea. Totuși, acum nu era cazul; era suficient chiar și că au petrecut o noapte strânși unul în brațele celuilalt – literalmente.

Chiar dacă mâine, la primele raze ale zorilor vor fi salvați, deși nu credea că așa ceva era posibil, noaptea de față va crea veșnic o legătură între ei. Se chema că au dormit împreună, încălzindu-se fiecare cu căldura trupului celuilalt, ca să supraviețuiască, au stat de vorbă în întuneric. Era imposibil ca ea să revină la atitudinea rece de dinainte. El nici nu-și imagina asta, însă dacă ea va încerca, el nu-i va permite să dea înapoi.

Cam nu s-a ținut după multe femei; nici nu avea nevoie să facă asta. Majoritatea piloților nu avea nevoie, decât dacă vorbim de cazul celor urâți ca noaptea.

A crescut în Texas, a jucat fotbal american în liceu, iar asta i-a garantat absolut popularitatea printre fete. De aici a continuat studiile la Academia Forțelor Aeriene – uniforme superbe, plus aerul de macho al cadetilor – așa că nici aici nu a avut probleme.

După aceea a urmat școala de aviație, a obținut brevetul de zbor și a început ascensiunea în grad. În acest moment era deja căsătorit cu fiica unui colonel, așa încât toată atenția feminină care i s-ar fi putut acorda a fost deturnată de acum încolo.

Mai târziu, când a terminat școala militară și a divorțat, nu s-au mai schimbat multe. Acum era pilot și proprietarul unei afaceri și, cu toate că nu era un mare fustangiu ca Bret, sexul nu era niciodată o problemă, atunci când avea chef de asta.

Bailey totuși, dădea semne că era o femeie dificilă. Nu păruse deloc stânjenită de erecția lui, dar nici nu-și arătase vreo urmă de interes. Cum știa că femeia a fost măritată, nu o putea bănuî de lesbianism, așadar era fie complet dezinteresată de persoana lui, fie de vină erau zidurile acelea înalte, pe care și le ridicase împrejurul ei. Oricare ar fi fost situația, el anticipa o mare provocare. Îi venea chiar să zâmbească, provocat de satisfacția prădătorului.

Când a socotit că a lăsat-o să doarmă înjur de o oră, a aprins lampa de citit, ca să-i dea posibilitatea să vadă cu cine era sub pătură și să nu se sperie, apoi a scuturat-o ușor.

— Bailey. E timpul să mănânci.

Ea deschise ochii, apoi îi închise la loc, de îndată ce scuturătura a încetat. Atunci el a insistat mai cu putere.

— Haide, dragă, trebuie să bei puțină apă, dacă nu vrei să mănânci.

Ea deschise ochii iar, clipi de câteva ori și se uită de jur-împrejurul ei, parcă uimită de locul unde se afla. Apoi îl privi cu atenție și pe sub mormanul de haine cu care erau acoperiți îl strânse de talie cu putere:

— Justice?

— Cam. Acum, dacă tot dormim amândoi, cred că ai putea să-mi spui pe numele mic.

Ea zâmbi somnoroasă.

— Nu fi obraznic. Cu lucrurile astea trebuie să ai răbdare.

— Voi păstra secretul. O studie cu atenție, deși lumina slabănu-i permitea prea mult. I se părea că este la fel de palidă la față. Avea pomelul drept puțin umflat, iar sub ochi o zgârietură profundă se învinețise deja. Era și ea ruptă de oboseală, dar se ținea bine. Ai o vânătaie sub

ochi, zise el, atingându-i ușor obrazul vătămat.

— Și ce? Tu ai amândoi ochii vineți.

— Nu ar fi prima dată.

— Sunt atât de obosită, spuse ea, apoi căscă. De ce m-ai trezit?

— Ai nevoie de apă; ești deshidratată. Și trebuie să mănânci ceva, dacă poți.

— Tu ai pierdut mult sânge. Tu ai nevoie de apă mai mult decât mine.

— Eu am tot băut pe parcursul zilei, imediat ce s-a topit zăpada. Haide, nu te mai târgui. Bea. Cam scoase sticla cu zăpadă topită din locul unde o adăpostea, la șold. O privi cum bea conștiincioasă câteva guri de apă, apoi văzu că pentru ea și asta fusese un efort foarte mare. Ca să nu se verse, el îi luă sticla rapid din mână și-i înșurubă capacul.

— Acum e mai bine, zise ca o încurajare. Ce zici de restul de baton Snickers? Te simți în stare să-l împărți cu mine?

— Vreau doar să dorm, zise ea epuizată. Mă doare capul.

— Știu, draga mea. Ții minte că trebuie să luăm fiecare câte două aspirine? Ai nevoie de ceva în stomac, altfel aspirina îți poate face rău. Mușcă. Îi întinse batonul dulce, iar ea luă o mușcătură minusculă. O privi cum mestecă, apoi înghite și mușcă la rândul său. O mai convinse să muște o dată. Mâncă el restul și așa se termină cu batonul.

Acum trebuia să deschidă trusa de prim ajutor, iar asta i-a provocat dureri de cap îngrozitoare, fiindcă a trebuit să se ridice și să se sprijine într-un cot. I-au lăcrimat ochii de durere și observă că ea este pe punctul să adoarmă din nou.

— Bailey, trezește-te. Aspirinele.

Din nou ea făcu efortul să deschidă ochii. El scoase cele două aspirine, pe care i le dădu să le înghită cu puțină apă, apoi le luă și el pe ale lui, apoi puse la loc sticla, sub haine, ca să nu înghețe peste noapte.

Închise lampa de citit și se cufundară în beznă din nou, apoi o mai trase spre el, lipindu-și picioarele de ale ei, după care mai trase pe deasupra captelor câteva pulovere, dar lăsă o mică deschizătură pentru a putea respira.

— Noapte bună, șopti ea cu greu, cuibărindu-se la adăpostul cald al trupului masculin. Își lipi obrazul pe umărul lui.

— Noapte bună, zise el. O sărută pe frunte, puse o mână protector peste șoldul ei și se instalează cât se putea de comod, pentru cele câteva ore de somn rămase.

CAPITOLUL 14

Frigul o trezi. Bailey se trezi tremurând după o repriză de somn agitat și rece. Simțea durere în tot corpul și avea senzația că se prăbușește. Intrase în panică, fiindcă deschisese ochii în întuneric, dar se mai liniști când realizează că niște brațe puternice o strâng. La nivel subconștient recunoscuseră mirosul lui, atingerea lui, iar aceste elemente au liniștit-o. Înțelese că nu avea de ce să intre în panică.

Sau avea de ce, fiindcă mâna lui stângă se strecurase pe sub pantalonul de trening și pe sub chilot, iar acum se odihnea, lipită de fundul ei.

La fel cum mâinile ei erau lipite de pieptul lui, pe sub cămașă, își dădu ea seama.

Fuioare de aer rece pătrundeau pe sub straturile de haine cu care erau acoperiți. Simțea gheață pe șira spinării. Oare se dezvelise la spate? Căută imediat cu mâna la spate, să verifice dacă era sau nu acoperită.

— Te-ai trezit? întrebă Cam aproape în șoaptă, ca să nu o deranjeze, dacă încă mai dormea cumva. Vibrația vocii lui pătrunse până la ea. Ce plăcută senzație, își zise ea, căutând să se ghemuiască și mai mult acolo, deși nu era fizic posibil.

— Îmi e foarte frig, răspunse ea. Ești drăguț să-ți iei mina de acolo?

— Care mină? Asta? întrebă Cam, iar degetele lui începură să joace pe fesa apetisantă, îngrijorător de aproape de... mă rog, îngrijorător de *aproape*.

— Justice! zise ea amenințător, după care îl privi cu

ochii pe jumătate închiși, deși orice astfel de gest era inutil pe întuneric.

— Ai uitat că am suferit o contuzie la cap? Nu mai sunt responsabil pentru acțiunile mele - sau pentru acțiunile mâinii mele, care a reacționat de una singură, de capul ei și fără cunoștința mea.

Ea pufni în râs, chiar și foarte slab, căutând să reziste imboldului de a râde cu poftă. Era o poziție seducătoare, aceasta de acum, amândoi stând întinși, lipiți perfect, pe întuneric, de-abia acum își dădu seama de asta. Motivația lor era supraviețuirea, doar că motivul din spatele acțiunilor lor nu slăbise deloc sentimentul de intimitate, pe care circumstanțele l-au făcut să se nască între ei.

Precauția cu care se lăuda, ca o calitate înnăscută, începuse acum să dea alarma. Dacă nu era atentă, s-ar fi putut trezi instantaneu în genul acela de relație impulsivă care crează numeroase necazuri - după cum a văzut că s-a întâmplat cu viețile multora, printre care și cea a părinților ei.

De obicei era excesiv de atentă să nu se lase condusă de emoții primordiale și de alegeri pripite, preferând să-și folosească mintea în tot ce întreprindea.

Bailey nu era o persoană impulsivă nici în viața financiară, cu atât mai puțin în cea personală. Nu-l *cunoștea* pe care Justice; era obișnuită cu serviciile lui de câțiva ani, dar nu-l cunoștea - iar modul în care au stabilit contactul inițial nu a fost deloc cordial. Se îndoia că el ar fi putut să se schimbe în ultimele douăsprezece ore, cum nu se schimbase nici ea însăși.

Faptul că au trecut de la dificila tolerare reciprocă la dormitul împreună - în sens literal, desigur - într-o perioadă atât de scurtă, era de-a dreptul șocant și tulburător, fără ca să mai punem la socoteală varianta că situația ar fi putut provoca o decizie stupidă din partea ei.

Preferă să nu mai glumească, așa că spuse doar atât:

— Mut-o, sau o vei pierde.

— Nu se spune *folosește-o* sau o vei pierde? întrebă

el amuzat, dar își dezlipi mâna de pe fundul ei, însă își strecură degetele pe sub cămașa ei, pe spate. Aici ea nu a mai avut ce să comenteze, fiindcă și ea își încălzea mâinile pe pieptul lui.

Ce-i mai plăcea să-l atingă. Gândul acesta declanșă încă o alarmă, deși nu recunoștea pericolul, cu toate că acesta stătea fix în fața ei. De ce să nu-i placă? Era un bărbat înalt, bine-făcut, cu un trup puternic, lucrat. Nu era frumos, dar masculinitatea lui pură și trăsăturile lui puternice o atrăgeau.

O fracțiune de secundă îndrăzni să-și imagineze că se uită la fața aceea deasupra ei, cum stă întinsă pe pat, iar brațele acelea puternice se sprijină la dreapta și la stânga ei, iar picioarele ei sunt încolăcite pe mijlocul lui...

Alungă aceste gânduri și stinse fantezia. *grijă să ajungi acolo.* Nu credea în reacțiile comportamentale determinate de atracția sexuală, fiindcă dacă permiteai o dată hormonilor să preia conducerea asupra creierului, cam asta era. Cu cât atracția este mai puternică, exact cu atât mai puternic este și controlul exercitat de ea. De fapt, ea asta făcea, evita bărbații față de care simțea o atracție puternică.

Nu a avut niciodată o aventură amoroasă pasională, nu a fost îndrăgostită niciodată și nici nu intenționa să înceapă acum. Dragostea și pasiunea trebuie să apară clar marcate cu avertismentul: Atenție: Pot să provoace Prostie.

O dureau atât de tare spatetele și picioarele, încât nu-și putea găsi o poziție confortabilă. Se chinuia să-și găsească locul, dar degeaba. După ziua de ieri, presupunea că are corpul plin de vânătăi și nu o surprindea faptul că simte atâta durere după ce avionul ei se prăbușise. Un alt frison o pătrunse până la oase.

— Cât e ceasul? întrebă ea. Spera ca la primii zori de zi să se poată mișca mai bine, când și temperatura va mai crește, poate.

El mișcă puțin mâna și apăsă pe un buton al ceasului de mână.

— Aproape patru și un sfert. Am dormit cam patru ore. Cum te simți?

El o întreba pe ea asta? El era cel cu capul făcut ferfeniță. El era cel care sângerase enorm și intrase în hipotermie. El era cel rănit și de-abia se mai mișca; ea se îndoia că el poate merge chiar și cinci metri fără ajutor. Probabil că o asemenea deconectare de realitate era un defect al cromozomului masculin.

— Mă doare capul, mă dor toți mușchii și îmi este frig, zise ea scurt. În afară de asta sunt foarte bine. Dar tu?

În loc de răspuns, el o atinse ușor pe frunte. Îi simțea degetele destul de reci.

— Cred că ai febră. Spui că ți-e frig, dar mie mi se pare că arzi. De fapt, probabil că și mie mi-ar fi frig, dacă nu ai emana atâta căldură.

— Nu am febră, zise ea, insultată parcă de sugestie. Ar trebui să-mi fie rău, dacă aș avea febră, iar mie nu îmi este rău. *Rău* rău, vreau să spun. Îmi este rău de înălțime, iar conform instrucțiunilor din trusa de prim ajutor, răul de altitudine nu provoacă febră. Provoacă dureri de cap și amețeală, iar eu exact asta simt acum. Mă rog, am simțit, în fine, amețită nu mai sunt acum, dar nici nu m-am ridicat în picioare încă.

Nu-și permitea să-i fie rău. Avea treabă de făcut. Era în *vacanță*. De îndată ce vor fi salvați de pe acest munte oribil, va pleca împreună cu Logan și Peaches să facă acele coborâri cu pluta pe râu. Refuza să lase o afurisită de răceală să-i zădărnicească planurile.

— Cum spuneam, cred că ai febră. El ignoră faptul că ea respinsese ideea și insistă: în ultima vreme ai fost expusă la vreun virus?

— Nu, iar în cazul că aș avea vreun virus, atunci te-ai molipsi și tu, fiindcă am băut amândoi din aceeași sticlă, așa că ai face bine să speri că nu am nimic. Enervată, se întoarce pe partea dreaptă, ca să nu mai stea cu fața la el. Când făcu această mișcare, o durere atroce o străfulgera în brațul drept. Ce naiba...? mormăi ea. Fir-ar să fie!

— Fir-ar să fie ce? S-a întâmplat ceva? El aprinse

lampa de citit, iar lumina ei aproape că o orbi o secundă.

— Nu ai tu norocul ăsta. Nu am niciun virus. Am avut o bucată de metal înfiptă în braț de azi dimineață... de ieri dimineață. Am scos-o și am uitat de ea. Acum mă doare brațul. Cred că s-a infectat, zise ea mânănită. Bine, avea puțină febră. La naiba.

— Asta înseamnă că ai avut grijă de mine și nu ai avut grijă de tine, spuse el cu o ușoară notă de reproș în glas. Care braț?

— Dreptul.

— Lasă-mă să văd.

— Poate să mai aștepte până ce se va face lumină. Aici nici măcar nu putem să stăm ridicați, așa că...

El nu-i dădu atenție, ci începu să-i descheie nasturii de la cămașa exterioară. Văzând că el era pornit să nu o asculte, îi îndepărtă mâinile și se ocupă singură de descheiat.

— Bine, bine. Nu văd care e diferența dintre acum și peste câteva ore, dar, dacă te simți mai bine fiindcă îmi vei aplica niște cremă cu antibiotic și un bandaj peste rană, atunci...

— Perfect, ești morocănoasă. Așa ești mereu când te trezești de dimineață?

— Nu. Sunt așa doar când am febră, trânti ea răspunsul, în timp ce își scotea nervoasă prima cămașă, apoi continuă cu a doua. La naiba! Fir-ar! Nu am timp să mă îmbolnăvesc. Reuși să se descotorosească și de cea de-a doua cămașă.

— Eram doar curios, începu el, urmărind-o cu interes. Câte cămăși ai pe tine?

— Trei sau patru. Îmi era frig și ți-am dat ție vesta mea frumoasă și călduroasă.

— Lucru pe care-l apreciez profund.

— Ce să-ți spun, Justice, mormăi ea. Nici nu erai conștient și habar nu aveai ce se întâmplă cu tine.

Când ajunse la ultima cămașă, Bailey se opri. Nu purta sutien și nu intenționa să se dezbrace până la brâu, doar ca el să se bucure de priveliște. Cu mișcări nervoase,

se răsuci pe burtă. Date fiind straturile succesive de haine cu care erau acoperiți, ideea era mult mai facilă decât execuția. În cele din urmă, simțind că se zbate precum un pește eșuat pe o piatră grunjoasă, reuși să ajungă în poziția culcat pe burtă, după care își extrase brațul rănit din mâneca ultimei cămăși.

— Poftim, mormăi ea, cu buzele lipite de folia termică.

— La naiba, Bailey, nici măcar nu ai curățat-o! zise el enervat peste măsură.

— Nu. Aveam pe cap alte treburi de făcut, cum ar fi să îți opresc ție sângerarea, ca să rămâi în viață, apoi să am grijă de adăpostul necesar amândurora, ca să nu murim înghețați, veni răspunsul ei sarcastic, fiindcă era la fel de nervoasă ca și el. Data viitoare, voi ști să-mi stabilesc prioritățile.

— Unde ai pus șervețelele sterile?

Ea bâjbâi cu mâna stângă și localizează pachetul cu șervețele, apoi i-l aruncă lui peste umăr.

— Iată-le.

Șervețelul era rece, dar senzația era plăcută, totuși. Tresări când el o tamponă puțin mai dur, iar durerea i se ducea parcă până la os.

— Aaauuu!

— Nu mai spune! Simți niște înțepături?

— Da, dar...

— Asta fiindcă mai ai ceva înăuntru. Ai scos bucata mare, presupun, dar ai lăsat așchia asta. Parcă ar fi un ac... stai nemișcată... gata, am scos-o.

Ea strânse din dinți, fiindcă durerea era cumplită. Acum el exercita presiune pe mușchiul triceps al brațului ei, provocând sângerarea răni, apoi tamponă cu alt șervețel steril. Nu era plăcut, dar și el a stat liniștit când ea i-a cusut rana de la cap, așa că putea și ea să rămână calmă cât timp el avea grijă de rana ei.

— Pielea este fierbinte și locul este umflat, zise el. Așa că da, cred că asta îți provocase febra. Nu văd dungi roșii, totuși. Simți că aplică unguentul cu antibiotic, rece și

acesta, apoi îi bandajă brațul. Nici nu știa câte înțepături erau, una sau două. Să sperăm că va fi suficient, ca să menținem infecția sub control.

Ea se îmbracă la loc cu fiecare cămașă pe rând, stând tot cu spatele la el, după care își încheie nasturii rând pe rând. Se gândi că ar fi fost bine să ia un ibuprofen, împotriva febrei, dar se răzgândi. Nu era ceva serios; o simplă durere mocnită, iar căldura intensă era modul în care organismul ei lupta împotriva infecției. Putea să suporte puțin disconfort, în timp ce sistemul ei imunitar se lupta cu bacteriile invadatoare.

— Bea și restul acesta de apă, o îndemnă el, scoțând sticla de la adăpost. Fără comentarii. Când ai febră, te deshidratezi mult, dacă nu bei lichide.

Ea nu protestă, ci bău toată apa. Mai erau câteva ore și se iveau zorile; atunci vor mai topi niște zăpadă. Deocamdată tot ce voia era să se odihnească, poate chiar să se mai încălzească puțin.

Se ghemui pe o parte și își strânse picioarele cât se putea de mult, în poziție fetală. Justice o acoperi cu hainele, până ce grămada era atât de apăsătoare, încât cu greu putea să se mai miște. O cuprinse de talie și o trase cât mai aproape de el, așa cum stătea, cu spatele la el, cu fundul lipit de pântecul lui, lipindu-și pulpele de ale ei.

Ce plăcută senzația asta... de cocon uman, se gândi ea. Și era surprinzător de cald. Putea să stea așa câteva ore bune... până la răsăritul soarelui.

Orice s-ar spune, bine că el era rănit și mai bine chiar, că mâine vor fi salvați probabil, fiindcă altfel, rezistența ei ar fi avut nevoie de niște întăriri serioase.

CAPITOLUL 15

Seth Wingate nu obișnuia să se trezească dimineața devreme, dar asta nu a fost o problemă a doua zi, fiindcă oricum nu s-a culcat deloc. Dacă ar fi urmat rutina lui normală, pe la zece și jumătate – unsprezece noaptea dinainte s-ar fi aflat într-un club exclusivist din Seattle, apoi pe la miezul nopții s-ar fi mutat în altul. Ar fi pescuit o pipiță de pe undeva, poate ar fi tras câteva fumuri, ca să se

simtă bine, s-ar fi culcat cu ea pe undeva, dacă îi venea cheful, ar fi băut la greu și ar fi ajuns acasă înainte de răsăritul soarelui, unde ar fi adormit pe canapea, dacă nu mai era capabil să ajungă în pat.

Toate acestea s-ar fi petrecut, dacă el și-ar fi urmat rutina normală – dar nu a făcut-o.

În loc să dea iama prin cluburi, a preferat să rămână acasă. Vestea că avionul se prăbușise era deja difuzată pe toate canalele de știri locale. Câțiva reporteri l-au sunat și i-au lăsat mesaje. Tamzin a sunat de două ori, a lăsat mesaj de fiecare dată, doar că el nu i-a răspuns la apeluri. Nu voia să vorbească acum cu idioata; nu știa ce prostie monumentală putea să mai scoată pe gură. Mesajele de pe robotul telefonic erau destul de incriminante: „Sună-mă când ajungi acasă. Cât de curând poți să scoți banii care ni se cuvin? Apropo... *mulțumesc*. Nu știu cum ai reușit, dar ești strălucitor!”

Mai mult de atât, ea i-a trimis mesaje și pe telefonul mobil, fapt care l-a enervat și mai mult. În cele din urmă el își închise ambele telefoane. Va trebui să scape de robotul telefonic și să-și cumpere altul; acesta era digital, dar, deși el putea să șteargă mesajele, nu era sigur că vreun șoarece de calculator de la judiciar nu ar fi putut să scoată de undeva chiar și mesajele șterse. Mai bine să fii în siguranță, decât să regreti.

Această perspectivă era cu totul nouă pentru el, fiindcă „siguranță” nu a făcut parte niciodată din vocabularul lui. Cum era și cazul cuvântului „treaz”, doar că pe acesta l-a adăugat în această seară. Simțea nevoia să bea ceva, sau să folosească un drog ușor – orice – dar nu îndrăznea să apeleze la băutură ca să se calmeze.

Dacă autoritățile, oricare ar fi fost acele „autorități” în cazul acesta, ar fi venit să bată la ușa lui, ca să-i pună câteva întrebări referitoare la mama lui vitregă și la prăbușirea avionului, avea nevoie de mintea limpede. În trecut s-a lăsat întărâtat de firea lui, combinată cu băutura și era pe punctul să facă o prostie. Acum trebuia să păsească atent, ca pe sârmă, altminteri era posibil să intre

în rahat până peste cap.

Seth se plimba nervos, deși era noaptea târziu. Merse prin tot apartamentul lui enorm și scump, privind la toate obiectele din jurul lui, ca și când ele ar fi aparținut unui străin. Bântuia ca o fantomă în căutarea sufletului său, intrând și ieșind din încăperi, alungând imboldul să-și toarne puțin alcool și să bea, dar în același timp stând față în față, pe întuneric, cu profunzimile lui.

Când veni dimineața, se simțea plăpând și fără vlagă, de parcă ar fi fost cu adevărat o fantomă. Niciodată în viața lui nu s-a simțit atât de incapabil să facă un lucru, așa cum se simțea în această dimineață; în același timp nevoia nu fusese niciodată mai urgentă. Simțea că la picioarele lui se așterne un drum fără întoarcere. Dacă nu acționa acum, nu știa dacă va mai avea posibilitatea și nici voința să o facă.

Când se luminează de ziuă de-a dreptul, iar crestele minunate, acoperite cu zăpadă ale Muntelui Rainier erau încălzite de razele soarelui dinspre sud-est, atunci a fost momentul când a știut ce trebuie să facă.

Merse la bucătărie să vadă dacă poate încropi ceva de mâncare pentru micul dejun. Rareori mânca în apartamentul său, așa că nu erau prea multe alimente la dispoziția lui. Găsi în frigider niște brânză feliată cu mușcăi, în pachetul nedesfăcut, dar o aruncă. Nu avea pâine, dar avea niște cafea, așa că își făcu mai multă.

În dulap găsi o cutie de sărățele râncede, precum și un măr, care nu se stricase încă, dar aștepta într-un bol de sticlă.

Măcar mărul și sărățelele i-au umplut puțin stomacul. Cu ajutorul cafelei reuși să se simtă mai puțin amețit – nu era complet treaz și concentrat, dar i se mai estompase buimăceala și deocamdată era suficient pentru el.

Făcu un duș, se bărbieri, apoi alege să se îmbrace în cel mai conservator dintre cele trei costume. Avea mai mult haine formale, comode, îmbrăcăminte pentru club, pentru activități nautice, fiindcă evitase cât a putut acele situații în care avea nevoie de un costum elegant și

scorțos, așadar alegerile nu erau prea generoase.

Tatăl lui, spre deosebire de el, avusese probabil cincizeci de costume. Se întreba oare ce a făcut cu ele căteaua de Bailey. Probabil că le-a azvârlit la gunoi.

Se mai privi o dată în oglindă, așa cum făcuse ieri. Avea cearcăne adânci sub ochi și o față... ciudată. Era singurul mod în care și-o putea descrie. În ochii proprii acum nu arăta ca el însuși.

Se urcă în mașină și făcu un lucru pe care se jurase să nu-l facă vreodată: merse la sediul Wingate Group, cu toți ceilalți angajați;

Rămase surprins și iritat, când a constatat că nu poate trece de punctele de control de securitate, fiindcă nu avea ecuson de angajat. Doar era într-o *clădire de birouri*, ce naiba, nu la Casa Albă, sau altundeva. Cât timp mai trăia tatăl său, Seth putea să intre și să iasă după bunul plac, deși niciodată nu i-a plăcut să vină aici. Parcă nu mai călcase aici de vreo... cinci, șase ani, poate chiar mai mult. Nu-i mai recunoștea pe niciunul dintre paznicii de la intrare.

Se uita de jur-împrejur, așteptând ca un paznic să-l conachteze pe Directorul plin, W. Grant Siebold. Când Seth era mic, Siebold era pentru el „Unchiul Grant”, dar acum lucrurile s-au schimbat. Nu-l văzuse și nici nu mai vorbise cu Grant de la înmormântarea tatălui său, iar apoi nenorocitul se băgase pe sub pielea lui Bailey și practic se ținea de fundul ei, astfel că Seth nu s-a mai sinchisit să-i vorbească.

Amuzat, Seth se gândea că probabil Grant va avea o atitudine absolut diferită, fiindcă situația se schimbbase radical, iar Bailey ieșise din peisaj și nu mai controla ea milioanele de dolari.

În cele din urmă i s-a permis accesul cu un permis de intrare provizoriu, prins la reverul hainei, apoi i s-a indicat unde trebuie să meargă, ca să ajungă la biroul domnului Siebold – de parcă el avea nevoie de indicații, în condițiile în care biroul acestuia fusese cândva al tatălui său.

Totuși se schimbbase peisajul premergător biroului;

liftul dădea într-un hol spațios, care se lărgea cu o zonă de așteptare, unde tronau câteva fotolii confortabile, printre plante luxuriante, cu frunze mari, verzi, iar într-un colț se afla un acvariu imens, încastrat în perete și plin cu pești tropicali. Revistele și ziarele de pe măsuțe așteptau să fie citite. Desigur, oamenii care veneau aici, aveau mult de așteptat.

În capătul zonei de așteptare avea biroul o doamnă secretară, cu aer serios, profesionist, cam pe la vreo patruzeci de ani. Pe plăcuța de pe biroul ei impunător scria Valérie Madison. Seth nu o mai văzuse niciodată. Ultima dată când a văzut-o pe secretara lui Grant, o doamnă înjur de cincizeci de ani, cu părul grizonant, aceasta i-a dat o bomboană. Presupunea că deja femeia se pensionaase, dacă nu murise chiar.

— Vă rog, luați loc, zise Valérie Madison și ridică receptorul. O anunț pe asistenta domnului Grant că sunteți aici.

Oh, așadar *ea* nu era secretara lui Grant? Acum secretara – pardon, scuzați, *asistenta* – avea o secretară?

Seth nu s-a așezat. Urmărea bulele de aer ridicându-se de pe fundul acvariului și admira peștii care hoinăreau în spațiul generos. Ei nu făceau nimic, nu realizau nimic, dar își derulau circuitul continuu prin acvariu, de parcă acesta ar fi fost unicul lor scop în viață. Erau prea proști ca să fie nefericiți.

În spatele lui se auzi bip-ul telefonului secretarei. O voce cristalină răzbătea din difuzor, dar nu înțelese cuvintele. Secretara se ridică și deschise ușa, apoi îl invită. El intră, dădu din cap politicos și păși în alt birou anticameră. Acesta era mai mic, mai confortabil, cu aspect de sufragerie mobilată elegant, nu de birou. Muzica în surdină, genul New Age sau cam așa ceva se auzea din cele patru colțuri ale încăperii. Se gândea că ar înnebuni de-a binelea, dacă ar fi obligat să asculte porcăria asta de muzică întreaga zi.

Femeia era așezată la un birou antichizat, în stil franțuzesc, pe care se afla un suport curbat, care susținea

monitorul unui Mac, versiune destul de veche, dar cu aer profesional încă. Era și ea grizonantă, cu părul strâns într-un coc domol, la ceafă, cu ochi albaștri expresivi și un zâmbet tipic, formal.

— Vă rog să luați loc, îi zise ea. Domnul Siebold vă va primi imediat ce va încheia convorbirea cu președintele.

Seth căută cu privirea plăcuța cu numele doamnei și o găsi. *Dinah Brown*. Numele ei era la fel de banal ca și posesoarea.

— Am tot încercat să-mi amintesc numele secretarei anterioare a lui Grant, zise Seth.

— Era Eleanor Glades.

— Doamna Glades! repetă el, pocnindu-și degetele. Exact. Dânsa îmi oferea mereu o bomboană. Când s-a pensionat?

— Nu s-a pensionat, zise Dinah Brown. A murit în urma unui atac de cord, acu doisprezece ani.

Doisprezece ani - iar el nici nu a știut. De ce să fi știut? Nu ar fi trebuit ca tatăl lui să-l anunțe, chiar dacă mama lui nu a făcut-o? Familia Siebold erau prieteni apropiați ai lor, iar moartea secretarei sale probabil că l-a afectat pe Grant.

Sau, poate că i-a spus cineva, iar el nu a ascultat. Oricum, nu-și asculta mult părinții. De fapt, ridicase la rangul de artă obiceiul de a nu asculta.

— Puteți să intrați acum, zise ea, apoi se ridică și-i deschise ușa. Domnule Siebold, Domnul Wingate.

Seth intră în biroul care fusese al tatălui său - măcar era sigur că era același birou. Mă rog, era în aceeași locație. Toate celelalte s-auschimb at foarte mult pentru el, astfel încât nu mai putea să spună că era *același*.

Tatăl lui prefera liniile curate, spațiile aerisite, era adeptul funcției înaintea stilului. Mobilierul lui din birou fusese din piele. Biroul lui Grant Siebold era decorat într-un stil mai confortabil și elegant, în genul celui din biroul asistentei. Canapelele erau capitonate. Bine măcar că aici nu se auzea muzică New Age.

— Seth, zise Grant Siebold și se ridică de la biroul

său; avea aceeași statură athletică, mai mult slab, decât bineclădit. Chelise puțin și încărunțise. Avea privirea pătrunzătoare și șireată. Ai primit vreo veste de la Bailey?

Întrebarea bărbatului l-a tulburat puțin și a rămas surprins de îngrijorarea sinceră din vocea lui. Dintr-un motiv necunoscut, Seth bănuia că sentimentele lui respingătoare în privința lui Bailey erau universale și că ele se extindeau la toți cunoscuții și asociații tatălui său, de dragul mamei lui, dacă nu și pentru faptul că Bailey reușise să preia controlul unei averi uriașe.

Mai știa și că, după moartea tatălui său, nimeni nu mai socializase cu ea, iar această constatare i-a dat o satisfacție impresionantă.

— Nimic, zise el.

— Groaznică întâmplare. Am stat treaz mai toată noaptea, sperând că vom afla ceva, spuse Grant, apoi îi făcu semn spre un fotoliu. Ia loc. Cafea?

— Da, mulțumesc. Seth se gândi că nu i-ar face rău încă o doză de cofeină. Se așază. Simplă, spuse el. Grant nu se repezise să dea mâna cu el, iar această omisiune era evident, intenționată. În lumea afacerilor strângerea mâinilor este un gest automat, precum respiratul. Seth bănuia că absența gestului era o consecință a faptului că Grant îl considera prieten vechi, aproape un fiu, chiar; nu, mesajul subtil era că Grant nu era bucuros să-l vadă și că nu dorea să-i facă o primire ipocrită.

Așteptă cana cu cafea, iar după ce văzu că Grant s-a așezat, trecu direct la afaceri.

— Acum că Bailey a murit...

— A murit? Întrebă Grant, ridicând o sprânceană. Credeam că nu ai primit nicio veste.

— Nu am primit, dar mi se pare logic, totuși. Avionul a dispărut și nu a reapărut nicăieri. Dacă a fost vorba de o defecțiune tehnică, iar pilotul ar fi reușit să aterizeze pe o zonă adecvată, sau pe o șosea, pe un câmp - am fi auzit și noi. Au pierdut contactul radio și de atunci nimeni nu i-a contactat din nou. Asta înseamnă că avionul s-a prăbușit și că sunt morți.

— La tribunal povestea nu ar sta chiar așa, zise Grant cu duritate. Până ce nu se confirmă decesul lui Bailey, sau nu se scurge un interval de timp rezonabil, până ce va fi declarată decedată, ea este oficial titulara fondului vostru financiar.

Citea pe chipul lui Grant: de aceea venise Seth, ca să afle cât de curând putea să preia controlul asupra banilor lui, o parte a lor fiind practic reprezentat de acțiuni ale Grupului Wingate. Grant era unul dintre administratorii fondului, dar numai în calitate de consilier; toate deciziile finale erau ale lui Bailey.

— Dar nu se poate, de vreme ce ea nu se află aici, zise (

Seth, încercând să-și păstreze cumpătul.

— S-au stabilit prevederi speciale pentru dispersie automată, așa că nu trebuie să-ți faci griji. Oricum îți vei primi alocația.

Alocației Cuvântul îi ardea mintea. Avea treizeci și cinci de ani și era tratat la același nivel la care fusese când avea zece ani. Această lipsă de demnitate nu-i păruse niciodată atât de supărătoare; privise fondul fiduciar ca pe moștenirea sa de drept, nu ca pe o *alocație*.

— Solicit un audit, se trezi el spunând. Vreau să știu cât de mulți bani a sifonat nenorocita aia.

— Absolut nimic, tună Grant, ieșindu-și din fire și privindu-l cu ochi mici. De fapt, fondul a înregistrat o creștere sănătoasă, mulțumită ei. De ce crezi că a ales-o tatăl tău?

— Fiindcă s-a culcat cu el, l-a orbit și l-a prostit de tot! replică Seth la fel de nervos.

— Dimpotrivă, ideea a fost a lui de la bun început! El a convins-o să accepte căsătoria și toate celelalte... Grant se opri aici, dând din cap dezaprobat. Lasă, nu contează. Dacă Jim nu ți-a spus care era planul lui, cu siguranță nici eu nu-ți voi spune, fiindcă el te cunoștea mai bine decât voi reuși eu vreodată. Tot ce-ți spun e asta: Bailey a avut grijă de banii voștri ca și când ar fi fost ai ei, iar asta spune multe. Este unul dintre investitorii cei mai atenți pe care i-

am cunoscut vreodată, iar ea nu s-a atins de niciun cent din fondul fiduciar, în afară de retragerile lunare pentru tine și Tamzin.

Seth deveni din ce în ce mai atent, pe măsură ce procesa tot ce i-a spus Grant despre bani.

— Plan? Ce plan?

— Cum ți-am spus, nu stă în puterea mea să-ți spun. Acum, dacă nu mai ai altceva...

— Ba mai am. Seth privea spre cana cu cafea din mâna lui, furios că s-a lăsat distras.

Nu venise până aici ca să discute despre Bailey, nici să întrebe de bani. Ezită câteva momente, căutând cel mai bun mod în care să abordeze subiectul, dar nu-i veni în minte nimic, așa că vorbi direct. Starea de necesitate îl îndurera, dar realizează că acum ori niciodată trebuia să o rezolve:

— Am nevoie de o slujbă. Mi-aș dori să încep să învăț câte ceva despre afacere... dacă există vreun post vacant. Detesta faptul că trebuia să ceară; era compania tatălui său, în mod automat, el trebuia să aibă un loc aici, dar el însuși s-a depărtat în mod intenționat de toate, iar acum nu mai era nimic de făcut.

Grant nu-i răspunse imediat. Se rezemă de spătarul fotoliului și-l studie cu o privire greu de citit. După un moment, întrebă:

— Ce fel de slujbă?

Seth se pregătea să spună: „Vicepreședinte ar fi perfect”, dar își înghiți cuvintele. Era foarte conștient că el solicita ceva acum și că nu-și construisese o rezervă de bunăvoință, din care să extragă ceva.

— Orice fel de slujbă, răspunse în cele din urmă.

— În cazul acesta, mâine poți să începi la serviciul de corespondență.

Seth îngheță. Serviciul de corespondență? Nu s-a așteptat la un birou cu tăbliță pe ușă, dar se *așteptase* la un birou... sau măcar la un birou comun. La naiba, în cazul acesta, de ce să nu-l angajeze ca om de serviciu?

— Exact. Dacă ai vorbit serios când ai spus că vrei să

muncești aici, îți vei lua slujba în serios, oricare ar fi aceasta. Dacă faci prostii, sau ajungi la lucru târziu – sau nu te sinchisești să apari deloc – atunci voi ști că ți-ai bătut joc de tot, ca de obicei. Timpul meu este prețios. Nu văd rostul să mi-l pierd cu tine, până ce nu vei fi dovedit că *nu este* timp pierdut.

— Înțeleg. Seth detesta acest cuvânt, cum detesta și faptul că era în postura de a cerși, dar el însuși s-a pus în această situație; nu putea să dea vina pe nimeni altcineva, îți mulțumesc. Puse cana pe birou și se ridică; așa cum i-a subliniat Grant, timpul lui era prețios.

— Încă un lucru, zise Grant.

Seth se opri în loc și așteaptă.

— Cu ce ocazie ai făcut asta?

El zâmbi cât putu de sincer, dar pe chipul lui se citea amărăciune când răspunse:

— M-am privit în oglindă.

CAPITOLUL 16

Bailey împinse spre exterior sacul de gunoi, plin cu haine, care acoperea gura adăpostului. Se strecură afară târâș când văzu lumina palidă a dimineții. Se opri, cu o mână în zăpadă și privi oceanul alb în mijlocul căruia se aflau.

— Rahat.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Justice.

— A mai nins puțin, mormăi ea. Avionul este complet acoperit. Mă rog, nu complet, dar aproape în întregime. Mantia albă de zăpadă făcea și mai dificilă orice posibilă observare a prezenței lor din aer, chiar dacă munții nu ar fi fost cufundați în nori, dar din nefericire chiar așa erau.

Vizibilitatea era foarte slabă. Ultima evoluție a vremii era parcă o insultă în plus la adresa lor, dacă o adăugai la rănilor suferite. De ce nu a fost posibil ca acum să sufle un vânt cald, care să topească parte din zăpadă și să facă mai ușoară căutarea lor?

Îi era frig, iar ea dorea să-i fie cald. O durea capul și acum; o durea tot corpul. Mai avea puțină febră. Tot ce-și dorea era să fie odată salvată de pe muntele acesta

blestemat, pe care căzuse și mai multă zăpadă. Grozav.

Chiar înainte de răsărit s-a lăsat furată de un somn profund. Acum soarele era sus pe cer, nu că l-ar fi putut vedea printre nori, dar chiar simțea o nevoie urgentă. La fel simțea și Justice, iar ea era sfâșiata între dorința de a-l ajuta și senzația că nu mai poate aștepta niciun minut. Propria-i urgență avu prioritate.

— Mă întorc imediat! strigă ea și se grăbi – pe cât de mult se putea grăbi – ascunzându-se printre copaci. Când a revenit, a constatat că el se descurcase singur; se sprijinise de un copac, stând cu spatele la ea.

Atunci se opri pe loc, ca să-i lase câteva minute de intimitate. Acest efort minim a reușit să o epuizeze total, și închise ochii. De-abia acum realizează cât de rău se simțea – nu ca să moară, dar suficient ca să realizeze cât de slăbită este, iar asta o neliniștea.

Între febră, frig, altitudine și lipsa apei și a mâncării, nu credea că astăzi va fi capabilă să facă prea multe. Al naibii de bine era că nu trebuia să facă multe. Puteau să mai mănânce un baton dulce, mai topeau puțină zăpadă, pentru băut, iar restul timpului îl vor petrece în adăpost, în timp ce vor aștepta ca echipa de salvare să-i localizeze.

Justice era într-o stare mai bună decât ieri. Reușise să facă vreo câțiva pași de unul singur, dar tot arăta groaznic, cu capul pe jumătate bandajat, cu ochii foarte umflați și încercănați; atât de umflați încât nici nu-ți dădeai seama că sunt deschiși. Cu toate acestea, nici el nu era capabil să facă mai mult decât să stea întins la adăpost.

Bailey era indignată din cauza unei nedreptăți: de ce ea avea febră, când el suferise acea tăietură oribilă la cap, ba mai mult, a fost supus unei proceduri medicale executată de o persoană neexperimentată în domeniu. Ea nu avea mai mult de o rană la braț. Unde era logica? Privind retrospectiv, totuși, ar fi trebuit să-și toarne și ea pe braț măcar o parte din apa de băut.

— Acum poți să deschizi ochii, zise Justice, iar ea făcu asta foarte încet.

După poziția pe care o avea, adică sprijinit de un

copac, se vedea clar cât de mare era efortul făcut de el ca să se țină pe picioare. Îi ieșeau aburi pe nas și pe gură și tremura vizibil. În picioare purta niște pantofi negri și ei nu-l protejau de zăpada adâncă. Purta o singură pereche de pantaloni și o cămașă, fără niciun tricou pe dedesubt. Își pusese pe umeri și la gât câteva cămăși mai groase de-ale ei, ca să-i țină de cald, dar asta nu însemna că era protejat de intemperii iernii.

Uitându-se cu atenție la el, Bailey își aminti că ea este cea care trebuia să aibă grijă de nevoile amândurora.

Cu pași mici și foarte precaută, se duse către el, puțin mai jos pe pantă; îi puse un braț pe umărul ei, îl cuprinse și ea de mijloc, apucându-l bine de cureaua pantalonilor, ca să-l poată susține.

— Hai să ne întoarcem în adăpost. Cum îți mai simți capul?

— Mă doare. Al tău ce face?

— Cam la fel. Vezi dublu, sau ai senzația de greață?

— Nu, nimic de genul acesta. Se sprijinea pe umărul ei cu o mână, iar cu cealaltă se ținea de toți copacii pe care-i întâlnea în cale și așa, chinuit, reuși să parcurgă încet drumul înapoi. De multe ori o ruga să îl susțină mai bine fiindcă simțea că se prăbușește, dar chiar și așa, situația lui nu era mai gravă decât cu o zi înainte.

Se opri la un moment dat și privi în sus, spre masivele muntoase care-i înconjurau. Se vedea clar că asculta ceva, dar nu se auzea decât ceea ce auzise și mai devreme: vântul șuierând prin munții tăcuți.

— Auzi ceva?

— Nimic.

Bailey remarcă nota sumbră din glasul lui.

— Ar fi trebuit să auzim deja elicopterele, nu-i așa?

— Speram să fie așa, dar nu neapărat. Probabil că starea vremii le-a întârziat acțiunea. Știm că aici, sus, a nins, iar asta înseamnă că peste tot vremea a fost cam dificilă. O presupunere mai realistă ar fi că în jurul prânzului, cel mai devreme, ar putea să ajungă și ei aici. După ce se cutremură din pricina frigului pătrunzător, făcu

o observație prozaică: nu cred că are vreun rost să stăm aici în gerul acesta, ca să ne înghețe fundurile, fiindcă oricum nu putem să facem nimic.

Bailey îl aprobă cu toată inima și îl ajută să mai facă acei câțiva pași rămași până la adăpost. În timp ce el se deplasa cu greu, mai mult în patru labe, decât târâș pe genunchi, ea spuse:

— Dă-mi sticla aceea, ca să o mai umplu cu zăpadă. Ești pregătit pentru micul dejun?

— Ce avem de mâncare? Întrebă el, cu același simț al umorului în glas, iar ochii, deși învinețiți și umflați, tot purtau în ei fărâma de amuzament, menită să-l salveze în situațiile critice. Îi dădu sticla.

— Același lucru pe care l-am servit la cină: un baton de ciocolată. De fapt mai am trei, așa că, dacă vrei, putem să mâncăm fiecare câte unul.

El făcu o pauză în mișcări, dar deveni și serios, ba chiar gânditor.

— Ar fi bine să le raționalizăm, zise în cele din urmă. Pentru orice eventualitate.

Pentru orice eventualitate, dacă nu vor fi salvați astăzi, ar fi dorit să spună. Ideea era copleșitoare. Încă o noapte pe munte, în întuneric și frig? Chiar așa de întuneric nu a fost, de fapt, fiindcă ocazional au folosit lampa ei de citit. Era pur și simplu descurajant să nu știi cât va mai dura până când echipa de salvare va ajunge la ei. Dar dacă nici mâine nu va ajunge nimeni la ei?

Foarte tăcută, Bailey luă sticla și căută un loc cu zăpadă curată. Își proteja mâinile cu o pereche de ciorapi, iar acum deja zgâria zăpada mai ușor cu cartea de poker, fiindcă nu-i mai degerau degetele.

Oricum, sarcina era una minusculă, în comparație cu muncile herculeene pe care le-a desfășurat cu o zi înainte; atâta doar că și așa era mult mai mult decât putea duce. Se zgribuli apoi, până să ajungă în adăpost, iar aici se simți de-a dreptul protejată de vânt. În interiorul adăpostului aerul era mult mai cald decât afară, fie datorită absenței vântului, fie datorită căldurii corporale, care evident, făcea

diferența. Nici nu o interesa din ce motive i se părea mai cald, era doar bine așa.

Lumina pătrundea prin orificiile din partea superioară; în interior era destul de întunecat, dar nu complet. Nu era nevoie să aprindă lampa de citit ca să găsească locul unde a pus batoanele de ciocolată. Murea de foame, însă după ce a început să mestece prima îmbucătură din jumătatea ei de baton, pofta i-a trecut imediat. Se strădui să-și reprime senzația de greață și reuși să înghită ce mestecase, însă împături restul în ambalaj și îl puse la loc în punga sigilabilă.

— Nu ți-e foame? o întrebă el oarecum îngrijorat.

— Mi-a fost până ce am început să mănânc. O să mai iau o gură puțin mai târziu. Își simțea gura amară, așa că scotoci printre bagaje și găsi periuțele de dinți de unică folosință. Scoase două, una i-o dădu lui, iar pe cealaltă începu să o mestece. Poftim, îi zise ea.

— Ce e asta? întrebă el, uitându-se atent la cercul roz din spumă, ca și când ar fi fost un organism viu.

— Este o periută de dinți de unică folosință. Nu ai nevoie de apă. Adăpostul acesta este prea strâmt și aerul e și așa greu, după toată ziua de ieri și după cât am respirat amândoi toată noaptea, așa că ia-o și folosește-o cu încredere.

El zâmbi, dar nu refuză și luă bețișorul, apoi începu să plimbe prin gură cercul de spumă. Bailey constată cu surprindere că era foarte plăcut acel gust mentolat, care începuse să-i invadeze papilele gustative. Acum își simțea deja gura mult mai curată. Dacă ar putea să facă și un duș fierbinte...

Visează, își zise ea, relaxându-se pe stratul moale al scaunului desprins din avion, peste care mai adăugase câteva straturi de haine. Se mai și acoperi cu câteva articole de îmbrăcăminte. Justice se întinse și el lângă ea, apoi o trase aproape și rearanjă hainele, ca să stea cât mai lipit de ea.

Ce ciudat era că într-o singură noapte și-au stabilit deja un gen de rutină. Au ajuns să cunoască și să caute

automat pozițiile în care se simțeau cel mai confortabil și trupurile lor se mulau unul pe celălalt.

El era cu mult mai înalt decât ea, așadar cum stătea ea ghemuită cu spatele la el, trupul lui o înconjura perfect, protejând-o. Brațul lui o cuprindea de talie, iar mâna i se strecura pe sub cămașa ei, unde găsea căldură, așa încât poziția mâinii lui era pe abdomenul ei. Era foarte straniu, se gândea ea, cât de rapid s-a întâmplat ca situația aceasta să dea naștere unui familiarități, ba chiar unei intimități față de el, dar bănuia că acesta era un mecanism de supraviețuire. Împreună aveau o șansă mai mare să scape cu bine de pe muntele acesta, decât ar fi avut fiecare, de unul singur.

— Am putea să jucăm cărți, propuse ea, gândindu-se că îi mai așteptau multe ore.

— Sau am putea pur și simplu să stăm așa, întinși, veni contra-propunerea lui.

— Sună perfect. Adevărul era că în acele momente era singurul lucru pe care dorea să-l facă. După câteva clipe de tăcere, Bailey simți că se lasă cuprinsă de somn.

Cam nu se gândea că Baily avea febră mai mare decât ceva mai devreme, dar îi era clar că este bolnavă. Când se va trezi, va avea grijă să-i examineze brațul, ca să vadă starea în care se afla rana. Spera ca unguentul cu antibiotic să-și facă treaba, totuși, deoarece, dacă se instala starea septică de pe acum, însemna că erau într-o situație critică, nu doar serioasă.

Somnul era în momentul de față cea mai bună cale spre vindecare - bună pentru amândoi. Vor mai arde câteva calorii și li se va diminua nevoia de hrană și apă.

Se gândea că deja un elicopter al echipei ELT ar fi trebuit să ajungă prin zona lor, numai că vremea era factorul care complica lucrurile. Pe acest teren elicopterul nu ar fi putut ateriza, desigur, dar el ar putea transmite locația lor echipei de salvare și ar putea măcar să le arunce absolut-necesarele provizii.

Mulțumită tonelor de haine aduse de Bailey se descurcau destul de bine la capitolul căldură, numai că o

sobă de campanie ar fi făcut treabă bună, împreună cu câteva sticle de apă și batoane proteice.

Apropo de batoanele proteice. Își aminti de batoanele cu cereale pe care ieri dimineață le pusese în buzunarul de la geacă. Nu știa unde era acum geaca lui, dar i-ar fi plăcut desigur să o aibă, fiindcă batoanele acelea le-ar fi prins foarte bine.

Problema era nu că le era imposibil să caute geaca lui, dar, era posibil ca ele să fi căzut pe undeva. Desigur, dacă erau salvați astăzi, nu se mai punea problema gecii și nici a batoanelor cu cereale.

Își făcu o autoevaluare și conchise că fizic, stătea destul de bine. Era slăbit, din cauză că sângerase mult, iar lovitura de la cap îi provocase dureri crunte, dar bine că nu avea răni grave la creier sau intern. Dacă ar fi avut așa ceva, cu siguranță nu ar fi supraviețuit peste noapte. Nu avea nici febră – sau dacă avea, era scăzută, nici nu-și mai dădea seama. O zi, două de odihnă, puțină mâncare, apă și va fi din nou pe picioare.

Era îngrijorat pentru Bailey. Răul de altitudine nu era un subiect de glumit, la fel cum nu era nicio rană infectată. Al naibii era că ea avea probleme cu amândouă, fiindcă se concentrase doar asupra lui și avusese grijă de el, și nu de ea însăși.

Așadar, cum nu putea să facă nimic deocamdată, o ținu în brațe cât timp a dormit. Asculta cum respiră și era foarte atent la orice modificare a temperaturii ei. Asculta totodată și eventualele sunete venite de sus, de la elicele de elicopter și se ruga ca ele să apară cât mai curând.

CAPITOLUL 17

Bret a rămas la birou toată noaptea, din când în când rezemându-și capul pe birou, ca să ațipească puțin. Karen a plecat acasă, ca să-și schimbe hainele și să ia ceva de mâncare; se întoarse îmbrăcată într-o pereche de blugi și un tricou; a adus cu ea mâncare chinezească. S-a întors însoțită de iubitul ei bărbos, îmbrăcat în costum de piele, cu tatuaje și piercinguri, al cărui nume află că este Larry.

Evident, Larry era acolo ca să-i poarte de grijă lui

Karen, fiindcă îi aducea cafea când voia ea, îi masa gâtul și umerii, o strângea în brațe când plângea. Karen, care de obicei era cea mai tare dintre cei tari, se simțea profund tulburată de posibila moarte a lui Cam.

De obicei micul aeroport era închis noaptea, dar vestea dispariției avionului lui Cam i-a făcut pe unii să mai rămână în zonă. Pur și simplu li se părea anormal să plece acasă ca și când lucrurile ar fi fost în regulă; orice rutină părea acum nepotrivită, măcar până când vor afla sigur ce s-a întâmplat.

Șeful mecanic, Dennis, se plimba tras la față, întrebându-se dacă nu cumva fusese ceva ce el nu a observat în timpul verificării de rutină.

Situația era îndelung dezbătută în timp ce se servea mâncarea chinezească. Toți erau de părere că a fost vorba de o problemă mecanică; în ciuda vremii capricioase, care ar fi putut da naștere unor turbulențe, nu se credea unanim că asta ar fi provocat prăbușirea aparatului.

Cam nu făcea greșeli în aer; nu putea să comită greșeli de citire a altimetrului și nici să uite cât de înalt era un munte. El nu intra în panică. Era calm și meticulos. Așa încât ori s-a întâmplat ceva, iar asta a făcut ca el să-și piardă cunoștința, ori avionul a avut o problemă de ordin mecanic.

Prăbușirea unui aparat de zbor de mici dimensiuni presupunea demararea operațiunilor de căutare și salvare, însă nu și anchete minuțioase ale NTSB, așa cum se întâmpla în cazul aeronavelor mari. Echipa de salvare era cea din Seattle, așa că Bret nu-și dădea seama ce fac toți oamenii rămași la terminal, dacă nu erau în situația lui, adică nu puteau să doarmă din cauza solicitării nervoase; altminteri nu aveau ce să caute acolo.

Cunoștea rutina. În primul rând trebuia găsit avionul. Până ce era localizată epava, nimeni nu știa cu ce se confrunta. Echipele de salvare nu erau trimise orbește; fiindcă zona care trebuia acoperită era prea vastă. Oricum, așteptarea provoca agonie – așteptau să audă, așteptau să știe cu siguranță.

Tot în dimineața aceea, pe la nouă, când erau toți zombi de epuizare, Karen a primit un telefon. Apelantul, oricine ar fi fost el, a reușit să o scoată din sărite și asta se citea pe chipul ei. Curând însă a înghițit în sec și a reușit să-și recapete stăpânirea de sine.

— Este pentru tine, îi zise lui Bret pe un ton stins. La telefon este fratele doamnei Wingate.

Bret avu o tresărire, apoi merse în biroul lui, să preia apelul.

— Sunt Bret Larsen.

— Logan Tillman, fratele lui Bailey Wingate. Ce naiba s-a întâmplat? urlă vocea în urechea lui. Aici nu putem să aflăm nimic, iar când am sunat acasă la Bailey să văd dacă a primit cineva vreo veste, fica ei vitregă a răspuns și aproape că mi-a răs în nas, spunându-mi că sora mea a primit ce a meritat. Ce a vrut să spună cu asta? Bănuiți că avionul a fost sabotat de cineva și că a fost un gest intenționat?

Întrebările veneau prea rapid și cu prea multă furie, astfel încât Bret nu reușea să răspundă la toate.

— Hei. Hei! Nu a menționat nimeni posibilitatea ca avionul să fi fost sabotat. Nu știu la ce s-a referit Tamzin, dar nu poate fi vorba de așa ceva. Cu coada ochiului Bret o vedea pe Karen în pragul ușii, stând și ascultând convorbirea lor. La fel de atenți erau Dennis și cei doi bărbați aflați în birou, curioși dacă apăruseră ceva noutăți.

— Pur și simplu asta susține ea. Logan Tillman era furios; vocea lui se auzea strident prin receptor. Spunea că doar niște oameni nebuni ar fi în stare să se pună cu fratele ei.

Bret se ciupi de nas.

— Știi, Tamzin nu are toate țiglele pe casă. Spune orice i trece prin cap, chiar dacă are legătură sau nu cu realitatea. În momentul acesta nu bănuim sabotajul, sau o mină criminală, ori altceva. Unde te afli acum?

— La Denver, unde trebuia să ne întâlnim cu Bailey.

— Ai rezervare la hotel?

— Nu. Noi am așteptat toată noaptea la aeroport, în

speranța că... Logan nu mai reuși să articuleze altceva.

— Da și noi am stat aici toată noaptea. Știi ceva? Luați-vă o cameră la un hotel și odihniți-vă puțin. Dacă vă extenuați de pe acum, nu veți obține nimic. Da, știu, ar trebui să-mi dau sfaturi mie însumi. Dă-mi numărul tău de mobil și te voi suna eu imediat ce aflu ceva. Ți-l dau și eu pe al meu. Sună-mă oricând. Își notă pe ceva numărul lui Logan, apoi i-l dădu și el pe al lui. Știi, nu trebuie să-ți pierzi speranța. Vorbim despre partenerul meu, care a mai trecut cu bine prin multe situații oribile. Este cel mai bun.

După ce încheie convorbirea, Bret își strânse capul între mâini. Doamne, era epuizat. Dacă ar putea să facă și el ceva, orice, doar să își ocupe timpul. Așteptarea era cumplită, însă mai mult de atât nu putea să facă nici el, nici altcineva.

— Este o posibilitate, zise Karen, sprijinită de tocul ușii.

— Ce anume? Întrebă Bret, ridicând brusc capul, trezit parcă din amorțeală.

— Că s-a umblat la avion. Știi că Seth Wingate a sunat alaltăieri și a întrebat despre zborul doamnei Wingate și data la care ea urma să plece. Nu a mai făcut asta niciodată până acum. Karen luase o mină serioasă și în privire i se citea revolta.

— Ai grijă ce spui, o avertiză Bret. Nu există nicio dovadă, cât de neînsemnată că avionul ar fi fost „aranjat”. Dacă ar fi fost vorba de un sabotaj, crezi că Tamzin ar fi vorbit deschis despre asta?

— Cum ai spus, șefule, femeia nu are toate țiglele pe casă, nu-i așa? Poate că s-a aflat sub influența vreunei substanțe legale sau ilegale când a spus asta. Totuși, nu înseamnă că nu ar fi adevărat.

Șefiile. Cuvântul rămăsese suspendat în aer, ca o sabie. Titlul acesta i-l rezervase lui Cam, fiind cel mai potrivit atunci când îl ironiza pe Bret, în permanentele lor turniruri conversaționale. Bret strânse pumnii și se întoarse cu fața spre fereastră.

Toată ziua au moțait și au ieșit din adăpost doar când

au avut nevoie, ca să mai adune zăpadă de topit, sau pentru necesități fiziologice. Ori de câte ori se trezea Bailey, Justice părea că o convinge să mai bea puțină apă, deși bea și el partea lui, la insistențele ei. La un moment dat el a insistat să schimbe locurile, adică să se așeze ea cu fața spre peretele de piatră, iar el să stea în dreptul deschizăturii acoperite.

Pentru ea nu era nicio diferență, însă se firi prima și îl lăsă pe el să se instaleze în locul ei.

Își dădu seama de diferență doar atunci când el ieși să mai aducă niște zăpadă, fiindcă era mai aproape de ieșire.

— Eu ar trebui să fac asta, protestă când el reveni. Hai să schimbăm iar locurile.

— Nu, zise el calm. Sunt bine, doar puțin slăbit. Ar trebui să nu mai vorbești și să-ți lași corpul să se adapteze la altitudine.

Ea nu-l întrebă de ce, dar ar fi vrut să-l întrebe când vor fi salvați, însă ezită fiindcă, deși tot timpul au stat cu urechile ciulite, ascultând insistent orice sunet care semăna cu zumzetul unui elicopter, nu se auzea încă nimic. Orele se scurgeau implacabil, iar ea începea să accepte faptul că îi mai aștepta o noapte pe munte.

Înțelegând acest lucru, îi venea să plângă, dar nu avea rost și oricum, nu-și putea permite pierderea de lichid.

— Tu ai suferit o lovitură la cap, îi zise ea lui Justice. *Tu* ar trebui să stai foarte liniștit.

— Dar eu nu mă tot învârt pe afară, crede-mă. Și nu am nici febră.

Bailey nu putea să-l contrazică aici, fiindcă i se părea o mare nedreptate că ea avea febră. Cu toate acestea, era foarte obosită, așa că foarte curând adormi din nou.

După amiaza, mult mai târziu, Cam îi spuse:

— Trebuie să văd cum e brațul tău, cât mai e încă lumină.

Ea se uită la el cu o strâmbătură care ar fi sugerat că, deși era încă lumină afară, controlul presupunea să

iasă afară din adăpost.

— Tu vrei să mă dezbrac *acolo*?

— Da. Trebuie schimbat bandajul. Poți să-ți iei cu tine niște haine, cu care să te înfășori, și să-ți lași doar brațul descoperit.

Cam ieși, luând cu el trusa de prim ajutor. Bailey se strădui să-și scoată cele trei cămăși cât era înăuntru, ca să-și elibereze brațul drept din mâneci. Se uită la triceps, să vadă dacă apăruseră vergeturi roșiatice, dar era greu de observat în semiîntunericul din adăpost.

Se înfășură cu alte haine, ca să-și acopere sânii, apoi se târî și ea afară.

Acolo rămase în picioare cu spatele la el, fiindcă nu se putea așeza, iar el începu să-i scoată bandajul.

— Nu arată mai rău, zise el, spre liniștea ei. Este destul de roșu împrejurul înțepăturii, dar roșeața nu se împrăștie. Mai adăugă puțin unguent cu antibiotic pe rană, apoi lipi un pansament steril și o ajută să-și tragă mâneca, apoi îi încheie și nasturii.

— Dacă tot suntem afară, poate ar fi bine să mă uit și eu la rana ta de la cap, spuse ea.

— Mai este destul bandaj elastic, pentru a-l reface pe acesta? întrebă el, ducând mâna la cap.

Mai era o rolă, pentru o singură bandaj are. Dacă mâine nu vor fi salvați? Gândul acesta o făcu să se înfioare, sau îi era chiar frig, nu mai știa nici ea. Oricum, ideea că va fi a treia noapte pe munte i se părea absolut terifiantă.

Oricare ar fi fost situația, bandajul de la cap trebuia schimbat.

— De data asta nu am nevoie de prea mult bandaj, zise ea. O să pun un pansament steril peste rană și te înfășor peste cap cu un singur strat, ca să fim siguri că nu va pătrunde nimic la cusătură.

Cum nu aveau loc unde să se așeze, iar el era mult mai înalt decât ea, era o operațiune extrem de dificilă chiar și desfășurarea bandajului exterior. El trase un sac cu haine și îngenunche pe el, iar ea rămase în picioare.

— E mai bine așa?

— Mult mai bine. Se apucă și încet, cu grijă, desfășură bandajul, întrebând u-se dacă unguentul cu antibiotic o fi protejat rana, iar fâșia de bumbac nu se lipise de ea. Cu toate aforturile ei de a acționa delicat, îl văzu că se strâmbă de câteva ori, dar rezistă eroic la toate manevrele. Măcar era mulțumită că nu a înjurat și nu a strigat de durere.

I se păru că rana cusută nu arăta mult mai bine decât tăietura însăși. De jur-împrejurul marginilor sângele se închegase și ei i se păru că nu sigilase prea bine rana. Oricum, remarcă acum că umflătura dăduse înapoi, ceea ce însemna că i-a pus bine copcile, nici prea lejer, nici prea strâns.

— O să-ți rămână o cicatrice urâtă, să știi, îl preveni ea. S-ar putea să ai nevoie de chirurgie plastică.

El se uită la ea neîncrezător.

— Pentru o cicatrice?

— Nu sunt doctor, ai uitat? Să nu crezi că am făcut o treabă perfectă. Se simțea stânjenită, de parcă ar fi picat un test important, deși nu știa ce altceva putea să facă. Să-i fi lăsat rana necusută, până ce ar fi cedat umflătura? Această alternativă nu părea una convenabilă. Rana s-ar fi putut infecta, nu știa dacă s-ar mai fi închis, plus că ar fi rămas o cicatrice și mai urâtă.

— Te deranjează? Cicatricea, spuse el.

— Hei, nu este pe capul *meu*. Dacă pe tine nu te deranjează, atunci nu-ți face griji.

El zâmbi și se uită la ea cum îl șterge cu un tampon cu alcool.

— Nu dai pe afară de milă față de mine, nu-i așa?

— Nu am obiceiul să exagerez în nicio privință. Scuze.

— Voiam să spun că nu pari prea impresionată, când te uiți la rană.

— Nu mă voi mai uita la ea, fiidenă imediat o voi acoperi cu bandajul. Dar în general, cicatricile nu mă deranjează, dacă asta te interesează. Luă tubul cu unguent cu antibiotic, apoi stoarse o linie pe toată lungimea răni.

Acoperi totul cu două bandaje sterile, apoi le lipi cu leucoplast și peste totul înfășură bandaj elastic. Gata. Nu e ca și când nu ai avea nimic, dar ești mai bine decât erai ieri.

— Mulțumită ție, zise el și se ridică. Ea se aplecă să-l ajute, susținându-l de braț, până ce-l văzu că se ține bine pe picioare. El își întinse brațul arc peste umerii ei, îi ridică ușor bărbia și o sărută.

CAPITOLUL 18

Bailey aproape că îngheță, surprinsă de gestul lui neașteptat. O strânse neașteptat de tare. Ea nu se simțea prea bine când se confrunta cu abordări de natură sexuală. Se înțelegeau foarte bine; oare de ce trebuia el să distrugă acest paradis cu un avans? Brațul lui era puternic, asta dacă te gândeai că ar fi trebuit să fie slăbit, dată fiind condiția lui fizică. A fost nevoită să-l respingă folosind ceva putere și ea, doar că nu-l împinse prea tare, ca să nu-l facă să cadă cumva...

Sărutarea lui a fost delicată și scurtă, buzele lui erau reci, iar momentul dezlipirii prea rapid, ca ea să mai poată gândi și acționa.

— Îți mulțumesc, spuse el din nou, apoi se depărtă.

Ea rămase buimacă. Era acesta un avans? Dacă așa intenționase el să fie, atunci fusese cel mai non-sexual avans pe care i-l făcuse cineva vreodată, lucru care a cam anulat scopul. Dacă sărutul a fost intenționat ca gest de mulțumire, atunci un „mulțumeșc” ar fi fost suficient.

Oricum, ea recunoștea că nu se prea pricepea să recunoască semnalele de natură sexuală, iar acum i se părea că relația era și așa destul de stresantă, încât nu mai era nevoie ca vreunul dintre ei doi să facă presupuneri ireale sau greșite.

În manualul ei era mai bine să întrebi și să fii sigur, deși nu așa se proceda în aceste situații. Se lepădă de unda de șoc și se concentra să-l ajute cum putea, ca să-l vadă în adăpost mai repede. îl prinse de talie și-l întrebă sincer:

— Îmi faci avansuri? zise asta și se încruntă puțin la

el.

— De ce întrebi? spuse el nu chiar imediat.

— Fiindcă nu mi-am dat seama. Dacă acela a fost un avans, vreau să știi de la bun început că sexul nu este pe agenda mea de lucru. Dacă nu a fost un avans, atunci nu contează.

El începu să râdă și o strânse mai tare, într-un fel de îmbrățișare scurtă.

— Crede-mă, atunci când îți voi face avansuri, îți vei da seama. Acela a fost doar un mulțumesc.

— Ar fi fost suficient să-mi *spui* „mulțumesc”.

— La fel cum ar fi fost să-mi spui și tu „cu plăcere”, io întoarse el sec.

Bailey simți că îi ia foc fața.

— Cu plăcere. Scuză-mă. Am fost răutăcioasă, deși nu am intenționat asta.

— Nu face nimic. Deja parcurseseră distanța până la adăpostul lor. El își luă brațul de pe umerii ei și-i făcu semn să intre prima. Ea se supuse și constată cât de ușor era să intri și să ieși când nu mai era nimeni înăuntru.

— Așteaptă, stai să... începu ea, dar el deja se retrăgea în adăpost în spatele ei. Atunci ea își trase picioarele, ca să-i ofere lui mai mult spațiu de manevră. El se răsuci apoi cu dificultate, fiindcă avea picioarele lungi, dar reuși să se întindă pe burtă, apoi trase punga cu haine peste intrare.

S-au instalat cât de cât confortabil, aranjându-și poziția, precum și maldărul de haine de jur-împrejurul lor. Bailey scoase un oftat de oboseala care începuse să o roadă și din pricina durerilor în tot corpul și pe urmă se întinse cu fața spre el.

După atâta timp în care a stat doar la orizontală, dormind toată ziua și fără să facă nimic, ai fi zis că este plictisită și agitată, doar că ea se simțea tot obosită, iar picioarele și mâinile îi păreau atât de grele, de parcă ar fi avut greutate legate de ele.

Mai mult de atât, se simțea și extrem de îmbâcsită; faptul că era nespălată și bolnavă era oricum cu mult mai

neplăcut decât dacă ar fi fost curată și bolnavă.

O cuprinse deprimarea, așa cum o pânză umedă se lipește de corp.

— De ce nu au venit astăzi? Întrebă ea epuizată și dezamăgită.

Cam își sprijinea capul pe o bucată de spumă, care îi servea acum drept pernă. Stăteau întinși față în față, foarte apropiați unul de celălalt, iar lumina palidă a soarelui spre apus anunța încă o noapte înghețată. Ea îi examina cu atenție trăsăturile, observând cât de dărâmat era. Genele arcuite se mai distingeau chiar pe semiîntuneric, ca și barba nerasă de ceva timp. Mai era puțin și adăpostul lor se va cufunda în întuneric.

— Nu știu, zise el în sfârșit. Transmițătorul electronic de locație ar fi trebuit să aducă elicopterul exact deasupra locului unde ne aflăm.

— Poate s-a defectat, sugeră ea, iar imediat ce realizează gravitatea posibilității, simți cum i se strânge inima. Dacă nu știa nimeni unde sunt ei...

— Dispozitivul electronic de localizare poate suporta multiple deteriorări, mai ales că avionul nostru a rămas oarecum intact.

— Intact? repetă ea absolut siderată. Te-ai mai uitat la el în ultima vreme? Aripa stângă s-a dus! Jumătate din carlingă s-a dus!

El schiță un zâmbet și părea foarte amuzat.

— Dar amândoi suntem vii și întregi, iar cea mai mare parte a aparatului este încă acolo. Am văzut avioane prăbușite de la care tot ce a rămas erau doar câteva așchii de metal fumegânde.

— Cum s-ar fi întâmplat dacă ne loveam frontal de o stâncă? O fracțiune de secundă ea rememorează minutele cumplite dinaintea impactului cu solul, când se uita la stâncile pe lângă care planau, și care păreau periculos de aproape, iar ea era sigură că vor muri.

— Cam așa ceva. De aceea am căutat să cobor aparatul până la linia copacilor. Eram în cădere liberă, nu ne puteam opri, dar copacii au făcut diferența între viață și

moarte.

— Adică ei au fost ca o pernă în momentul impactului. Bailey se cutremură la acest gând, amintindu-și forța cu care se loviseră de copaci, de parcă ar fi fost trântiți de un uriaș. Nici nu-și putea închipui care ar fi fost deznodământul căderii lor în absența copacilor, dar era convinsă că ei doi nu ar fi supraviețuit.

— Exact. Copacii de la marginea pădurii sunt destul de înalți și groși, iar eu nu am vrut să cobor destul de mult, ca să nu ajung la părțile cu tulpini puternice. Aveam nevoie de copaci cât mai scunzi: destul de puternici ca să ne încetinească nouă coborârea, să absoarbă impactul, dar și suficient de flexibili ca să cedeze.

— Bună idee. A funcționat.

— Cred că da. Suntem în viață.

Atunci ea ar fi dorit să-i spună că este foarte impresionată de acțiunile lui din acele momente, când s-a chinuit să redreseze aparatul și să planeze, profitând de fiecare curent ascendent, luptându-se cu gravitația, folosindu-și toate abilitățile și puterea ca să mențină avionul în aer, cât se putea de mult. Totuși, cuvintele i se opreau în gât. Oroarea posibilului deznodământ îi umplea ochii de lacrimi, dar ea strângea din dinți, ca să oblige lacrimile să nu se scurgă.

Nu era o plângăcioasă din fire, cu excepția ocaziilor rare, în care se trezea cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji. Acum nici nu-și dădea seama despre ce era vorba. Știa doar că refuza să se transforme într-o ființă plăpândă, cu ochii umezi, doar fiindcă a simțit ce-i teama și supărarea. În cele din urmă își adună puterile și reuși să articuleze pe un ton care se dorea calm:

— Ne-ai salvat viețile.

Chiar dacă aproape se întunecase, el surprindea perfect toate grimasele și mișcările mușchilor feței ei. Se uită la ea cu drag parcă și îi netezi părul, apoi îi dădu ușor o suviță de pe frunte.

— Apoi tu mi-ai salvat mie viața. Aș fi putut să intru în șoc hipotermic și puteam să mor mai ales din cauza

sângerării, pe care tu ai oprit-o. Putem spune că suntem chit.

În momentul acela imboldul o îndemna pe Bailey să întoarcă ușor obrazul și să-i sărute palma. Ce naiba se petrecea cu ea? Mai întâi lacrimi, apoi asta? Poate că febra se accentua. Poate suferea de stres post-traumatic. Prăbușirea unui avion produce suficient stres; avea și ea dreptul să iasă din asta cu nervii oarecum zdruncinați.

— Ai urmat cursuri de supraviețuire în sălbăticie, sau vreo pregătire pentru răspuns în situații de urgență, ceva de genul acesta? o întrebă el foarte curios.

Schimbarea subiectului i-a dat ei posibilitatea să se retragă tăcută din iminenta răbufnire emoțională, care o aștepta la cotitură. Totuși, după ce înghiți de câteva ori, ca să-și umezească gâtul, își simțea inima bătând puternic atunci când i-a răspuns:

— Nu, de ce?

— Fiindcă ai luat multe decizii raționale și ai făcut exact ce trebuie făcut atunci când ai la îndemână doar resurse limitate.

— Rațiune, asta sunt eu, zise ea, surprinzându-se că zâmbește chiar. Avea experiența dezastrului emoțional provocat de decizii luate în mod pripit de unul sau de ambii părinți, fiindcă așa au simțit sau au vrut ei și ferească Dumnezeu să se oprească puțin, ca să evalueze consecințele devastatoare asupra copiilor lor. Ea nu a vrut niciodată să fie așa. Exact bunul simț a fost motivul pentru care Jim m-a lăsat să am grijă de toate... Se opri aici, fiindcă nu dorea să vorbească despre viața personală.

— De toți banii lui? termină fraza Cam în locul ei, apoi zâmbi, fiindcă o văzu surprinsă. Asta se numește cunoaștere. Secretara noastră mi-a spus totul despre situație, fiindcă ea este o femeie de temut, joacă în liga diavolului și le știe pe toate.

Bailey râse ușor.

— Karen? Stai să vezi când am să-i spun că ai zis despre ea că joacă în liga diavolului!

— Drace! O cunoști pe Karen? întrebă el șocat și se

ridică, sprijinindu-se într-un cot. O privea consternat.

— Sigur că o cunosc pe Karen. De câți ani apelează Wingate Group la serviciile firmei J & L? Înainte să mă căsătoresc cu Jim, eu o sunam, ca să fac aranjamentele pentru zboruri.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, mormăi el. La naiba. Drace. Dacă-i spui asta, o să-mi facă viața un calvar până când voi muri sau până când mă voi târî în genunchi, pe cărbuni încinși, ca să-mi cer scuze. Se lăsă încet pe spate și rămase întins, privind în sus. Promite-mi că nu-i vei spune.

— Să nu-mi spui că te temi de secretara ta, întrebă ea aproape râzând și foarte încântată că a descoperit această față necunoscută a căpitanului Justice-cel-Rigid. Oricum, citea pe fața lui zâmbetul acela care mai avea puțin și scăpa, însă îl admira că recunoaște, că în sinea lui recunoaște beneficiile femelei-alfa-secretară.

— E proprietară peste noi, zise el exagerând și amuzat. Ea știe unde sunt toate, cum funcționează totul și dacă funcționează totul. Ea se ocupă de toate. Eu și Bret doar venim la lucru, semnăm ce ne spune ea să semnăm, apoi ne urcăm în avion și zburăm.

— Ați putea să o dați afară, sugeră ea, mai mult ca să-l provoace.

— Hai să fim serioși, zise el, completând cu un sforăit, în Texas noi le creștem să fie deștepte. Dacă nu ar fi ea acolo, atunci noi ar trebui să facem mai mult decât să semnăm câteva hârtii.

— Ești din Texas?

— Să nu-mi spui că mi-am pierdut accentul. Din nou el se întoarse pe-o parte și își îndoi brațul, ca să-și sprijine capul pe el.

— Nu, dar am citit că piloții au un fel de a vorbi tăragănat și afectat, așa că puteai să fii de oriunde.

— Sindromul Yeager, zise el. Nu a fost nevoie să adopt vorba tăragănată. M-am născut așa, deși Yeager era din Virginia de Vest, iar eu sunt născut, crescut și educat ca un băiat de Texas, iar accentul meu este cu totul diferit.

— Dacă spui tu. Se vedea din tonul ei că are mari îndoieli.

— Yankee. Trebuie să te fi născut cu ceva ureche muzicală și muzica limbii, ca să-ți dai seama de variații. a

Ea începu să râdă, mai ales că tonul lui glumeț o invitase. Voia să-i spună că „muzica limbii” suna mai degrabă din Kāma Sūtra, dar își reținu comentariul exact la timp. Dacă nu avea intenția să-i permită să se aventureze pe teritoriul sexual, atunci era bine ca nu ea să fie conducătoarea expediției.

— Tu de unde ești? o întrebă el.

— De origine din Kansas, dar am locuit în Ohio, în California, Oregon, Maryland și Iowa.

— În copilărie sau când te-ai maturizat?

— Mai mult în copilărie. După ce am terminat colegiul, am ales un loc și am rămas acolo. E plăcut să ai rădăcini. Stabilitatea e ceva plăcut.

— Ai mei nu s-au mutat deloc. Și acum trăiesc în Killeen.

— Unde vine asta?

— Nu ați învățat și geografie la școlile alea înalte pe care le-ai urmat? Este la jumătatea drumului între Dallas și San Antonio.

— Scuze, spuse ea, dând ochii peste cap. La cursurile pe care le-am urmat eu nu se punea mare accent pe geografia statului Texas.

— Este șocant nivelul ignoranței din zilele noastre. Cum e posibil ca la un liceu să nu se învețe despre Texas?
t)

— Habar nu am. Așadar, ai crescut în Killeen?

— Da. Părinții mei locuiesc și acum în casa în care am crescut eu. Am un frate și două surori și toți am urmat aceeași școală, unde am avut aceiași profesori. M-am mutat de multe ori când am lucrat în forțele aeriene, totuși. Era interesant să vezi tot timpul locuri noi, dar mutatul în sine era insuportabil. Tu de ce te-ai mutat în atâtea locuri?

— Ping-pongul după divorțul părinților, zise ea. Unii

se joacă mai mult cu copiii, decât cu mingea.

— Urâtă treabă. Ai frați sau surori?

— În număr și varietate mare.

— Adică în afară de băieți și fete?

Ea râse, fiindcă îi înțelese gluma.

— Un frate și o soră, doi frați vitregi cu care nu mă văd niciodată, trei surori vitrege cu care nu mă văd niciodată și o mulțime de frați și surori vitrege prin alianță ale căror nume nu le știu din prima încercare, pe mulți dintre ei nici nu i-aș recunoaște, dacă am da nas în nas. Își aminti de roșcovanul cu bărbia proeminentă, al cărui nume îl uita mereu. Era fiul celui de-al doilea soț al mamei ei, unul dintre alții, cu soția lui - mama ei fusese cea de-a treia. Simțea că o doare capul și mai tare.

— Ești apropiată de fratele și sora ta?

Ea remarcă faptul că nu o întreba despre părinții ei, dar presupunea că din delicatețe nu o făcea.

— De fratele meu, Logan. El și soția lui, Peaches, m-au invitat în călătoria asta cu coborârea pe râu cu pluta. De sora mea nu așa de mult. Ea are și așa multe probleme.

Observă cu mirare că se simțea foarte confortabil alături de el, nu doar fizic, dar și mental. Mâine îi va găsi echipa de salvare și coșmarul acesta se va termina. Deși nu recomanda nimănui să se afle într-un avion în prăbușire, fiind ceva absolut înspăimântător, recunoștea că a câștigat un prieten din această experiență.

Deja simțea o combinație de uimire și plăcere acum, că se gândea la căpitanul Justice ca la un prieten, doar că tocmai descoperise că el nu era deloc arogant, așa cum îi lăsase impresia, ba chiar era un bărbat interesant și foarte atrăgător.

— Mai ai puțin și adormi, comentă el. Îți spun sigur după cum respiri.

Ea acceptă și suspinul ei confirma concluzia lui. Atunci el se așeză astfel încât să-i facă ei loc mai bine, apoi o trase lipită de el, iar ea se instalează în îmbrățișarea lui caldă, ca și cum ar fi dormit acolo dintotdeauna.

Îi

ti

H! f și ra

CAPITOLUL 19

În cea de-a treia dimineață se pregătea o zi însoțită și frumoasă.

Cam ieși din adăpost și realizează că se simte mult mai puternic decât a fost cu o zi înainte, plus că durerea de cap cedase. Nici pleoapele nu mai erau la fel de umflate. Nu era dispus să ȝopăie și nici să alerge la maraton, dar umbla fără ajutor, adică foarte încet și fără să se țină de nimic.

Și Bailey se simțea mai bine; febra scăzuse peste noapte și se trezise foarte transpirată. Asta nu a fost prea bine, fiindcă vremea era glacială. Îl pusese să se poziționeze cu spatele la ea, se descotorosise de hainele umede și își pusese haine uscate.

Dat fiind spațiul limitat al adăpostului, el și-ar fi dorit să-i vadă manevrele de contorsionistă, dar s-a abținut și nu a tras cu ochiul. După episodul când a văzut-o că rămâne ca o statuie după ce a sărutat-o, nu mai voia să o sperie din nou. În aceeași ordine de idei, s-a asigurat că nu o va mai stânga cu vreo erecție, deși s-a trezit de câteva ori cu o pornire urgentă. Va veni și timpul pentru...

Mai întâi însă, era necesar să scape amândoi de pe muntele acesta afurisit. Situația hranei lor devenise critică. Mai rămăseseră două batoane de ciocolată, iar din cauza lipsei de hrană amândoi începuseră să se simtă slăbiți. I-a ajutat totuși faptul că au dormit în ultimele treizeci și șase de ore, fiindcă astfel nu au mai ars calorii, dar dacă nu urmau să fie salvați astăzi...

A ezitat să-i mărturisească lui Bailey cât de tulburat era din cauză că nu au fost salvați ieri. Satelitul ar fi trebuit să recepționeze semnalul de la dispozitivul lor ELT și, cu toate că munții au fost acoperiți de perdeaua de nori densă toată ziua, ar fi putut să fie lăsată la sol o echipa de căutare, într-o locație mai accesibilă, iar până acum ar fi putut să ajungă la ei.

Problema era că emițătorul de locație funcționa pe bază de baterii și transmitea timp de douăzeci și patru,

până la patruzeci și opt de ore numai. Ieri dimineață trecuse deja termenul de douăzeci și patru de ore, iar până la limita de patruzeci și opt mai era foarte puțin; dacă semnalul nu a fost recepționat până acum, însemna că nu mai avea să fie recepționat deloc.

Ieri, când a văzut că nu apare nicio echipă de salvare, a început să-și facă griji și s-a gândit că bateriile puteau să fi fost prea slabe și că ele se descărcaseră complet până ce se putea demara operațiunea de căutare.

Tocmai ridică privirea și o văzu pe Bailey venind dinspre copaci. Se oprise în fața intrării în adăpost și se uita la el, apoi i-a spus hotărâtă:

— Va trebui să stai pe afară câteva zeci de minute. Din tonul ei era evident că nu-i oferea alte opțiuni. Nu mai suport, adăugă ea. Am început să nu-mi pasă cât de frig este, trebuie să mă șterg bine și să-mi schimb hainele cu unele curate, iar după ce termin eu, va trebui să te îmbroșezi și *tu*.

— Dar aseară te-ai schimbat în haine curate, comentă el, doar ca să o enerveze. Și oricum nu am alte haine de schimb.

— Este vina ta, replică ea. Nu înțeleg ce te-a făcut să-ți închipui că ai nevoie doar de un rând de haine, pentru o călătorie de o noapte.

— Poate chiar faptul că de obicei atât iau cu mine când plec.

— Mda, bine, dar trebuie să te gândești la situații de urgență. Ce făceai dacă vărsai cafea pe cămașa ta curată, la micul dejun? Ai fi fost în impas.

Lui îi venea să râdă, dar nu o făcu. Poate ținuta ei dreaptă, semeață, cu care îl înfrunta, sau privirea hotărâtă l-au făcut să se gândească mai bine. Oricum, i se părea amuzant să o asculte cum îi dă lecții despre haine. Poate că dacă ar fi purtat și acum pantalonii și sacoul sofisticat, pe care le purtase la imbarcarea în avion, prelegerea ei nu ar fi părut atât de nepotrivită. Însă felul în care era îmbrăcată acum ar fi făcut chiar și o cerșetoare să pară elegantă.

Purta atât de multe haine unele peste altele, încât corpulei își pierduse orice formă, iar bluza din flanel, pe care și-o legase în jurul capului era bomboana pe colivă. Ba nu, mai degrabă erau ciorapii pe care-i purta pe post de mănuși.

El la rândul lui purta tot felul de cămăși și pantaloni înfășurați pe corp, fiindcă evident, nu le putea îmbrăca. Nici nu puteai să-ți dai seama cine arăta mai rău, el sau ea? Dacă l-ar fi încăput și pe el șosetele ei, precis și-ar fi făcut mănuși din ele.

— Ai câștigat, zise el, zâmbind. Ar fi trebuit să iau cu mine mai multe haine. Acum vreau să arunc o privire prin epavă, cât timp te aranjezi tu, așa că nu te grăbi.

Brusc, ochii ei verzi s-au umbrat de îngrijorare.

— Te simți destul de puternic pentru ca să...

— Da, sigur, zise el. Azi mă simt mult mai bine. În fine, „mult” era o exagerare, dar pur și simplu se săturase să stea întins și oricum, voia să verifice anumite lucruri.

— Să mă strigi, dacă simți că amețești sau altceva, spuse ea în final, apoi intră de-a bușilea în adăpost.

Cam se apropie încet de epavă, pe care o studie cu ochi de pilot. Se uită la traiectoria marcată de arborii retezați și de resturi. Văzu unde căzuse aripa stângă, fiindcă lovise un colț de stâncă ascuțit; din acel punct avionul virase mult spre dreapta și putea să treacă mult de copaci, spre panta de stânci, lucru care ar fi însemnat un dezastru.

Totuși, au fost salvați și de faptul că nu s-a aprins combustibilul. De multe ori existau supraviețuitori în urma unei prăbușiri după impact, dar viețile se pierdeau din cauza incendiilor. Chiar și cu motorul oprit, doar o scânteie la sistemul electric ar fi putut aprinde focul. Poate că Bailey ar fi scăpat cu viață, dar nu și el.

Fuselajul nu se sprijinea pe pământ, ci rămăsese oarecum suspendat, aplecat spre dreapta, pe partea cu aripa ruptă, fiind înfipt într-un copac. Bucata de tulpină care pătrunsese prin fuselaj ancora practic avionul acum, ținându-l ca să nu se răstoarne cu botul în jos. Atâta timp

cât îl ținea trunchiul copacului, avionul rămânea pe loc. Cam spera ca nu cumva să se frângă trunchiul chiar când el se afla în interiorul epavei; asta nu ar fi fost o catastrofă?

Se ridică și ajunse în interiorul epavei, susținându-se de marginea metalică distrusă a fuselajului. Primul verificat a fost transmitătorul ELT.

— Fir-ar zise el în șoaptă, imediat după ce acționă comutatorul. Lumina indicatorului nu se aprinse - bateria era moartă. Marea întrebare era: oare satelitul recepționase semnalul înainte ca bateria să fi murit, sau bateria era descărcată de la bun început?

De obicei transmițătoarele ELT sunt verificate o dată pe an, conform unui cod. Poate că bateria era moartă de luni de zile, fiindcă în realitate, în afara verificării anuale, nimeni nu verifica aceste dispozitive.

Dacă satelitul a localizat semnalul, atunci era mai mult ca sigur că echipa de salvare ar fi ajuns la ei cu o zi în urmă. Nu ajunsese și nici acum nu credea că va mai ajunge, cel puțin nu la timp.

Cel mai mult era deranjat de faptul că nici măcar nu auzise vreun avion al Patrului Aviației Civile, care să-și facă turul de căutare, sau vreun elicopter. El a transmis pe calea undelor radio locația lor și se gândea că ar fi putut auzi elicopterul de căutare, dacă acesta chiar ar fi survolat regiunea.

Știa că s-a organizat o echipă de căutare și salvare. Un avion nu putea să lipsească două zile, fără să se îngrijoreze măcar cineva. Atunci unde naiba îi căutau?

Acum se întreba dacă semnalul radio transmis de el chiar ajunsese undeva. Dacă echipele nici măcar nu știau unde trebuie să-i caute? Matematic vorbind, zona țintă putea fi trasată dacă se calcula cantitatea de combustibil și distanța maximă de zbor, dar asta însemna un teritoriu foarte extins. În mod logic, se gândi că el și Bailey vor trebui să coboare singuri de pe munte, doar că asta era mai ușor de spus, decât de făcut.

Tot panoul de comandă era zdrobit, stația radio era

distrusă, dar nici nu era de mirare. Se mai uită cu atenție de jur-împrejur, căutând ceva ce poate Bailey a omis, dar ea nu mai lăsase în cabină decât centurile de siguranță. Le tăie și pe acestea, fiindcă se puteau folosi de ele totuși. Erau groase și cu ajutorul lor se puteau căra lucruri. Doar nu era să adune totul în valiza lui Bailey și să-i dea drumul rostogol pe munte. Trebuia să-și facă un fel de rucsac, pentru articolele esențiale. Trolerul lui era suficient, așa că îl luă și pe acesta.

Lanternă pe care o avea mereu cu el în carlingă dispăruse. Poate că o acoperise zăpada proaspăt căzută sau cine știe unde se rostogolise în urma impactului. Aveau mare nevoie de ea, dacă voiau să plece pe jos, doar că era o problemă să o găsească.

Avea nevoie și de haina lui, în buzunarele căreia erau batoanele cu cereale. Utilă era și haina în sine, doar că se putea descurca și așa, cum era echipat acum; aveau mare nevoie de batoane pentru energie.

Acum privea epava cu alți ochi, mai ales după ce au trecut de partea cea mai chinuitoare. Din bucățile ascuțite de metal care se puteau desprinde se gândea că va putea face un cuțit, în caz că briceagul lui se va rupe. Nu strică să ai o rezervă mereu. Se gândi că ar putea să facă și niște încălțări pentru mers prin zăpadă din materialele aduse de Bailey, ca să construiască adăpostul.

Pe măsură ce vor coborî, vor găsi suficientă mâncare. Doar el era băiat din Texas; a crescut învățând să pună capcane pentru iepuri și veverițe. Aveau nevoie de mâncare acum, înainte de a ajunge în zona mai joasă.

Merse spre cealaltă laterală a avionului. Acolo panta era mai abruptă, iar terenul era stâncos și în direcția aceea i-ar fi fost imposibil să navigheze, dacă nu ar fi profitat de zona aceasta împădurită, unde sau și oprit. Refăcu încet, la pas, drumul pe care avionul a coborât.

Zăpada îi scârțâia sub tălpi, iar pe alocuri îi pătrundea chiar în pantofi, pe la margini, udându-i șosetele. Deocamdată putea să ignore frigul provocat de senzația de ud; ce mai, spera ca Bailey să-i mai încălzească

picioarele la sânul ei. Măcar și pentru acest gest putea să suporte picioarele înghețate.

Peste tot în zona de impact erau împrăștiate resturile metalice ale fuselajului și aparaturii de bord, fire și circuite electrice, precum și părți dispartate de echipamente de la bord. Găsi ușa șifonată de pe partea pilotului, precum și un mâner de ușă îndoit. Privind mai atent dezastrul, realizează că scăpase cu minimum de suferință și doar cu o contuzie la cap. La vreo câțiva metri depărtare se odihnea ceea ce fusese una din roțile avionului, acoperită de zăpadă.

Se opri lângă un copac spintecat, care parcă fusese trăsnet de fulger, ale cărui ramuri fuseseră secerate. Pe nicăieri nu se vedea totuși aripa ruptă. Urcă mai sus, mânat de curiozitate. În cele din urmă îl pătrunse și frigul, obligându-l să se întoarcă. Începuse să gâfâie și să tremure ușor, lucru așteptat, de altfel, dată fiind cantitatea de sânge pe care o pierduse. Singurul lucru bun în toată această perioadă în care a zăcut, fiind prea rănit ca să se poată mișca este că asta i-a ajutat corpul să se adapteze la altitudine.

Se opri puțin, ca să se orienteze. Era cumva deasupra și spre stânga locului unde s-a prăbușit aparatul de zbor, iar adăpostul lor era undeva în partea de sus a pantei, spre dreapta. Bailey nu se vedea afară, așadar el presupuse că și acum își făcea de lucru cu șervețelele acelea umede, ca să îndepărteze transpirația provocată de febră și să-și îmbrospăteze trupul obosit.

Zâmbi la gândul că ar putea să o facă să iasă, dezbrăcată complet, dacă ar striga după ajutor. Cu siguranță ar ieși afară, dar apoi l-ar ucide cu sudălmii, așa că abandonează ideea. Avea de gând să o vadă și dezbrăcată, dar toate la timpul potrivit.

Parcurse cu privirea zona din depărtare, dincolo de adăpostul lor, spre munte, sus, către vârful cel mai înalt... și zări aripa, la vreo câteva sute de metri depărtare de locul unde se afla acum.

— Fir-aș al naibii, zise el. El a căutat aripa în partea stângă a epavei: așa a presupus, fiindcă era aripa stângă și

ar fi trebuit să aterizeze în stânga, după cum își amintea el că a lovit coroana copacilor. De fapt, era destul de aproape de adăpostul lor, în spatele acestuia, însă ceva mai departe decât au mers ei până acum.

Se apropie de locul acela deși era foarte obosit, însă răsufla ușor.

Forțe inimaginabile au concurat la prăbușire. Metalul contorsionat și îndoit în toate direcțiile, de parcă ar fi fost o cârpă șifonată; aripa fusese ruptă în două de forța cu care avionul s-a izbit de copac, metalul practic rupându-se pe linia de forțare. Se vedeau și cablurile atârând dezordonat din aripă, precum și rezervorul pentru combustibil spart.

Ceva care arăta ca un balon dezumflat i-a atras atenția, fiindcă atârna liber din tancul sfâșiat. Rămase să se uite mai atent, iar la un moment dat simți fiori reci la ceafă, fiindcă a avut o revelație asupra pericolului. Furia se amesteca acum cu o viziune clară a unui gest urmărit ca într-un fel de ceață roșie.

Nu a fost vorba de o defecțiune tehnică în niciun caz. Avionul fusese sabotat.

CAPITOLUL 20

Cam nu se vedea nicăieri, când Bailey a ieșit din adăpost, târându-se pe coate. Se considera acum cât de curată se putea, date fiind circumstanțele actuale, fără să fi făcut practic baie. Îi era puțin frig, dar se simțea mult mai confortabil. Durerea de cap tot nu cedase, doar că nu mai era la fel de accentuată ca în ultimele două zile.

Cum febra cedase definitiv, nu o mai durea decât rana. Amețeala și greața nu i-au dispărut complet și se simțea încă slăbită, din cauza febrei mari și a lipsei de hrană. Per total, simțea o îmbunătățire semnificativă a stării fizice generale.

— Cam? strigă ea. Nu răspunse nimeni, iar subit o ușoară îngrijorare se instaură, înfiorând-o pe spinare. Era mult prea slăbit ca să se încumete la un drum mai lung, de unul singur. Dacă o fi căzut? Alarmată, se luă după urma pașilor lui, spre avion, apoi văzu că i-a dat ocol. Totuși, nu

apărea în raza ei vizuală. Cam! strigă din nou, mai tare acum. Cam!

— Sunt aici.

Vocea lui se auzea din direcția pantei, iar când se întoarse într-acolo, îl zări printre copaci; deja cobora spre ea.

— Ce făceai acolo sus?

— Am căutat aripa.

Ce mai conta unde era aripa? Doar nu putea să o alipească avionului, apoi să-și ia zborul înapoi, spre casă. Poate că era doar un obicei al piloților, să știe unde sunt toate părțile componente ale avionului. Totuși, era îngrijorată de faptul că el s-a depărtat de tabără atât de mult, singur, în starea lui deloc favorabilă - și încălțat doar în pantofi. Probabil că era ud până la genunchi, iar picioarele înghețate-sloi.

Supărată, se îndreptă în pas vioi spre el - în parte și pentru ca să-l ajute, la nevoie, dar mai mult ca să-i ceară socoteală pentru inconștiență. Devenea din ce în ce mai furioasă, pe măsură ce se apropia de el, dar și fiindcă fiecare pas cerea mult efort; trebuia să se țină de copaci, să se cațere pe stânci, iar la un moment dat a călcat într-o adâncitură din stâncă și era să-și scrântească glezna, dar ca să se redreseze, a făcut un pas lateral exact în zăpada care-i trecea de coapsă. După ce scoase un fel de scheunat, înjură:

— Fir-ar să fie!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cam. Tocmai se chinuia să coboare de pe niște bolovani și ocolea un alt vârf pietros din calea lui, așa că nu era în raza ei vizuală.

— Am călcat într-o groapă, strigă ea drept răspuns și privi mânioasă în direcția lui, cu toate că el nu-i vedea fața.

Se scutură de zăpada de pe pantaloni, dar o mare parte îi intrase în ghetele de drumeție: deja simțea gheața cuprinzându-i laba piciorului. Își scoase șoseta - mânășă de pe mână și căută să îndepărteze toate resturile de zăpadă, care ar fi udat-o și mai rău.

Cam ieși și el din spatele bolovanului; susținându-se

de copaci, și văzu că și ea făcea același lucru.

— Ți-ai scrântit glezna?

— Nu, dar m-am ales cu multă zăpadă în gheată, zise ea îmbufnată. Se îndreptă de spate și își trase la loc mânușa improvizată, apoi ridică privirea spre locul de unde se auzea glasul lui. Împietri de-a binelea când văzu expresia feței lui.

Deși îl mai văzuse la fel de rece și distant, îl văzuse zâmbind relaxat, îi văzuse o scânteie răutăcioasă în privire, atunci când făcea câte un comentariu sarcastic, expresia de acum dezvăluia o persoană cu totul diferită acum. Linia buzelor schița o grimasă tristă, ochii emanau un gen de furie greu de descris și tot acest arsenal expresiv îi trimitea fiori pe șira spinării. Practic se albise la față și privirea lui devenise pătrunzătoare, tăioasă. Dacă în viața ei mai văzuse oameni furioși, acum, după expresia lui facială, sigur ar fi putut să ucidă pe cineva.

— Este ceva în neregulă? Ce s-a întâmplat? Întrebă ea rămânând nemișcată, în timp ce-l privea cum se apropie de ea.

El o luă ușor de braț și o întoarse cu fața spre el, apoi îi zise:

— Cineva a încercat să ne omoare, spuse el pe scurt. Mai degrabă, aș spune că acest cineva a încercat să te omoare *pe tine*. Eu sunt victima colaterală.

Bailey aproape că își pierdu echilibrul și rămase fără grai.

— Ce? Întrebă ea aproape țipând. Simțea că inima îi sparge pieptul.

El o susținu prompt și chiar o strânse de braț, pentru siguranță.

— La rezervorul de benzină s-a intervenit, ca să pară că ar conține mai mult combustibil decât în realitate.

Instantaneu gândurile ei se împrăștiară în două direcții. O parte a minții ei se concentra asupra rezervorului de benzină, căutând să înțeleagă cum, în timp ce restul creierului procesa afirmația lui că ar fi încercat cineva să o omoare.

— Pe *minei* Cum? De ce să... făcu efort să-și înghită cuvintele și trase adânc aer în piept. Mai spune o dată. Ce te face să crezi că rezervorul a fost sabotat și de ce tu crezi că eu sunt ținta?

— Când s-a rupt aripa, rezervorul s-a perforat. Știi că rezervoarele cu combustibil se află în aripi, nu?

— Nu mi-am bătut capul cu asta niciodată, recunosc eu. Nu-mi pasă unde sunt, atâta timp cât combustibilul rămâne în ele. Când au ajuns la adăpost, s-au oprit, amândoi gâfâind din cauza efortului depus.

Cam o întoarse cu fața spre el, apucând-o de ambele brațe. Schiță un zâmbet și continuă explicația:

— În rezervor se afla o pungă de plastic transparent. O tehnică primitivă. Umpli punga cu aer, o sigilezi, iar ea ocupă volum în rezervor. Poți să păcălești valva, care va arăta că rezervorul este plin, când în realitate mare parte din rezervor este ocupată de pungă. Fiindcă plasticul este transparent, nu poți să o vezi, când este combustibil în rezervor.

— Dar... de ce? întrebă ea cu teamă în glas. Toată experiența fusese un coșmar, căruia i-a făcut față. Trecuse cu bine de groaza prăbușirii; s-a descurcat de minune în prima zi, când a răspuns singură de supraviețuirea lor. A îndurat gerul năprasnic, vântul polar, lipsa hranei, senzația de greață și febra, chiar și murdăria corporală; nu știa dacă va reuși să facă față ideii că o persoană a făcut ceva intenționat ca să-i omoare. De ce să crezi că eu sunt cea care... mai departe cuvintele i-au înghețat în gură.

— Fiindcă Seth Wingate a sunat la firmă cu o zi înainte să plecăm și a întrebat de zborul tău, răspunse el prompt. Până acum nu a mai făcut asta niciodată.

Cuvintele au lovit-o cu puterea trăsnetului.

— Seth... Oricâtă ostilitate ar fi existat între ei, ea nu s-a gândit niciodată că el i-ar putea face un rău fizic. Nu s-a temut de el niciodată, cu toate că îi cunoștea temperamentul vulcanic. Ba chiar a înțeles atât ostilitatea lui, cât și pe cea a lui Tamzin vis-à-vis de ea, pentru că era convinsă că, dacă ar fi fost în locul lor, la fel ar fi simțit și

ea. Asta nu însemna că este de acord cu ei, sau că-i place, dar i-a înțeles. Faptul că o persoană o ura atât de mult încât ar fi încercat să o omoare îi provoca acum o senzație de greață. Poate că nu era ea un înger, dar nici nu era o ființă josnică, detestabilă, care merita să fie omorâtă.

— Nu, mormăi ea, în timp ce dădea din cap neîncetat. Nu era vorba că nu-l credea, dar acest scenariu era cu mult peste puterea ei de înțelegere. Oh, nu... continuă ea. În memorie îi reveneau cuvintele lui Seth: „Cățea ce ești, te omor”, pe care i le-a adresat ultima dată când au vorbit, iar ea i-a permis să o aducă în starea de a-l amenința cu o posibilă reducere a sumei din pensia fiduciară lunară. Niciodată până atunci ea nu i-a răspuns în vreun fel la toate acuzațiile și ironiile, ba chiar s-a comportat de parcă nu ar fi auzit nimic. Dacă de această dată l-a făcut să sară calul... a fost numai din vina ei.

Încerca disperată să găsească un punct slab în teoria lui Cam, sau măcar o fisură în logica lui.

— Dar... voi aveți mai multe avioane, nu doar unul... De unde putea să știe el cu care voi zbura eu?

— Dacă știi câte ceva despre avioane, poți să-ți dai seama pe care urma să-l utilizăm noi pentru zborul tău spre Denver. Lear nu, fiindcă este cel mai mare aparat de zbor, iar pe acesta îl folosim pentru curse transcontinentale. Skyhawk-ul nu poate atinge altitudinea necesară pentru traversarea munților, așa încât rămâneau doar Skylane sau

Mirage. Aș fi ales Mirage-ul, doar că acesta era oprit la sol pentru reparații - iar acum chiar stau și mă întreb dacă nu cumva Mirage-ul a fost defectat intenționat, ca să fim obligați să-l folosim pe Skylane.

— Dar de ce? Care ar fi fost diferența?

— Poate că el cunoaște mai bine aparatele tip Cessna. Știu că l-a rugat pe Bret să-i dea câteva lecții de pilotaj, iar Bret i-a recomandat un instructor. Zburatul și sabotajele nu sunt același lucru, dar asta demonstrează că era interesat. Apoi, ce naiba, nici nu e greu să obții ceva informații. Nu-mi dau seama cum a procedat, dacă a

acționat singur asupra aparatului Mirage, sau dacă a vorbit cu Dennis și a aflat de la el că Mirage-ul este în reparații. Singura cale prin care vom putea afla este să-l întrebăm pe Dennis – sau să mergem direct la poliție și să-i lăsăm pe ei să pună întrebările, iar eu prefer varianta aceasta.

— Când vom fi salvați... începu ea, dar el dădu din cap și o întrerupse:

— Bailey... nu va veni nimeni după noi. Nu știe nimeni unde suntem.

— Dar emițătorul ELT. Spuneai că emițătorul ELT...

— Este mort. Bateria e terminată. Sau cineva a umblat și la emițător. Oricum ar fi fost, nu funcționează. Nici nu mai sunt sigur că stația mea radio a funcționat până la capăt. Inițial a funcționat, dar acum, dacă stau și mă gândesc, nu-mi amintesc exact când am auzit ultima transmisie de trafic.

— Dar cum poate să funcționeze temporar? întrebă ea. Cum poți face un emițător radio să nu mai funcționeze la un moment dat? Cum putea să știe cineva unde ne aflam când ni s-a terminat combustibilul?

— Stabilirea locației noastre este matematică simplă. Raportul despre starea vremii transmitea viteza vântului, iar eu zburam cu viteză constantă, iar Skylane are o medie cunoscută. Locația noastră *exactă* nu poate fi stabilită, însă o persoană isteată și-ar putea da seama cam cât de mare ar trebui să fie punga de plastic, pentru ca să poată înlocui X litri de combustibil, ca să ne ajungă exact cât să ajungem în raza montană. Cam ridică ușor capul și privi de jur-împrejur, admirând peisajul tăcut, maiestuos și extraordinar de sălbatic. Aș spune că punctul critic al planului ar fi ca noi să fi ajuns deasupra munților – într-un loc îndepărtat, unde epava avionului să nu poată fi găsită. Canionul Diavolului este un loc destul de îndepărtat. Traseele de drumeții montane nu vor fi deschise decât peste o lună, așadar nimeni nu va ajunge pe crestele astea, deci avionul nu poate fi zărit nicicum, pentru ca să poată fi trimise echipajele de salvare să ne caute pe noi.

— De unde știi că eu sunt ținta? Întrebă ea nefericită, fiindcă murea de curiozitate. De unde știi că nu ești tu?

— Fiindcă Bret trebuia să piloteze avionul, remarcă el. Voia să zboare chiar dacă nu se simțea bine. Karen m-a sunat acasă în ultimul minut, ca să zbor în locul lui, fiindcă el era prea încăpățânat să recunoască faptul că nu poate

Și zbură. Privește realitatea, Bailey, încheie el pe un ton ușor iritat.

— Înseamnă că tu... Pur și simplu nu putea să rostească următoarele cuvinte, din pricina senzației de greață. Înghiți cu greu, apoi reuși să-și controleze emoțiile. Asta înseamnă că tu ești un...

— Eu sunt un nenorocit ghinionist, care poate să moară alături de tine, da.

Un fior rece o făcu să se cutremure, mai ales că lacrimi fierbinți îi inundau ochii. Nu avea de gând să plângă, *nu voia* să plângă.

— La naiba, zise el pe un ton gutural, apoi îi ridică bărbia cu degetele înghețate.

— Voiam să zic doar că el privește lucrurile astfel, dar nu și eu.

Bailey se strădui să zâmbească totuși, deși se simțea profund rănită. Așa că se ocupă de situație așa cum o făcea întotdeauna, detașându-se.

— Trebuie să privești lucrurile astfel: eu așa aș face-o. Ai avut ghinionul să ții locul unui prieten și era cât pe ce să mori din cauza asta.

— Ar mai fi un unghi.

— Nu zău? Nu prea cred.

Bailey se trezi complet nepregătită pentru schimbarea radicală a expresiei lui faciale, care se metamorfoză din grimasa rece, dură și necruțătoare a ultimelor minute în ceva care părea mult mai grav. Ochii lui deveniră pătrunzători, fierbinți, iar gura începuse să schițeze un fel de rânjete ca de prădător care se apropie de victima sa.

O prinse mai bine de bărbie, așa încât degetul mare să se poată plimba lasciv pe buza ei inferioară, pe care o

trase ușor în jos.

— Dacă nu aş fi ajuns pe punctul de a muri, zise el pătimaş, poate că nu aş fi aflat că masca ta de femeie necruţătoare este doar atât: o mască. Doar că acum ai dat-o jos, iubito şi nu mai există cale de întoarcere.

CAPITOLUL 21

Bailey scoase un fel de scâncet, bucuroasă de nebunia momentului, care îl făcuse să schimbe subiectul – aşa bănuia ea.

— Dacă vrei să ştii, eu mă gândeam că eşti un încrezut afurisit şi acru. Bailey ştia prea bine că subiectul legat de persoana care a încercat să o omoare nu era încă încheiat, doar că avea nevoie de puţin timp ca să absoarbă detaliile şi să-şi liniştească emoţia.

— Nu mai spune. O apăsă pe buza inferioară, apoi îi dădu drumul. Vom discuta despre asta mai târziu. Vom avea mult timp la dispoziţie, fiindcă nu vom pleca de aici într-o zi, două chiar.

Atunci ea se uită în jurul ei. Ciudat, dar locul îi devenise foarte familiar. Se simţea în siguranţă aici, în comparaţie cu ceea ce ar fi simţit dacă plecau de aici, singuri. În primul rând – adăpostul. Nu-l puteau lua cu ei, iar ideea că ar trebui să construiască încă unul *în fiecare zi* era dezarmantă.

Pe de altă parte, aici nu mai aveau nimic de mâncare. Dacă nu venea cineva după ei, vor trebui să se salveze, iar asta însemna să părăsească munţii aceştia îngheţaţi înainte să ajungă atât de slăbiţi încât să nu o mai poată face.

— Bine, zise ea, îndreptându-şi umerii. Atunci să ne facem bagajele.

Din nou pe buzele lui apăru acel rânjel pervers.

— Nu te grăbi. Nu cred că azi aş ajunge prea departe şi cred că ne-ar prinde bine amândurora o zi în plus, ca să ne acomodăm cu altitudinea.

— Dacă mai aşteptăm o zi, vom rămâne complet fără hrană chiar înainte de a porni la dram, zise ea.

— Poate că nu. dacă-mi găsesc jacheta, în buzunare o

să găsim câteva batoane proteice. Până acum nu am spus nimic, fiindcă nu mă așteptam să nu fim salvați.

Cu acele batoane rezervele lor se vor dubla și asta ar fi exact diferența dintre supraviețuire sau moarte. Și el avea nevoie de o haină de orice fel, înainte să pornească la drum. Apropo de haine, gândurile ei se îndreptau acum în altă direcție.

— Cu pantofii pe care-i porți nu poți să ajungi prea departe.

— Va trebui, zise el ridicând din umeri. Nu-i am decât pe aceștia.

— Poate că nu. Avem pielea pe care am tăiat-o de pe banchete, plus cabluri suficiente pe care le putem folosi ca legături. Crezi că e greu să-ți confecționezi un gen de mocasini pe deasupra pantofilor?

— Poate chiar mai greu decât îți imaginezi, zise el sec.

Dar ideea e genială. Astăzi ne vom pregăti. Trebuie să bem cât de mult putem, ca să ne hidratăm înainte de drum. Dacă am putea să topim zăpada mai repede, am avea mai multă apă de băut.

— Un foc ne-ar prinde bine, zise ea cu sarcasm. Singura sursă de căldură la dispoziție era cea oferită de propriile trupuri, iar aceasta reușise să topească zăpada adunată în sticla pentru apă de gură, doar că nu așa de repede. Păcat că niciunul dintre noi nu s-a gândit să ia o cutie cu chibrituri.

El ridică brusc capul și privi cutezător. Se întoarse pe loc și pomi spre epavă. Ținuta lui exprima clar faptul că și-a amintit ceva.

— Ce? zise Bailey nerăbdătoare, văzând că el nu spune nimic. Ce? Să nu-mi spui că ai o cutie cu chibrituri ascunsă undeva, prin avion; altfel jur că te dezbrac de toate hainele mele.

El se opri și zise gânditor:

— Aceasta pare să fie cea mai stranie amenințare pe care am auzit-o vreodată. Apoi își continuă drumul spre avion.

Bailey se grăbi să-l ajungă din urmă, luptându-se cu zăpada pufoasă.

— Dacă nu-mi spui și mie...!

— Deocamdată nu am ce să-ți spun. Nu știu dacă va funcționa.

— Ce anume? striga ea din spatele lui.

— Bateria. Poate voi reuși să aprind focul cu ajutorul bateriei, dacă nu s-a descărcat de tot și dacă nu e prea frig. Din câte știu, bateria poate fi descărcată complet. Sau deteriorată. Ajuns la epavă, începu să îndepărteze ramurile care-i stăteau în cale.

Bailey apucă și ea o creangă mai groasă și se luptă cu ea. Elicele motoarelor nu se mai învârteau când s-au prăbușit, așa că arborii nu fuseseră prea deteriorați de colosul metalic.

— Poți aprinde focul de la o baterie? întrebă ea gâfâind.

— Sigur. Produce electricitate, iar electricitatea înseamnă căldură. E simplu, dar dacă în baterie a mai rămas suficient acid, voi putea conecta cablurile la câte un terminal și cu puțin noroc și destul de mult acid, care să încălzească firele pe care le voi curăța de izolație, poate voi reuși să aprind o bucată de hârtie, sau ceva uscat, cum ar fi niște lemn.

— Dar avem hârtie, zise ea. Am adus cu mine un carnetel, câteva reviste și niște cărți.

După ce se opri și se uită lung la ea, o întrebă:

— De ce? înțeleg, o carte, dar parcă mergeai într-o excursie cu pluta pe apă. Am făcut și eu asta, așa că știu cât e de obositor. Ai fi fost prea obosită, ca să mai poți citi. Și carnetelul pentru ce era?

— Câteodată nu pot să dorm.

— Pe mine să știi că m-ai păcălit, zise el aproape râzând. Ai dormit buștean în ultimele două nopți.

— Și tu crezi că acestea sunt condiții? zise ea dulce. Pur și simplu *m-am săturat* de somn.

— Dacă te gândești cât de mult am dormit amândoi ieri, e o minune că am mai putut dormi și noaptea trecută.

— Vezi cât de avantajos este să-ți fie rău și să fii rănit?

După ce au îndepărtat suficient de multe resturi, ca să poată ajunge la baterie, el oftă ușurat.

— Pare în regulă acum. Mă temeam că nu mai găsesc nimic intact, date fiind pagubele de suprafață.

— Poți să o scoți de acolo?

El se aplecă și examinează locul unde se afla bateria, al cărei capac metalic fusese îndoit și șifonat ca și când ar fi fost o coală de hârtie.

— În niciun caz, dacă nu am o unealtă cu care să tai metalul. Totuși, dacă aş putea să-mi strecur degetele pe aici, fără să mi le fac ferfeniță...

— Lasă-mă pe mine, se oferi ea și veni lângă el. Mâinile mele sunt mai mici decât ale tale.

— Dar nu la fel de puternice, veni el cu replica promptă, apoi se sprijini cu umărul de un copac și își strecură mâna dreaptă în spațiul unde se afla bateria. Atunci ea îi văzu degetele vinete și unghiile aproape violet; știa din proprie experiență cât de dureroase sunt mâinile înghețate pe vântul și gerul de afară.

— Ar fi bine să-ți încălzești mâinile puțin, ca să nu degere, spuse ea.

Atunci el scoase un sunet din acelea pe care bărbații le scot atunci când preferă să nu spună „De acord” sau „Nu mă mai cicăli atât”. Oricum, nu-i dădu niciun pic de atenție. Nu-l putea forța să-și încălzească mâinile, așa că preferă să tacă. Până la urmă, tot ea va avea grijă de el, dacă toate încercările vor eșua. După alte câteva secunde de tăcere, ea nu mai răbdă și zise:

— Pur și simplu, încă o otrăvire prin supradoză de testosteron, cum am mai văzut de multe ori.

Cum el avea capul întors și aproape orientat spre pământ, nu-i văzu decât mușchii faciali ușor modificându-și forma, de unde deduse că zâmbea.

— Cu mine vorbești?

— Nu, vorbesc cu copacul acesta, iar rezultatul este aproape același.

— Mă simt bine. Dacă reușesc să aprind focul, atunci mă voi încălzi.

Ca și când Aghiută îi tot șoptea la ceafa ce să-i mai spună, ea comentă:

— Mă rog, dacă tu ești așa de *sigur*.

— Sunt sigur.

— Fiindcă eu mă gândeam că pot să-ți încălzesc mâinile la fel cum ți-am încălzit picioarele, dar dacă spui că ești bine... nu insist.

Spusele ei rămaseră suspendate undeva în aer. Parte din ea se întreba dacă nu cumva a înnebunit, numai că acum nu-și mai putea retrage cuvintele, așa că se strădui să pară relaxată.

El încremeni, apoi se retrase din fața bateriei, își îndreptă spatele și se întoarse cu fața la ea.

— Poate că m-am pripit. Chiar mă dor mâinile.

— Atunci fa bine și grăbește-te să aprinzi focul! zise ea veselă, făcând spre el un semn care sugera: „Continuă-ți treaba”. Spor la treabă!

El îi aruncă o privire cu subînțeles și care voia parcă să spună „Lasă că pun eu mâna pe tine”, după care își reluă căutările în măruntaiele electrice ale epavei. Stătea într-un unghi foarte prost, astfel că nu ajungea bine la baterie, iar ramurile stufoase îi stăteau în cale.

— Bine. Acum să tai niște fire. Trebuie să fie totul pus la punct, pentru că nu cred să mai fi rămas mult acid și nu vom avea decât o încercare.

— Ce trebuie să facem?

— Întâi aranjăm un loc ferit de vânt, pe cât se poate, apoi formăm din pietre o vatră pentru foc. Apoi căutăm niște vreascuri uscate, care se aprind ușor. Cred că bucățile pe care le-ai folosit în interior, ca să astupi orificiile, ar fi destul de uscate deja. Altceva mai bun nu vom găsi, mă tem. Dacă tu te ocupi de asta, eu încep să cojesc puțină scoarță de copac.

Vântul era o reală problemă. Vâjâia printre munți, desființând orice loc care putea fi considerat un adăpost, în cele din urmă ea alegea valizele cu care a venit, pe care le

deschise și le așeză pe o muchie, aranjându-le circular exact în fața adăpostului. Soluția era una provizorie, fiindcă măcar îi ferea de rafalele mai puternice.

Reuși să îndepărteze un strat de zăpadă de pe locul unde avea să fie vatra, iar el folosi o șurubelniță, ca să sape în pământul înghețat, dar aceasta se rupse imediat, apoi folosi un mâner de valiză și reuși să ajungă la stratul de pietriș. Trebuia să se mulțumească și cu o adâncime mai mică.

Bailey puse niște lemne uscate pe deasupra pietrelor aranjate special. Erau acelea folosite pentru acoperirea găurilor din adăpost, iar ea le înlocuia imediat cu ramuri proaspete, rupte de afară, fiindcă la noapte va trebui să asigure înăuntru măcar același confort termic.

Cam se folosi de briceag ca să zgârie scoarța interioară a unui lemn, până ce formă un mănunchi de rumeguș subțire, pe care-l așeză ca un cuib de pasăre deasupra mormanului de lemne. Puse deasupra vreascurilor și câteva bucăți de hârtie mototolită, din foile rupte ale carnetelului lui Bailey.

— Lemnul este încă verde, așa că nu va da căldură, dar e bine măcar că nu va arde prea repede, adăugă el.

Ea ar mai fi adăugat că era bine dacă se aprindea de fel, însă preferă să păstreze asta pentru sine. Dacă operațiunea cu bateria va avea rezultat și vor reuși să obțină o scânteie, nu era la fel de simplu să transporte flacăra de la epavă în adăpost, unde era pregătită vatra pentru foc. Cum vântul bătea neîncetat, Cam nu putea să dea foc unei hârtii făcută sul, apoi să meargă cu ea arzând, ca să aprindă focul în adăpost.

Bailey goli cutia metalică pentru prim ajutor și i-o dădu lui. Cu o altă șurubelniță Cam perforă cutia în mai multe locuri și încercă să facă în interiorul ei o mini-vatră, cu care urma să transporte flacăra. Bailey îl urmărea în tăcere. De o oră nu mai vorbeau, fiindcă pregătirile erau mult prea importante. Era extrem de important să facă focul acum. Aproape că se îmbăta și ea cu acest gând.

Când termină cu cutia, Cam se apucă să dezizoleze

capetele cablurilor electrice, pe care apoi le uni într-un mănunchi, iar ea veni alături de el cu cutia pentru transport, așteptând ca el să acționeze asupra bateriei.

— Dacă asta va funcționa, când hârtia se aprinde, tu lasă capacul în jos și adu cutia cât mai aproape de flamă, o instrui el. Eu va trebui să desfac firele de pe bornele bateriei, ca să nu risipim curent; s-ar putea să fie nevoie să repetăm operațiunea. Va trebui să apropii sulul de hârtie de locul flamei, ca să se aprindă.

Bailey simțea cât de tare îi bate inima de emoția așteptării. Rămase nemișcată în spatele lui, ținând în mână unul dintre firele dezizolate, cu care atingea marginea sulului de hârtie. Cam se strecură între epavă și un trunchi de brad, ca să ajungă la baterie cu ambele mâini și să conecteze firele mai lungi la borna pozitivă, respectiv la cea negativă. Când făcu asta, rămase pe loc, concentrându-și privirea pe cutia perforată, ținută de Bailey.

Ea se străduia să nu tremure și rămase cu hârtia lipită de capătul firului.

— Cât ar trebui să dureze? întrebă ea.

— Vreo câteva minute.

Senzația ei era că trecuse o oră. Timpul se târa ca melcul, iar ei priveau hârtia în agonie și emoție, așteptând să zărească firul subțire de fum, sau o scânteie, spunând chiar rugăciuni.

— Te rog, te rog, începu ea să descânte.

Nu se întâmpla nimic. Închise ochii, fiindcă nu mai suporta tensiunea. Poate așa, fără privirea ei, hârtia se va aprinde. Era o speranță copilărească, un gând nebunesc, dar ea se lega de asta cu încăpățănare.

— Bailey! se auzi vocea lui Cam.

Speriată, ea deschise ochii larg. Nu văzu decât un fir delicat, albicios de fum, transparent ca un miraj. Șerpuia ascendent, timid, iar vântul îl destrăma. Ea își mută ușor mâinile, apropiind cutia și protejând-o apoi cu propriul trup.

Pe hârtie se distingea deja un semn de arsură, din ce

în ce mai amplu, ajungând încet până la cuibul de rumeguș adunat dedesubt. Apăru o flăcăruie strălucitoare, subțiratică, iar restul hârtiilor se aprinseră instantaneu.

— Pleacă acum, îi spuse Cam, iar ea puse capacul cutiei, apoi se grăbi cu ea spre vatra din adăpost. Îngenunche lângă piramida pregătită special, deschise ușor capacul cutiei, străduindu-se să protejeze flacăra plâpândă. Deja sulul de hârtie era pe jumătate ars. îl împinse ușor spre rumegușul din vatră, unde un alt morman de hârtie proaspăt rulată aștepta.

Cu o scânteie flăcăruia se mări, înălțându-se din ce în ce mai cutezător, înghițind hârtia, apoi rumegușul. Cum Bailey o urmărea, văzu că s-au aprins și micile vreascuri uscate, care începeau deja să fumege.

Bailey începu să râdă, ba chiar avea senzația că acum începe să plângă. Se întoarse și-l văzu pe care venind spre ea cu o față zâmbitoare. Sări afară, spre el și se aruncă în brațele lui. El o prinse, o ridică de la pământ și se învârti încet cu ea.

— A funcționat! strigă ea gâtuită de emoție. Strângea cu putere umerii aceia largi, pe care-i avea în față și își încolăcea picioarele împrejurul lui.

El nu spuse nimic. Palmele lui mari se opriră pe fundul ei, ca să o susțină, dar și ca să o apropie cât mai mult. Instantaneu simți cum erecția se insinuează între pulpele ei moi și fierbinți. Ea tresări, speriată, își ridică privirea și păru că râsul i se diminuează. Îi văzu ochii verzi, plini de patimă, flămânzi și însetați, arzând ca și flacăra pe care a aprins-o, apoi el o sărută.

CAPITOLUL 22

Buzele lui erau reci ca gheața, dar sărutarea lui fierbinte transmitea o foame experimentată, care constrânge, și obținu de la ea un răspuns imediat. Bailey auzi în minte alarma imperioasă, care acum parcă nu mai răsuna atât de urgent și pentru prima dată într-o perioadă îndelungată, sau poate pentru totdeauna, ea o ignoră.

Își încolăci brațele de jur-împrejurul gâtului lui și-i răspunse la sărutare, cu buzele întredeschise,

abandonându-se insistențelor lui; apoi îi primi ușor limba, care o îndemna să se joace puțin cu el.

Un amestec de vinovăție și plăcere îi inundă trupul. Nu avusese de gând să lase lucrurile să se precipite, nici să accepte acest drum, totuși, acum că pornise pe el, voia să meargă mai departe. Știa că trebuie să-și descolăcească picioarele de pe trupul lui vlăguit și să-și aleagă un teren cu mai puține aluzii sexuale, dar nu o făcu. Simțea tăria răspunsului lui și i se părea minunat, anticipând totodată și plăcerea care o aștepta în continuare, dacă alegea să se relaxeze și să se predea, dar această tentație era mai degrabă ca o sirenă acum.

Mai presus de toate și foarte pregnantă era plăcerea simplă a unei îmbrățișări masculine, care-i satisfăcea la fel de simpla nevoie de contact fizic. Era atât de înfometată în acest sens, iar acum nu mai putea să-și refuze nimic.

Dormise în brațele lui, el în ale ei deja de două nopți și, cu toate că apropierea lor fizică fusese o necesitate, pentru a-și transmite căldura trupească și a supraviețui, această realizare nu slăbea nicicum încrederea elementară și senzația de apropiere care se formaseră pe parcursul acestor lungi ore de suferință.

Până atunci ea nu mai simțise așa ceva, dar nici nu și-a dorit. Cea mai bună cale prin care putea să-și protejeze sentimentele era să țină oamenii la distanță, să se bazeze doar pe ea însăși; învățase aceste lucruri din lecții timpurii și dure.

Totuși, iată-l aici, aproape, puternic și cald, iar acum ea nu avea de gând să-i mai dea drumul. El a fost cel care a întrerupt sărutul, desprinzându-și buzele de gura ei, apoi o privi languros, ca printr-o ceață pătimașă. Deși avea cearcăne profunde și vineții, chipul lui era la fel de atrăgător și senzual, iar privirea lui emana potență. Flăcările pasiunii ardeau în ochii aceia, promițând mai mult.

Cum el ținea încă palmele pe fesele ei, lipind-o atent de erecția maximă, ritmul ales de el pentru aceste mișcări îi făcu inima să bubuie în piept, iar imediat începu să

gâfâie. Zâmbetul lui chiar o dădu gata.

— Cât de rău îmi pare că trebuie să ne oprim, zise el, dar mai am puțin și cad.

O secundă ea îl privi nedumerită, apoi realizează situația.

— Oh, fir-ar să fie! Am uitat! Scuză-mă... spuse, apoi rapid reveni cu picioarele pe pământ și se dezlipi de el. Simțea cum îi ard deja obraji. Oare cum de a uitat că era foarte slăbit? De-abia ieri a început să se deplaseze fără ajutor!

El se dezechilibra, dar își reveni imediat, iar ea îl sprijini cu propriul umăr, apucându-l și de mijloc, ca să-l susțină mai bine.

— Nu-mi vine să cred că am uitat, mormăi ea supărată, îl ajută să se apropie de foc.

— Personal mă bucur că ai uitat. Mi-a făcut al naibii de multă plăcere, numai că bruma de sânge rămasă în corpul meu a luat-o spre sud și mi-au fugit mințile câteva minute, îi făcu și cu ochiul, în timp ce se lăsa ajutat să se așeze în fața focului. Scaunul era format dintr-un morman de haine ambalate într-o pungă, pe care o folosiseră ca să acopere intrarea. Oricum, hainele ei puteau fi utile pentru orice, așa că de ce să nu fie folosite și ca scaun?

— Doamne, ce bine e, gemu el și ridică mâinile deasupra flăcărilor, iar Bailey privi de jur-împrejurul ei.

Și ea uitase de foc. Cum a putut? Doar entuziasmul provocat de aprinderea focului a împins-o în brațele lui. Numai că, după ce el a sărutat-o, gata, totul i-a fost evaporat din minte. Dacă flacăra s-ar fi stins, sau ar fi fost nevoie să mute valizele în altă poziție, ca să apere vatra de vânt? Focul acesta era de neprețuit; ea ar fi trebuit să aibă grijă de el, nu să-i sară de gât lui Cam Justice, apoi să-l călărească exact ca la rodeo.

— Sunt o netoată! murmură ea, privind cum urcă fumul în spirale, înainte să fie înghițit de vârtejuri. Deja fumul se întetise, fiindcă ardeau ramurile verzi. Trebuia să am grijă de foc.

— Dar nu ne-am fi distrat atât de bine, sublinie el. Nu

te mai condamna atât. Nu ești responsabilă pentru întreaga lume.

— Poate că nu, dar dacă se stingea focul, nu mai eram acum atât de veseli. Ridică și ea mâinile deasupra căldurii. Se simțea dogoarea și ea gemu de plăcere. Oamenii iau totul de-a gata, cum ar fi căldura, hrana și apa. De acum încolo își făcea socoteala că nu va mai călători nicăieri fără să aibă la ea un sac impermeabil și o cutie de chibrituri în bagaje, dar și fără obiecte de necesitate imediată, cum ar fi un telefon cu conexiune prin satelit. Dar va lua cu ea și lenjerie de corp cu protecție termică. La fel și câteva zeci de pungi cu rezerve de hrană concentrată.

— Am fi supraviețuit. Doar am trăit fără foc două zile. Însă acum avem mai mult confort.

Fizic, poate, dar era un imens ajutor pentru moral, care și așa suferise niște lovituri crâncene astăzi, deși nu era decât mijlocul dimineții.

— Cu toate că ar fi trebuit să-mi amintesc de baterie mai demult, zise el gânditor.

— De ce? Nici tu, nici eu nu am fi putut să facem nimic oricum. Eram prea răniți ca să ne mișcăm, iar mie îmi era foarte rău.

— Dacă aș fi știut care e răsplata pentru că am aprins focul, m-aș fi târât prin zăpadă complet dezbrăcat, ca să ajung la baterie.

Bailey izbucni în râs. Ridicolul imaginii descrise de el i se păru pur și simplu irezistibil – nu partea cu dezbrăcatul, fiindcă se gândea că ar fi fost o adevărată plăcere să-l admire, judecând după părțile pe care i le văzuse deja; însă i se părea ridicol ca o persoană să fie dispusă să se târască dezbrăcată prin zăpadă doar pentru un sărut.

El întinse mâna și o trase ușor spre el.

— Așază-te, o îndemnă el. Trebuie să stăm de vorbă. Tonul lui părea de oțel. Bailey îl privi cu interes.

— Tonul tău ar trebui să mă facă să stau dreaptă și să salut?

— A funcționat perfect la bărbații pe care i-am comandat.

— Dar nu este și cazul meu, explică ea.

— Slavă cerului. Dacă erai sub comanda mea, mă tem că anumite regulamente mi-ar fi interzis planurile pe care mi le-am făcut cu tine. Vrei să auzi despre ce e vorba sau nu? Dacă vrei, atunci stai jos.

El o mai trase o dată spre el, iar ea se trezi, spre uimirea ei, așezată lângă el, pe sacul cu haine. O cuprinse de umeri și o privi în ochi.

— Vreau să am o atitudine onorabilă și te avertizez sincer, ca să nu avem probleme, începu el, sfredelind-o cu privirea. Probabil că va fi și singura dată când fac asta, așa că nu te obișnuie.

Ea ar fi vrut să ceară detalii despre avertizarea sinceră, dar era convinsă că deja știa răspunsul. „Convinsă” nu era poate cuvântul potrivit. Alarmată, mai degrabă. Enervată, îngrozită. Dar mai presus de toate, nerăbdătoare.

— Când am crezut că vom fi salvați, am făcut tot ce mia stat în putere să nu te sperii, spuse el nonșalant, ca și când ar fi discutat despre piața acțiunilor. Știam că odată ce vei ajunge înapoi pe teritoriul tău, îți va fi mai ușor să recunoști avansurile mele și să le eviți, dacă le-aș fi făcut prea curând. Dar acum știu că nu va veni nimeni să ne salveze și vei fi aici, singură cu mine câteva zile la rând, poate chiar săptămâni. Mi se pare corect să-ți mărturisesc că am de gând să te dezbrac într-o zi, sau două, de îndată ce ne vom afla la o altitudine mai mică, unde este mai cald, iar noi vom fi mai întremați și ne vom simți mai bine.

Bailey deschise gura, poate ca să spună ceva, orice, apoi o închise, fiindcă nu-și găsea cuvintele. Mintea îi era complet goală. Ar trebui să simtă... ce? Toate răspunsurile ei obișnuite la avansuri parcă luaseră vacanță, fiindcă nu-și amintea niciunul acum.

Când încercă iar să spună ceva, renunță, închizând gura imediat. Poate că trebuia să-l refuze sec, așa cum făcea de obicei, când oamenii încercau să-i dărâme zidul

de apărare, însă acum era chiar iritată că nu poate.

— Ai vreun motiv să tot imiți un pește guppy? o întrebă el zâmbind vag, cu capul ușor aplecat într-o parte.

De teamă că nu va fi capabilă să spună ceva coerent, ea preferă să dea din cap negativ.

— Alte întrebări?

Un milion îi inundau mintea, cele mai multe lipsite de cuvinte, fiindcă erau lucruri pe care nu le putea rosti. Dădu din cap iar.

— În acest caz, trebuie să ne apucăm de treabă. Avem multe de pregătit.

Când el dădu să se ridice, Bailey îl prinse de betelia pantalonului, cum făcuse și el mai devreme cu ea, apoi îi spuse:

— Am lăsat aici pachetul cu șervețele umede cu aloe și chiloții tăi curați sunt chiar acolo, zise ea, făcându-i semn spre locul cu pricina. Era bucuroasă că își recăpătase controlul asupra vocii, deși ceea ce spunea acum părea o nebulă cinată. Trebuie să te împrășpești puțin, altminteri vei dormi afară la noapte.

Cinci minute mai târziu îl tot auzea cum bombăne și râde, singur în adăpost. Ea își văzu de treburile mai practice pe care le avea de făcut, deși era un efort substanțial, dar se simțea animată de nevoia de a face totul ca să se salveze de la altitudinea aceasta insuportabilă.

Unul din primele lucruri, așa cum a spus Cam, era să se hidrateze corespunzător și asta însemna să topească tot mai multă zăpadă, foarte rapid. Așa că se gândi să profite de pietrele din vatră, încălzite de foc, pe care intenționa să așeze sticla umplută cu zăpadă, sperând că plasticul va rezista temperaturii înalte.

Al doilea lucru important îl viza pe care. Era total nepregătit pentru a face față temperaturilor scăzute. Ea avea multe haine, dar niciun articol nu i se potrivea și lui. Pe de altă parte, se gândea că un singur articol nu i se potrivea, dar poate mai multe alipite da.

Problema lui cea mai mare o constituiau pantofii, dar

se gândi că are pielea tăiată de pe banchete. Trebuia să gândească un fel de șoșoni protectori, care să fie rezistenți la umezeală și să nu lase zăpada să pătrundă în încălțările pe care el le purta, dar cu care să poată merge – o sarcină grea, fiindcă ea nu era cizmar. Nu avea cum să taie pielea și să o coasă într-o formă adecvată. Nici nu putea să o irosească, tăind-o într-un fel care nu-i folosea la nimic.

Scoase carnețelul și un creion cu care să schițeze o formă cât de cât potrivită, în care să poată plia materialul, după care să înceapă să taie. Nu reuși, fiindcă pasta din pix înghețase. Așadar puse pixul pe pietrele care mărgineau focul și observă că deja o parte din zăpada din sticlă se topise. Fără îndoială, focul este un lucru minunat.

Avionul fusese sabotat, iar logica lui Cam legată de cine era în spatele acestui gest nebun nu putea fi combătută. Seth a încercat să o omoare și nu i-a păsat câtuși de puțin că l-ar fi omorât și pe care. Era dificil de acceptat asta, la fel de dificil de înțeles. Ultimele două zile au fost un coșmar de dureri, ger năprasnic și greață, iar ea a făcut eforturi supraomenești ca să îndure totul.

Acum, când stătea și urmărea cum arde focul, începuse să se mai înveselească. Nu era de mirare că oamenii primitivi dansau în jurul focului; probabil că și ei se simțeau extaziați de bucurie când priveau lumina și simțeau căldura. Se aplecă spre foc, întinse mâinile și simți plăcerea căldurii în palme. De acum încolo nu va mai considera căldura ca pe ceva ce i se cuvine de drept.

Se simțea mai bine. Brațul i se mai dezumflase, iar roșeața se mai diminuase. Cam era și el mai bine. Nu va veni nimeni să-i salveze, așa încât vor trebui să se salveze singuri. Pentru prima dată se simțea încrezătoare în propriile-i forțe și era convinsă că vor supraviețui, fiindcă acum aveau alături de ei focul.

Iar când se vor întoarce în Seattle, urma să plătească niște polițe mari.

CAPITOLUL 23

În biroul firmei J & L era ca la morgă. Din rațiuni pur fiziologice Bref și Karen plecaseră acasă, să doarmă puțin

măcar în cea de-a doua noapte, însă când a plecat, Karen a spus:

— Am senzația că îi abandonăm.

Patrula Civilă Aeriană trimitea rapoarte în care nu apărea nimic. Bret solicitase toate dosarele de revizie ale aparatului Skylane, iar el și Dennis, mecanicul-șef, le-au parcurs de mai multe ori, căutând acolo o problemă aparent nerezolvată, care ar fi putut provoca această catastrofa. Nu au găsit nimic; avionul Skylane era perfect funcțional, avea toate reviziile de întreținere la zi și era pregătit corespunzător chiar și pentru zbor în condiții severe.

Bărbatul care în prezent conducea operațiunile de salvare, un om plinuț, cărunț, dar dedicat și poate un pic prea pesimist, se numea Charles MaGuire. Era veteran al salvărilor de acest gen și știa bine că mai întotdeauna deznodământul nu era unul bun. Dacă existau supraviețuitori, aflai de ei aproape imediat. Altminteri, dacă avionul se prăbușise într-o locație îndepărtată, trupurile, sau ceea ce rămânea din ele, urmau să fie recuperate în cele din urmă... de cele mai multe ori.

— Semnalul de la transponder s-a pierdut... aici, zise el arătând un punct la est de Walla Walla. În regiunea Pădurii Naționale Umatilla. Ne-am concentrat zona de căutare cam pe aici. Dar FSS a recepționat un mesaj de urgență foarte slab cam la cincisprezece minute după aceea. Nu se auzea mare lucru, ci doar câteva cuvinte. Nu știm dacă este același avion, dar nu avem altceva care să semene cu un mesaj SOS. Evident că nu știm ce viteză avea sau altitudinea de croazieră, dar trebuie să presupunem că avionul era deja în pericol în momentul când s-a pierdut semnalul transponderului.

— Cam ar fi transmis și prin stația radio, fără să mai aștepte cincisprezece minute, sublinie Bret.

— Poate că a încercat. Evident că a avut probleme și cu stația de emisie. Nu-mi dau seama ce problemă electrică ar fi provocat defectarea transponderului și a stației radio simultan, dar un posibil accident... sau s-au

lovit de ceva.

— Dacă aparatul a reușit să rămână în aer atât de mult timp, Cam ar fi reușit să-l aducă la sol, zise Bret încrezător. Vorbim de un tip care nu intră în panică niciodată, care practic s-a născut cu aripi.

— Dacă aparatul a fost lovit de ceva, atunci poate că el a fost rănit, zise MaGuire. Pasagera, doamna Wingate... era genul de femeie care ar intra în panică și s-ar bloca, sau crezi că ar fi pus ea mâna pe manșă, ca să mențină avionul drept, ca să nu vină în picaj?

— Ar fi pus mâna pe manșă, zise Karen prompt. Ca de obicei, era și ea de față și asculta fiecare cuvânt. Mai e și stația radio. Nu trebuie să fii un geniu, ca să-ți dai seama cum funcționează. Doar că ea stătea pe bancheta din spate; ar fi trebuit să se întindă mult peste scaunul lui Cam, ca să ajungă la manșă.

— Orice s-ar fi putut întâmpla acolo, sus. Dacă a fost avariat parbrizul, vorbim și de forța uriașă a vântului, dar și așa nu poți să reduci viteza prea mult, fiindcă te prăbușești. Probabil că ea nu știa cum să facă asta, oricum, zise MaGuire, ridicând din umeri. Problema este că s-a întâmplat ceva grav cu avionul. Putem să facem multe scenarii, dar habar nu avem ce s-a întâmplat. Dacă începem din punctul când semnalul transponderului s-a pierdut, estimăm distanța pe care ar mai fi putut să zboare în intervalul de timp înainte de recepționarea semnalului SOS și astfel vom avea o zonă de căutare extinsă până la Canionul Diavolului. Este o regiune imensă și terenul cel mai accidentat din stat. Oamenii mei sunt în aer tot timpul zilei, dar și așa poate dura foarte mult.

Bret era membru al Patrulei Aeriene Civile, dar el a fost exclus din operațiunile de căutare din câteva motive, cel mai important fiind acela că firma J & L Executive Air Limo nu și-a închis ușile când avionul lui Cam a dispărut. Afacerea trebuia totuși condusă și anumiți oameni depindeau financiar de activitatea ei. Cu o zi înainte el nu a zburat fiindcă nu a dormit deloc, dar azi a fost nevoit să efectueze un zbor charter. Karen refuza să lase afacerea să

moară, deși avea ochii umflați de atâta plâns și continua să plângă și acum, adeseori dând fuga până la baie, ca să mai verse câteva lacrimi.

Bret avea de gând să efectueze zborul planificat de ea, altminteri trebuia să-i dea socoteală.

— Mai există și varianta că avionul a fost sabotat, îi zise Karen lui MaGuire și-l privi sfidător pe Bret. Ea rămânea la teoria ei, indiferent ce ar fi spus el. MaGuire se frecă ușor la nas.

— Ce te face să spui asta?

— Fiul vitreg al doamnei Wingate a sunat cu o zi înainte de zbor și a întrebat de asta. Nu a mai făcut-o niciodată până atunci. Știu că nu sunt cei mai buni prieteni, ca să o spun mai pe ocolite. Ea controlează banii, iar el îi vrea.

MaGuire se frecă pe obraz și-l privi pe Bret.

— Interesant, dar nu înseamnă mare lucru. Crezi că fiul vitreg ar fi putut avea acces la avion, sau că ar fi știut cum să-l saboteze, astfel încât să nu fie detectat nimic?

— Are ceva cunoștințe despre avioane, zise Bret. A luat câteva lecții de zbor, cred. Dar nu știu dacă știe suficient... Bret ridică din umeri.

— Ar fi putut să plătească pe cineva, îl întrerupse Karen, vădit iritată. Nu am spus că a făcut-o el însuși.

— Adevărat, recunosc MaGuire. Dar cum ar fi accesat avionul?

— Este un aerodrom de dimensiuni mici, zise Bret, frecându-se în creștet. Deservește mai mult avioane particulare și serviciul nostru de zboruri charter. De jur-împrejurul lui există un zid, precum și camere video, dar nu se compară cu securitatea de pe marile aeroporturi comerciale.

MaGuire merse la fereastră și privi afară, în timp ce-și cufundă mâinile în buzunare.

— De obicei nimeni nu se gândește că este vorba de o mână criminală, dar trebuie să spun că, în toți anii de când mă ocup de așa ceva, nu am văzut nimic care să mă facă să cred că avionul a fost sabotat în mod intenționat. Până

când vine cineva și prezintă o dovadă că a avut loc o intervenție nu văd de ce ne-am face griji. Pe de altă parte, este bine întotdeauna să ne gândim la siguranță. Există aici cineva care să fie prezent douăzeci și patru de ore pe zi?

Bret se uită spre Karen. Ea făcuse deja ochii mici și avea o privire războinică, însă nu spusese nimic. Bret se gândi că, dacă MaGuire ar fi lucrat aici, corespondența lui personală ar fi dispărut pentru câteva zeci de ani.

— Câteodată, dar depinde. Mecanicii lucrează uneori până târziu, sau noi avem anumite zboruri programate. Avioanele particulare vin și pleacă mereu. Aș spune că nu există un program predictibil.

— Când nu știi dacă nu cumva vine cineva subit, e foarte dificil să faci un plan pentru așa ceva. Dacă nu există nicio gaură în zid, proaspăt făcută, sau nicio pătrundere neautorizată pe terminal, nu cred că drumul investigației noastre este în direcția aceasta. Mai bine ar fi să ne canalizăm eforturile și să folosim toate resursele ca să localizăm zona unde ar fi căzut avionul.

Acesta era răspunsul corect din partea unui bărbat care a fost nevoit să ia decizii dificile și altă dată, dar lui Karen nu-i convenea ca teoria ei să fie abandonată. Acceptase că bietul Cam a murit, însă nu acceptase încă faptul că nu avea pe cine să dea vina.

— Atunci băgați-vă capetele în nisip, replică ea, după care ieși din biroul lui Bret.

Bret oftă și se așeză pe scaun copleșit.

— Îmi cer scuze, șopti el. Îi este foarte greu să accepte. Și mie îmi este. Am scos toate rapoartele de service și reparații ale aparatului Skylane. Eu și mecanicul le-am parcurs de zeci de ori, căutând ceva, orice ar fi putut indica o cât de mică eroare. E foarte greu să nu știi ce s-a întâmplat.

— Și mie îmi pare rău, zise MaGuire. Aș dori să pot face mai mult. Cel mai dificil ne este să facem față unor situații ca aceasta, când știm că s-au prăpădit, dar nu-i putem găsi. Oamenii vor să știe. Într-un fel sau altul, au

dreptul să știe.

— Mda, zise Bret copleșit. De parcă i-ar fi comandat cineva, luă dosarul avionului Skylane și-l deschise din nou, frunzărind printre toate rapoartele de reparații și întreținere, căutând printre chitanțele pentru combustibil și alte documente, foarte numeroase, dar obligatorii pentru fiecare avion în parte.

Karen avea și ea totul pe computer, unde făcuse o copie, dar mai exista încă una, pe care o păstra în baza de date a firmei. În trecut existase o situație când au pierdut toate înregistrările din cauză că un computer s-a defectat, provocând un coșmar pentru recuperarea datelor fiscale. De atunci păstrau și documentele îndosariate, oricât de arhaic sau redundant ar fi părut.

Bret și Dennis au comparat atunci fiecare înregistrare cu fișierul din computer, ca să vadă dacă nu s-au făcut omisiuni sau nu au fost înregistrate date eronate, iar lui Karen nu i-au spus nimic, fiindcă știa că le-ar fi luat capul chiar și numai pentru aluzia că ea ar fi putut să greșească.

MaGuire îl privea condescendent, știind cât de greu îi venea să accepte că uneori se întâmplă lucruri groaznice, fără motiv sau logică.

Bret se îndreptă brusc și se concentrează asupra primelor file ale dosarului. MaGuire privea încruntat, dar cunoștea bine limbajul trupului, așa că merse lângă el și-l întrebă:

— Să nu-mi spui că ai găsit ceva?

— Nu știu. Poate am citit greșit. E vorba de raportul alimentării cu combustibil din dimineața aceea. Răsfoi prin dosar și scoase o hârtie pe care o examinează foarte atent. Dar e greșit! exclamă revoltat. Este foarte greșit!

— Ce anume?

— Asta! Vezi cifra pentru galoane de combustibil alimentat la pompă. Este imposibil.

MaGuire citi la rândul său raportul alimentării.

— Treizeci și nouă de galoane.

— Da. Capacitatea totală a lui Skylane este de

optzeci și șapte galoane. Nu înțeleg logica. Bonul de comandă pentru alimentare a fost pentru un plin de rezervoare. Cu rezervoarele complet pline, ar fi trebuit să realimenteze în Salt Lake City, așa că era imposibil să decoleze cu mai puțin de jumătate din cât avea nevoie, ca să ajungă acolo. Chiar și așa, când a citit aparatura de bord, ar fi putut să ia legătura prin radio cu Walla Walla, pentru realimentare, dar nu să treacă pe deasupra lui.

— Da. MaGuire privi raportul și se încruntă, părând că se gândește. Karen apăru în pragul ușii și rămase acolo privindu-i și ascultând. Era atât de încordată, încât fiecare fibră musculară trăda starea de alertă.

— Trebuie să luăm legătura cu compania de livrare combustibil și să aflăm ce înregistrări au. Poate că s-a comis o greșală.

Alimentarea cu combustibil se făcea printr-un intermediar autorizat. Prin telefon se obținu rapid informația că în dosarul lor figurau treizeci și nouă de galoane de combustibil, cu care a fost alimentat Skylane la ora 6: 02 în dimineața zborului, iar raportul din dimineață aceea se potrivea cu totalul de la pompă.

Încă vreo câteva apeluri și au ajuns la operatorul transportorului de combustibil, care a spus sec:

— Am umplut rezervoarele, exact cum prevedea comanda. Am verificat valva și am făcut și verificarea vizuală. Chiar m-am gândit că era un lucru neobișnuit ca atât de mult combustibil să fi fost lăsat în rezervoare, dar mi-am zis că probabil fusese anulat vreun zbor, după ce avionul fusese deja alimentat.

Un avion, mai ales unul care face curse comerciale pe rute fixe, nu transportă combustibil inutil. Combustibilul este greu și, cu cât un avion este mai încărcat, cu atât mai multă putere îi este necesară pentru a ajunge la destinație. De obicei comanda de realimentare se făcea după ce avionul ajungea la destinație, evident cu ceva combustibil de rezervă în rezervor, pentru cazurile de rerutare sau pentru întârzieri la aterizare.

„Puțin” este un termen relativ, desigur, dar Mike,

care zburase cu Skylane-ul până la Eugene cu o zi înainte nu ar fi luat cu sine o jumătate de rezervor peste necesarul de zi.

Ca să fie sigur, Bret scoase și raportul de alimentare din ziua când Mike a pilotat avionul. Era imposibil să zboare până la Eugene și înapoi, după care să fi rămas totuși cu atât de mult combustibil.

— Deci, ce înseamnă asta? întrebă curioasă Karen. Cam credea că are suficient combustibil până al Salt Lake City, dar nu a avut? Cineva a defectat flotorul indicator de combustibil? Avea pumnii strânși și deja i se albiseră degetele.

MaGuire arăta de parcă în minutele acelea fața i-ar fi fost brăzdată de riduri suplimentare.

— Înseamnă că este o posibilitate ca rezervoarele să fi părut pline cu combustibil, când de fapt ele nu erau pline.

Bret închise ochii. Părea că i se face rău.

— Cel mai simplu mod este să introduci o pungă de plastic transparent în rezervor, îi zise lui Karen. O umpli cu aer, nu o vede nimeni, iar în rezervor nu vor mai intra atâția litri câți ar trebui. Nu e deloc complicat.

— Ți-am zis eu! strigă ea, tremurând de furie. Precis a avut ceva în cap, altfel nu ne-ar fi sunat în ziua aceea!

— Cred că ar fi bine să verificăm dacă există înregistrări de siguranță, zise rapid MaGuire.

CAPITOLUL 24

Seth completase toate formularele necesare pentru a deveni angajat al firmei Wingate Group, s-a întâlnit cu superiorul său, i s-a arătat unde trebuie să semneze de sosire și a primit o legitimație de acces angajat. Grant Siebold i-a înlesnit angajarea; a aflat el: nu a mai fost nevoit să facă pipi într-un pahar de plastic, pentru testul pe care era obligat să-l facă orice angajat al firmei.

Presupunea că „omisiunea” urma să fie descoperită la o dată ulterioară, după ce orice fel de drog pe care-l fumase sau înghițise ar fi avut destul timp ca să se elimine din corpul său. A primit și un mesaj foarte clar și concis:

dacă va ignora acest avertisment și va continua în felul în care era el obișnuit, când testul urinei lui va ieși pozitiv pentru droguri, el își va primi un șut în fund.

Va trebui să facă niște verificări online, ca să afle cât timp se păstrează în corp urmele de marijuana. Slavă cerului, fumase și el puțină iarbă, dar asta era ca o mică pauză într-un ocean de droguri; anestezicul lui preferat era alcoolul. Totuși, chiar și asta ieșea din discuție momentan.

După aceea plecă la cumpărături. Observase care era ținuta obligatorie la firmă, chiar și pentru departamentul mesagerie: pantaloni de culoare închisă, cămașă albă și cravată. Pantofii puteau să fie cu șireturi sau mocasini, dar să nu semene cu pantofii-sport. Șosete negre.

Toată viața lui i-a disprețuit pe șobolanii corporatiști, cu regulile lor stricte de îmbrăcăminte, dar acum, drept răzbunare, își dădu silința să arate exact ca ei. Un drum până la magazinul Nordström, unde rezistă alegerilor mai elegante și treaba era rezolvată.

În drum spre casă își ascultă mesageria de pe telefon. Cele mai multe apeluri erau de la oameni cu care petrecuse cândva, curioși să afle unde s-a distrat noaptea trecută. Nu a returnat niciun apel. A șters apelurile de la Tamzin fără să le asculte măcar.

Își aminti că acasă nu avea nimic de mâncare, așa că făcu un ocol pe la magazinul cu produse alimentare. Din nou a cumpărat ce nu obișnuia să cumpere, adică a ocolit raionul cu bere și vin. Cereale integrale. Ovăz. Fructe. Suc de portocale. Lapte. Cafea. I se strângea stomacul doar la gândul că ar pune așa ceva în gură, dar știa că trebuia să mănânce. Sărățelele și supa concentrată au completat meniul planificat.

Viața, așa cum o cunoștea el, luase sfârșit. Dacă voia să supraviețuiască, nu-și mai permitea alegeri greșite sau comportamente iresponsabile. Îl cuprinse o melancolie sumbră, ca aceea dintr-o zi ploioasă, iar aceasta se va tot întinde într-o paradă nesfârșită de săptămâni, luni, ani, care vor fi toți la fel și nu vor mai promite niciun minut de strălucire. Așa să fie. Devenise cenușiu.

După ce a ajuns acasă și a pus în frigider marfa perisabilă, s-a dezbrăcat și s-a întins pe pat, sperând că va ațipi. Noaptea nedormită din ajun îl epuizase, dar chiar și așa nu putea să adoarmă. Amintirile mășăluiau prin capul lui ca o armată de furnici.

În cele din urmă a reușit să adoarmă, fiindcă soneria telefonului l-a trezit brusc, făcându-l să se ridice speriat. Luă mobilul în mână și fixă cu privirea ecranul cu identitatea apelantului. Recunoscu numărul și inima îi tresări în piept. Apăsă tasta de răspuns și zise:

— Bailey? pe un ton precaut, nesigur.

— Bailey! se auzi râsul isteric al lui Tamzin. Doamne sfinte, scuipe în sân și spală-ți gura cu săpun!

Drace. Seth își coborî picioarele pe podea.

— Tamzin. Ce cauți acasă la?

— Nu este casa lui Bailey, replică ea cu răutate. Era casa mamei noastre, iar acum este a mea. Ție nu-ți trebuie o casă atât de mare. Eu am familie, iar tu nu ai.

— Cum ai intrat?

— Doar nu credeai că a schimbat codul de acces, nu? este același ca pe vremea când trăia tata. Și desigur, am și eu o cheie.

Nu exista niciun „desigur”; Seth își dădu seama că ea a subtilizat cheia într-o zi când a venit în vizită, probabil chiar înainte să moară tatăl lor.

— Pleacă naibii de acolo, zise el pe un ton neutru. În mod legal, Bailey este încă în viață, așa că nu poți să atingi nimic.

— Cum adică: legal este încă în viață? Nu a fost eliberat un certificat de deces?

— Tu nu te uiți niciodată la știri? i-o trânti el. Nu a fost găsit încă locul prăbușirii. Nu există un cadavru. Fără cadavru, fără dovada prăbușirii, deci fără certificat de deces.

— Dar ce naiba durează atât de mult? Oare de cât timp au nevoie ca să găsească un *avion*? Doar nu s-a prăbușit pe culturile de porumb ale unui fermier, iar el nu l-a observat.

Greața pe care o simți la auzul acestor cuvinte era atât de puternică, încât s-a străduit să nu-i spună ce ar fi meritat să audă. Nu-și putea permite să-și piardă cumpătul, de acum încolo nu va mai putea să spună exact tot ce gândește, fără să se gândească la consecințe. Așa că spuse:

— Dacă nu este moartă și va afla că te-ai instalat în casa pe care ea o consideră a ei, o să-ți tot reducă pensia fiduciară până la douăzeci de dolari pe lună. Crede-mă pe cuvânt.

Urmă o pauză, apoi Tamzin îl întrebă pe un ton schimbat radical:

— Vrei să spui că există și posibilitatea ca ea să se întoarcă?

— Vreau să spun că e mai bine să nu riști nimic. Casa nu pleacă nicăieri. Chiar dacă va dura șase luni până ce ea va fi declarată decedată, casa tot acolo va rămâne.

— Dar deja am spus oamenilor... mă rog, unii au înțeles greșit. Știu că te vei supăra. Prostul de fratele ei m-a sunat... știi, acela care a venit la înmormântarea tatii. Cei doi trebuiau să se întâlnească la Denver. I-am spus pur și simplu că a fost o scorpie ordinară și că ne bucurăm că a dispărut.

Fir-ar să fie.

— Ce i-ai spus, mai exact?

— I-am spus tot ce aveam pe suflet. Nu puteam să-l sufăr, când îl vedeam că face pe prietenosul, exact când a murit tata. I-am spus că doar un prost te-ar fi putut păcăli pe tine și că ea a căpătat ce a meritat.

Satisfacția din tonul ei răbufnise ca o explozie, iar pe Seth îl fulgeră brusc ideea că sora lui îl urăște. Poate că-și făcea socoteala că, dacă el va ajunge la închisoare, ea va deține controlul exclusiv asupra banilor. Sau că ar putea chiar să aranjeze ca el să fie omorât și atunci toți banii îi vor rămâne ei, fără probleme.

Poate că l-a urât toată viața, fiindcă tatăl lor a declarat clar că dorea ca el să-i ia locul la conducerea Wingate Group. Oricare ar fi fost calculele ei, îi apăru

dintr-odată clar și fără îndoială că nimeni nu l-a urât vreodată atât de mult cât îl ura sora lui.

— Îți spun asta doar ca să o știi, zise el calm. Mi-am făcut testamentul.

— Și? Doar nu ai alți frați sau alte surori. Ce exprima ea era că se aștepta ca toți banii să-i rămână ei, indiferent dacă el își făcuse un testament sau nu.

— Dacă se va întâmpla ceva cu mine, am lăsat totul acțiunilor de binefacere. Tu nu vei primi niciun sfanț. Atât îi spuse și închise telefonul, apoi rămase pe loc, tremurând. Își contactă avocatul și transformă în realitate ceea ce a declarat puțin mai devreme.

În prima lui zi la lucru ajunse la birou cu o jumătate de oră mai devreme. Oricum nu a reușit să doarmă prea mult și s-a temut că va întârzia din cauza traficului aglomerat. Era inexplicabil de nervos. Cât de dificil putea fi să sortezi și să livrezi corespondența?

Cel mai greu îi va fi să suporte privirile curioase, fiindcă avea de două ori vârsta celui mai tânăr angajat la biroul poștal. Măcar bine că nu-l va recunoaște nimeni, cu i J excepția câtorva directori, dar se îndoia că va da ochii cu vreunul. Dacă va trebui să ducă pachete sau corespondența la birourile lor, asistentele lor se vor ocupa de acestea, ca să le preia, nu directorii. Se bucura de acest minim grad de separare.

Cealaltă încăpere unde se sorta corespondența începuse să se umple de angajați, fiecare în mână cu câte o cafea de la Starbucks. Seth nu putea spune că merge cu valul, fiindcă el nu agreea cafeaua preparată în acest fel. Îi plăcea cafeaua, dar o bea simplă și fără arome, iar dacă nu avea la dispoziție cafea, nu era deloc deranjat. Poate că ar fi bine să cultive și el acest gust, măcar pentru ca să se alinieze cu ceilalți. Ori putea să cumpere cafeaua de la firma respectivă, o arunca, păstra paharul și în el își turna cafeaua preparată de el. Se întreba cât rezista un astfel de pahar până la dezintegrare.

Ceilalți angajați îl priveau interesați, dar nesiguri de modul în care să-l abordeze. Poate se gândeau că el lucra

sus. La naiba; erau toți tineri, iar el nu mai era, așa că preferă să facă el primul pas.

— Eu sunt Seth, zise el. Azi e prima mea zi de lucru.

Ceilalți au schimbat fețe-fețe. Una dintre angajatele tinere, o fată înaltă și slăbuță, cu niște ochi reci, de mangustă zise:

— Aici? La corespondență?

— Exact.

Alte priviri întrebătoare.

— Ai ieșit cumva din închisoare, sau ceva de genul ăsta?

Încerc să-mi feresc fundul de ea.

— Nu, spuse el jovial. Cincisprezece ani am fost în comă și în sfârșit m-am trezit.

— Pe naiba, zise fata cu ochii de mangustă. Trebuie să fi suferit alterări majore ale creierului, dacă ai stat în comă atât de mult.

Cu multă răutate, dar și mult mai isteț decât puștii din birou, el zise în final:

— Cine spune că nu-i așa? apoi se întoarse cu spatele la ei.

Șefa biroului de corespondență era o femeie scundă, grăsuță și căruntă, cu un nume ciudat: Candy Zurchin și îmbrăcată ca o bunicuță. Garderoba ei părea că nu conține decât blazere bleumarin, fuste gri și pantofi negri, cu șireturi, însă conducea departamentul cu o degajare eficientă, care ar fi făcut să se rușineze orice școală catolică.

Desigur că toți acești tineri erau sub comanda ei, până și cea cu ochi de mangustă, care spunea „Da, doamnă” ori de câte ori Candy o solicita să facă un lucru – și spunea asta fără sarcasm, ceea ce era remarcabil.

Seth își ținea în frâu mândria, ego-ul și firea, făcând exact ce-i spunea femeia să facă, pe cât putea el de repede și fără să comenteze. Activitatea nu presupunea să ai o minte strălucită, dar, privind obiectiv această slujbă, vedea că necesita o pregătire bună, fiindcă, deși era nespus de plictisitoare, totuși necesita multă atenție la detaliu și

disciplină. Tendința era clară, să te lași pe tânjală; unii angajați chiar asta făceau. Totuși, el știa că, dacă al ar fi un angajat la un eșalon superior, ar acorda atenție covârșitoare recomandărilor și comentariilor făcute de Candy Zurchin.

Cu două zile în urmă nu i-ar fi acordat lui Candy Zurchin niciun pic de atenție.

Treaba lui era foarte simplă: să sorteze și să livreze toată corespondența care intra, să colecteze corespondența destinată expedierii, să aplice timbrele corespunzătoare și etichete de transport, să împacheteze articolele care necesitau asta și să le expedieze pe toate în aceeași zi.

Făcea asta întruna. Munca era interminabilă. Era chiar uimit de cantitatea de scrisori. Oare oamenii aceștia nu au auzit de e-mail? Doar că e-mailurile se limitau la comunicarea inter-departamentală, sau cea între angajați; scrisorile spre contacte din exterior trebuiau să fie doar în format scris pe hârtie.

Probabil că Siebold i-a dat lui Candy instrucțiuni să nu-l lase să se ascundă în subsol, fiindcă din prima zi l-a trimis cu un cărucior plin-ochi cu scrisori, plicuri cerate și pachete.

— Vei învăța doar făcând, îi spuse ea. Birourile au toate plăcuțe de identificare. Dacă nu găsești pe cineva, poți să întrebi.

Evident că livrările erau pentru etajele superioare. Dacă Grant Siebold s-a gândit că recunoașterea îl va umili atât de mult încât să demisioneze, atunci tot el voia ca asta să se întâmple mai devreme, decât mai târziu.

Seth a aflat o mulțime de lucruri. A aflat că în general angajații de la biroul corespondență erau practic invizibili. A aflat că una dintre asistente avea o manichiură perfectă tocmai fiindcă îi acorda multă atenție. A aflat cine juca jocuri pe computer. A aflat cine era agreat și cine nu era, lucru ușor de detectat, după atitudinile asistentelor.

Unul dintre vicepreședinți bea în timpul serviciului; Seth percepu aroma inconfundabilă de îndată ce a intrat în

birou, împingând căruciorul. A detectat și aparatul de pulverizat arome, folosit pentru îndepărtarea mirosului. Asistenta l-a surprins adulmecând aerul, drept care l-a privit cu răceală și i-a spus sec:

— Nu știi nimic, nu ai văzut nimic și nu ai mirosit nimic. El dădu din cap că a înțeles și și-a văzut de treabă.

A aflat că suferea de auto-amăgirea grandorii, fiindcă nici măcar o persoană nu l-a recunoscut.

CAPITOLUL 25

Abia după amiaza târziu Cam a făcut un drive-test cu noii lui galoșii din mușama de banchetă - sau mai bine zis, a făcut un test de mers. Erau destul de nefinisați, iar legăturile fuseseră făcute cu șireturile de la pantofii lui și cu firele de la tabloul electric. Totuși, arătau bine, îi îmbrăcau picioarele până la gleznă, pe deasupra pantofilor lui, iar Bailey îi confectionase destul de largi. Ideea era să introducă în ei, forțat, bucăți de material, sfâșiat din propriile ei haine, pentru a asigura o bună izolare. Practic acum își simțea picioarele protejate și, mulțumită focului, chiar încălzite.

Ziua a trecut foarte repede, fiindcă au fost multe de făcut. S-au așezat unul lângă altul, pe sacul cu haine, în fața focului, ea lucrând la pantofii lui, iar el confectionând o sanie rudimentară, pe care să transporte toate bunurile de valoare și rezervele rămase. Au mai băut apă, din zăpadă topită, iar acum totul mergea mai rapid, datorită intervenției focului. Era prima dată când și-au permis să bea suficient, fără să se teamă că vor rămâne tot însetați.

Ea era destul de mulțumită în compania tăcută pe care o avea alături. Evident că era îngrijorată, cum să nu fie? îi aștepta o mare încercare, periculoasă și cu riscul să nu supraviețuiască. Munții aceștia mari, cu piscuri colțuroase, păreau neiertători față de orice greșală omenească. Chiar dacă vor reuși, realitatea era că o persoană a încercat să-i omoare, iar toate săgețile erau îndreptate spre Seth.

Putea să fie dificil de dovedit că el era în spatele acestui gest criminal. În primul rând fiindcă toate dovezile

erau aici, împrăștiate printre stânci. Chiar dacă epava va fi găsită, orice dovezi probatoare puteau să fie distruse de elementele naturale.

Pe de altă parte, frigul ar putea conserva dovezile; ea nu putea să știe. Trebuia să admită posibilitatea foarte reală că, deși ea și Cam știau că o persoană a încercat să-i omoare, exista riscul ca ei să nu poată dovedi niciodată cine a fost autorul. Cum mai putea ea să meargă mai departe, când știa asta? Cum să se poarte cu Seth? Nu știa cum. Va fi obligată să renege orice înțelegere a avut cu Jim, dar chiar și în condițiile acestea, nu-i plăcea să facă asta.

Toate acestea, însă, erau de domeniul viitorului, asta dacă ea va mai avea unul. Putea fi sigură doar pe prezent. Conceptul era eliberator, dar și reconfortant. Nu stătea ca pe ghimpi, în așteptarea salvatorilor, fiindcă știa că nu va veni nimeni.

Își făcuseră un plan, iar acum îl puneau în aplicare, bazându-se doar pe ei înșiși și pe ingeniozitatea lor, pe încăpățânarea și curajul lor. Se pricepea la asta foarte bine.

Odată ce a terminat cu confecționarea șoșonilor pentru el, se ocupă de problema îmbrăcămînii lui. Luă de la ea două cămăși flanelate groase – slavă Domnului că-și luase suficiente, gândindu-se că o așteaptă două săptămâni de coborâre pe apă – pe care le încheie una cu cealaltă, formând o mega-cămașă încăpătoare. Era o idee stranie, dar altfel nimic din ce avea de îmbrăcat nu l-ar fi cuprins peste piept sau la umeri.

Mânecele păreau prea scurte, iar cele două mâneci rămase la spate pendulau inutil, dar țineau măcar de cald. Mai greu era cu păstrarea căldurii la picioare, fiindcă el nu avea decât o singură pereche de pantaloni. Pentru ea se găseau suficiente perechi de pantaloni pufoși de trening, dar pe el nu-l cuprindeau deloc.

În cele din urmă îi veni o idee.

— Cred că pot să fac ceva.

El se chinuia să facă din ramuri de brad două perechi

de clăpări pentru zăpadă.

— Să nu-mi spui că ai ascuns în bagaj câteva articole pentru bărbați.

— Dacă mai faci pe istețul, să știi că te las să îngheți de frig.

— Scuză-mă, zise el și se lăsă într-o parte ca să-î atingă umărul cu al său. Ce ai mai găsit prin Fabrica de Idei?

— Am niște prosoape din microfibră.

— Bine, zise el foarte interesat, mi se pare și normal să iei cu tine multe prosoape pentru o excursie de două săptămâni. E foarte logic.

— Mulțumesc, domnule Scepticism, zise ea îmbufnată, apoi îi explică. Dacă tai fâșii subțiri pe margini și le leg cap la cap pe fiecare, pot să obțin o centură pe care să ți-o pui al brâu. După aceea fac același lucru, doar că merg în jos, până ce reușesc să-ți fac un fel de șorț împrejurul picioarelor, iar el te va apăra de frig.

— Pentru cineva care nu știe să coasă, ești o domniță destul de îndemânată.

— Ironia sorții, vezi? zise ea și râse. De când mă știu am urât cel mai mult acul și ața de cusut, iar acum trebuie să fac tot felul de lucruri, ba chiar ți-am cusut capul. Mi se pare *nedrept*.

Cam se uită și el la botinele ciudate pe care le avea în mână și râse.

— Mie îmi spui de asta? De când mă știu am urât zăpada și să-mi fie frig - iar acum uite.

— Dacă urăști zăpada, atunci de unde știi să faci aceste încălțări pentru zăpadă?

— Principiul e simplu - distribuirea greutateii pe o suprafață mai mare - iar tot ce trebuie să faci este să împletești din crengi un fel de rețea, pe care să o atașezi la talpa încălțărilor pe care le porți.

Se uita la el cum împletește din crengile mai verzi și mai flexibile, cu mâinile lui mari, dar înghețate de frig, însă destul de sigure pe ce fac, de parcă ar fi repetat mișcările de sute de ori.

Era mulțumită că se afla aici, alături de el - nu blocată pe masivul muntos, ci aici, lângă el. În interior se simțea calmă, împăcată cu sine, liniștită, fiindcă nu avea multe alegeri la dispoziție: face trebuie făcut, sau vei muri. Construiește un adăpost. Păstrează-ți corpul cât se poate de cald. Topește zăpadă ca să ai apă de băut. Cam atât. Supraviețuirea nu are nimic complicat în ea, în timp ce în viață *totul* este complicat.

În aceeași măsură, de-abia aștepta ca toate astea să se termine. Voia să facă un duș fierbinte. Voia o toaletă ca lumea. Voia un *supermarket*.

— Știi ce mi-ar plăcea să mănânc chiar acum? zise ea cu patimă în glas.

El scoase un sunet, de parcă s-ar fi înecat, apoi începu să râdă în hohote. Gândul lui Bailey honiărea printre rafturile cu produse, atât de departe de sex, încât se mai uită la el lung, apoi își dădu seama ce a spus. Începu să roșească.

— Nu ce crezi tu. Îi trase o palmă pe spate. Tac. Eu mă gândeam la un castron aburind cu supă de porumb și cartofi, fierbinte, cu bacon și crutoane și cașcaval ras pe deasupra. Deja simțea cum salivează doar la gândul acesta.

El își șterse lacrimile de la ochi și comentă:

— Eu prefer carnea. Licăritul pervers al privirii lui îi spunea că nu era amator de coaste, iar ea roși și mai tare.

Atunci chiar îi trase un ghiont în coastă, împingându-l de pe sacul cu haine.

— Pleacă! Lasă-mă în pace, bărbat cu mintea murdară ce ești!

— Recunosc, sunt vinovat, zise el râzând, dar nu se clinti de lângă ea. Vinovat pentru toate capetele de acuzare.

— Vorbesc serios! Pleacă. Mergi și încearcă încălțările.

Oricât de tare se distra, el se ridică și făcu câțiva pași.

Bailey îl urmări cum se îndreaptă spre avion, iar

privirea îi coborî, absolut involuntar, pe fundul lui, apoi pe coapsele puternice și pe picioarele lungi, superbe, după care realizează ce face și ridică privirea. Cu toate că nu era nevoie, se simți obligată să adauge un lemn pe foc.

Realiză că el o seduce, fără prea multe eforturi, folosind doar cuvinte alese și moduri de a râde, sau dependența lor unul de celălalt. Ea nu putea să plece de lângă el, nu se putea feri de el nicicum, fiindcă supraviețuirea lor depindea chiar de apropierea lor, de cooperare.

Poate că ar fi fost mai bine să-l lase, îi dădea îndemnuri precauția interioară, să-l lase să facă sex cu ea. Atunci procesul de seducție urma să se încheie; ar fi fost inutil să mai continue. Dacă ea i se va oferi intim, el își va înceta asaltul asupra inimii ei, fiindcă va crede că deja i-a câștigăto. Sentimentele ei vor fi tot la adăpost.

Nu se îndrăgostise până atunci, fiindcă nu a dorit. Acum era prima dată în viața ei când se temea că exista pericolul să se îndrăgostească, dacă îl lăsa pe care Justice să se apropie prea mult de ea. Era prinsă într-o capcană a circumstanțelor, iar asta o îngrozi. Nu se putea ascunde de el și nu putea să-l reducă la tăcere. Cu oricare alt bărbat ar fi putut, dar el citea în inima ei. Nu știa cum face asta, dar așa era. Ea îi dezvăluise prea multe despre ea, iar acum nu exista cale de întoarcere.

Detesta faptul că era vulnerabilă. Detesta și bănuiala că, peste vreo câteva zile va ajunge să simtă ceva pentru el, ceva mai mult decât și-a permis să simtă pentru alt bărbat, cu excepția fratelui ei, desigur, care era cu totul altă discuție.

Nevoia de a-l urmări cu privirea pe care o înnebunea. Până la urmă cedă și îl urmărit cum se apleacă să examineze aripa dreaptă. Nu i se vedea părul, din pricina bandajului. Arăta amuzant, așa cu hainele femeiești înfășurate haotic în jurul lui, însă ținuta lui dreaptă și postura de fost militar demonstau că nu dădea doi bani pe felul cum e îmbrăcat. Nu-i păsa nici dacă ar fi purtat bluze cu volane acum. Cu ce l-ar fi deranjat volanele bluzei ei,

când avea atâta încredere în el însuși?

Îl văzu cum se apleacă mult, trăgându-se sub avion, apoi căutând ceva pe sub aripă, iar cum avionul stătea într-un unghi periculos, prea aplecat, se ridică alarmată. Era nebun? Nu, avionul nu se clintise un centimetru, dar cum să bagi mâna sub el, să tragi și să lovești chiar sub el?

— Ce faci acolo? strigă ea îngrijorată, apoi o luă la fugă spre el, intenționând să-l tragă de sub avion, dacă va refuza să iasă.

El se ridică, ținând în mână ceva negru, iar pe buze având un zâmbet larg.

— Mi-am găsit haina, zise triumfător.

Avionul era negru, haina era neagră. Acoperit cu zăpadă și amestecat cu resturile metalice ale avionului șifonat, materialul nici nu se vedea. Bine că acum avea și o haină, doar că ei nu-i păsa decât de...

— Ai găsit batoanele în buzunare? întrebă ea imperios.

El bătu ușor peste un buzunar și râse.

— Da.

— Le mâncăm acum, sau dimineată? îi era atât de foame, încât ar fi putut mânca o jumătate de vacă.

— Măine dimineată, ca să avem energie. Mai târziu totuși putem să dăm pe din două un baton. Zahărul îți dă un plus de energie, doar că noi la noapte vom dormi doar.

Ea suspină. Avea dreptate, iar ea știa prea bine asta. Oricum, probabil că batoanele erau înghețate; mai bine să le lase până mâine, să se dezghețe.

El își scutură bine haina de zăpadă pe toate părțile, iar Bailey i-o luă din mână. Trebuia să se usuce mai întâi, așa că o va așeza lângă foc, pentru a se usca. Probabil că și el se gândise la același lucru, fiindcă ridică privirea spre cer și zise:

— Eu merg să caut niște lemne pentru foc, cât mai e lumină. Tu mai vrei să faci ceva?

— Cred că mă voi ocupa de prosoapele acelea, pentru șorțul tău. Nu va dura mult, cam o jumătate de oră.

Apropo, cum te simți în șoșoni?

— Sunt grozavi. Nu mi-a intrat zăpadă în ei și merg mult mai bine acum. O luă pe după ceafă și-i trase capul spre el, apoi o sărută; lung, insistent, tentativ. Când i se păru suficient, își lipi fruntea de a ei și zise: hai să terminăm totul, ca să putem merge la culcare.

CAPITOLUL 26

Bailey se temea că în mintea lui Cam „culcare” includea ceva mai mult decât sensul verbului „a dormi”, doar că era un bun strateg și în plus, era și el realist în privința condiției lui fizice. După ce au mâncat fiecare câte o jumătate de baton Snickers, au băut apă, s-au spălat pe dinți și s-au instalat în adăpost.

Focul ardea mocnit, trimițând licăriri roșietice pe fețele și trupurile lor, precum și peste tot ce cuprindea adăpostul lor. Pentru prima dată nu mai erau pe întuneric-beznă. Cantitatea de căldură radiată în interior era modestă, dar suficientă ca să conteze și sprijinul mental oferit de foc le permitea să creadă că se simțeau mai confortabil.

Chiar și cu razele calde dinspre foc, aveau încă nevoie de căldura corporală. Așa, ghemuită în brațele lui, își dădea seama că poziția lor adâncea și mai mult legătura pe care o avea cu el. Nu putea să facă altceva și nu putea să părăsească acest drum, realizând că nu va putea evita abisul emoțional care o aștepta la final. Deși știa că această aventură se va încheia cu o izbitoră puternică, tot ce putea să facă acum era să se bucure de călătorie.

Cu tot confortul fizic îmbunătățit, somnul o tot ocolea. Mai moțăia, dar se deștepta de fiecare dată când el ieșea să mai alimenteze focul. La un moment dat s-a trezit speriată, în timp ce el o scutura ușor de umeri șoptind:

— Bailey, Bailey. Trezește-te. E în regulă, scumpo. Trezește-te.

— Ce...? întrebă ea beată de somn, după care se ridică într-un cot și-l privi. Ce s-a întâmplat?

— Aș vrea să-mi spui tu asta. Plângeai.

— Da? Se șterse cu dosul mâinii pe obraji. Fir-ar să fie, continuă ea, după care se întinse alături de el. Nu s-a

întâmplat nimic, mormăi rușinată. Așa fac eu câteodată.

— Plângi în somn? Dar ce visezi?

— Nimic, din câte știu. Ridică umărul nonșalant, dar nu-l păcăli. Mi se întâmplă pur și simplu. Era o prostie, iar ei nu-i plăcea să plângă. Plânsul o făcea să pară slabă, așa că acum se întoarce cu spatele la el și-și puse capul pe brațul îndoit. Continuă să dormi. Acum totul e în regulă.

El își strecură palma caldă peste șoldul ei și o lipi de pântecul ei.

— De cât timp ți se întâmplă asta?

Ea i-ar fi răspuns că de o viață întreagă, ca să creadă că nu era nimic neobișnuit și să o lase baltă, dar grăi adevărul înainte ca mintea să o oprească.

— Cam de un an.

— De când a murit soțul tău. Simți mâna lui încordându-i-se pe abdomen.

— La o lună sau două după aceea, oftă ea.

— Înseamnă că l-ai iubit.

Tonul lui trăda incertitudine, iar ea simți nevoia să alunge orice idee preconcepută sau presupunere.

— Nu. L-am respectat pe Jim, am ținut la el, dar nu l-am iubit mai mult decât m-a iubit el pe mine. A fost o afacere, pur și simplu – a fost ideea lui, nu a mea. I se păru că sună defensiv, dar chiar așa a intenționat – se apăra și era sătulă de toate astea. Se simțea așadar eliberată și bucuroasă că poate spune asta cuiva. În afară de ea, doar Grant Siebold cunoștea întreaga poveste, iar cu el se vedea rareori, mai ales de când murise Jim.

— Ce fel de afacere?

Acum tonul lui nu mai trăda nimic. Oricum nu-i mai păsa. Dacă și-a format o părere proastă despre ea că a acceptat propunerea lui Jim, de pe urma căreia a mai și profitat, bine măcar că va afla acum.

— Jim a avut o... strălucire machiavelică. Se pricepea la citit oameni și stăpânea arta deciziilor bune în afaceri, așa că a luat obiceiul să manipuleze oamenii. Nu mă înțelege greșit, nu era lipsit de scrupule. Avea un cod moral puternic.

Dintotdeauna l-am admirat ca om. Era prietenos și cu picioarele pe pământ.

Mi-a plăcut să lucrez pentru el. Nu a înșelat-o pe Lena și nu se uita la angajatele lui ca la masa lui de biliard, așa încât nu trebuia să fiu în gardă când lucram cu el. Era prietenos, interesat, îmi dădea sfaturi economice pe care uneori le urmam, alteori nu. Spunea că sunt prea precaută cu investițiile. I-am spus că nu vreau să risc, fiind vorba de planul meu de pensie. El râdea de mine, dar părea interesat de alegerile mele în investiții. Apoi a murit Lena, zise după o scurtă pauză.

— Iar el a început să se simtă singur.

— Nu a fost chiar așa, îl contrazise ea. Jim și Lena își făcuseră testamentele cu ani buni înainte, când Seth și Tamzin erau mici. Ca multe cupluri, și-au lăsat reciproc toate resursele financiare, prevăzând ca soțul supraviețuitor să decidă singur ce va lăsa copiilor. Deși Jim a continuat să facă avere, ezita să pună problema testamentului, așa că nu l-a actualizat. Când a murit Lena, și-a dat seama că trebuie să modifice testamentul, dar când și-a privit copiii, nu i-a plăcut ce vedea.

— Cum nu le-a plăcut nici altora, zise Cam. La fel este și acum.

— Aici suntem într-un tot de acord. Mai ales de când Seth era primul pe lista lor de suspecti. Oricum, continuă ea, tocmai evalua procesul de stabilire a fondurilor pentru ei, când a aflat că are cancer în stadiu avansat. Mereu a sperat că Seth se va trezi, își va reveni și va da dovadă că este interesat de companie, dar, când a aflat că va muri, și-a dat seama că nu-i mai putea oferi timp lui Seth. Așa că a întocmit rapid un alt plan.

— Dă-mi voie să ghicesc.

— Oh, te rog.

Tonul ei sarcastic îi provocă și lui o reacție guturală, asemănătoare râsului forțat.

— Știi că ești o doamnă dură? Probabil că de asta te-a și ales. Bine, uite: voia să te angajeze ca să supraveghezi fondurile lor fiduciare, dar, știind că va trebui să ai de-a

face cu Seth și Tamzin pentru tot restul vieții tale, probabil că ai cerut un salariu atât de mare încât mai degrabă și-a permis să se însoare cu tine.

De această dată ea chiar începu să râdă cu poftă, fiindcă, dacă ar fi știut ce o așteaptă...

— Acum îmi doresc să fi fost mai deșteaptă. Cumva ești pe drumul cel bun. Ține minte, Jim era un manipulator, căruia îi plăcea să tragă sforile și să-i arunce fiecăruia câte un os, ici, colo. Așa era personalitatea lui. Nu avea nicio speranță cu Tamzin, însă la Seth nu a renunțat să spere. Credea că, dacă se va însura cu mine și-mi va da control absolut asupra fondurilor lor, Seth se va simți atât de umilit și revoltat, încât va vedea luminița și își va transforma viața cu totul.

— Da, a funcționat perfect. Dacă Seth vedea o luminiță, aceea era cea de deasupra barului din clubul lui de noapte preferat.

— Da, zise ea oftând. Dacă Seth urma să se comporte ca un adult matur, atunci eu ar fi trebuit să-i predau lui controlul asupra fondurilor fiduciare – dar Seth nu avea cum să știe de acea parte a aranjamentului. Jim spunea că

Seth era destul de inteligent cât să se prefacă suficient de bine, încât să capete controlul, iar pe urmă să revină la starea lui de dinainte. Jim era sigur că asta va funcționa. Până acum nu a funcționat.

— Dar nu trebuia să se însoare cu tine, comentă Cam. Ar fi putut să se ocupe de asta de la înființarea fondurilor.

— Căsătoria cu mine s-a vrut să fie bățul cu care să-l lovească pe Seth, ca să-l reformeze. Dacă aș fi fost doar administratorul fondului, Seth ar fi fost poate supărat pe mine, dar nu și umilit. Totul avea legătură cu mine: sunt mai tânără decât Seth; s-a presupus că am profitat de un muribund, mai în vârstă ca mine; am luat locul mamei lor. Chiar faptul că oamenii știau că pe mine m-a lăsat Jim să controlez banii lor a fost stimulente.

— Atunci am răspunsul la o întrebare, zise el.

— Iar întrebarea este...?

— De ce s-a căsătorit cu tine.

Doar nu despre asta era vorba în toată această conversație? Ce mai era de spus?

— Care este cealaltă întrebare?

— De ce te-ai căsătorit *tu* cu *el*?

Bailey se gândea că deja a răspuns la această întrebare, îl privi încruntată peste umăr.

— Ți-am spus. A făcut parte din înțelegere.

— Dar tu de ce ai acceptat? Căsătoria este un pas extrem de important.

Nu și în familia ei, oricum. Părinții ei priviseră căsătoria ca pe o conveniență legală, care putea fi dizolvată atunci când fiecare avea chef să meargă mai departe. Oricum, ea nu a trebuit să treacă prin așa ceva. Răspunse cu un glas obosit:

— Eu nu am fost niciodată îndrăgostită. Așa că m-am gândit - de ce nu? Doar el era pe moarte. Fac gestul pentru el, iar în schimb, el îmi va asigura financiar viitorul.

— Așadar ți-a lăsat ceva bani.

— Nu mi-a lăsat. Deja ea se simțea stresată și sătulă de această conversație. Am niște privilegii, cum ar fi să locuiesc în casă, cheltuielile îmi sunt asigurate și sunt plătită cu un salariu frumușel pentru că mă ocup de fonduri, dar nu am moștenit nimic. Toate privilegiile ar înceta în clipa când m-aș mărita, dar salariul continuă atâta timp cât îmi fac treaba.

— Am priceput. Nici nu te mai întreb ce valoare are acest „salariu frumușel”.

— E foarte bine, fiindcă nu te privește, zise ea cu severitate.

Atunci el o strânse mai aproape și își puse bărbia pe umărul ei.

— Totuși, sunt curios să aflu ceva. Chiar nu ai fost îndrăgostită niciodată? Niciodată?

Schimbarea subiectului o tăcu să se simtă deranjată, așa că începu să se foiască.

— Dar *tu* ai fost?

— Sigur. De câteva ori.

Acel „câteva” a făcut-o să tresară. Dacă a fost iubire adevărată, nu trebuia să fi fost unică? Dragostea adevărată nu moare niciodată. Ea se extinde, face loc copiilor, animalelor de casă, rudelor și prietenilor de familie. Ea nu vine cu dată de expirare, iar după aceea te îndrepti spre altcineva.

— Când aveam șase ani, m-am îndrăgostit nebunește de învățătoarea mea din clasa întâi. Se numea Miss Samms, zise el depănând amintiri, iar ea percepea și zâmbetul de pe buzele lui. Era proaspătă absolventă de colegiu, avea ochi albaștri minunați și mirosea mai bine decât orice mirosisem în viața mea. Era și logodită, cu un nenorocit care nu era destul de bun pentru ea, iar eu eram gelos și voiam să-l bat.

— Presupun că ai fost îndeajuns de isteț și nu ai încercat, zise Bailey, relaxându-se puțin. Doar nu putea să ia în serios un băiețel de șase ani îndrăgostit de învățătoarea lui.

— Nu prea. Nu voiam să o supăr pe Miss Simms, omorându-i iubitul.

Ea izbucni în râs, iar el o ciupi pentru asta.

— Nu râde. Eram la fel de serios ca un atac de cord. Voiam să o cer de soție când mai creșteam.

— Și ce s-a întâmplat cu această mare dragoste?

— Am început clasa a doua. Eram mai mare, mai matur.

— Mda. Matur.

— Data următoare am ales să fiu interesat de o iubire mai adecvată. Numele ei era Heather, era colega mea de clasă, iar într-o zi și-a ridicat fusta și mi-a arătat chiloții.

Bailey începuse să sughițe de râs.

— Vai de mine. Heather se mișca repede.

— Habar nu ai. Mi-am simțit inima zdrobită, când am aflat că și-a arătat chiloții și altui băiat.

— Ce deziluzie uriașă. Mă întreb cum ai mai avut puterea să mergi mai departe.

— Apoi, când am avut unsprezece ani... Katie. Ah, Katie. Așa de bine lovea în minge, cum nu-ți vine să crezi.

S-a mutat din oraș înainte să apuc să-i fac curte - dar a revenit în oraș când aveam paisprezece ani. La șaisprezece ani Katie s-a luptat cu mine, m-a pus la podea și a profitat de mine.

— Oh, pun pariu că așa a fost! Scuze, vreau să spun: ce tupeu au unele fete!

— Era puternică, zise el foarte serios. Îmi era atât de frică de ea, încât am lăsat-o să-mi facă orice a vrut ea aproape doi ani.

Bailey se întoarse cu fața spre el și-i întoarse ciupitura.

— Aauu! Așa te porți cu un bărbat? Eu îți spun cum am fost folosit și abuzat, iar tu, în loc să mă compătimești, îmi faci același lucru.

— Bietul de tine. Se vede cât de traumatizat ai fost. De aceea ți-ai botezat o anumită parte a corpului „Charlie Petrecărețul”.

— Prima dată m-am gândit la „Joe, Nu-te-Grăbi”, dar mi-am ascultat glasul inimii.

Bailey nu se mai putea abține din râs.

— Justice, atât de mult te gândești la asta, încât o să dea pe-afară din adăpost.

— De ce râzi de încercările și suferințele mele din dragoste? Nu știi dacă fac bine să-ți mai spun și restul.

— Câte au mai fost după aceea?

— Numai una, dar aceasta a fost pe bune. M-am însurat cu ea.

Asta chiar era ceva serios, iar Bailey încetă cu râsul. Din glasul lui se înțelegea clar că acum nu mai glumea deloc.

— Ce s-a întâmplat?

— Să fiu sincer, nu știu. Nu am înșelat-o și cred că nici ea nu a făcut-o. Ne-am căsătorit când eram încă la Academie; tatăl ei era ofițer, iar ea crescuse în stilul de viață militar, așa că știa la ce să se aștepte. Se numea... se numește Laura. Toate mutările de la o bază la alta, despărțirile, au marcat-o. Cred că nu a putut să facă față vieții de militar. Când am ieșit din armată, atunci lucrurile

au luat-o razna, dacă am fi avut copii, cred că am fi scos-o la liman, dar fără copii, din păcate am înțeles că nu ne iubeam suficient încât să luptăm pentru familia noastră.

— Slavă Domnului că nu ați avut copii! zise ea precipitat, apoi își dădu seama de gafă. Scuze. Știi, eu am... mă rog...

— Ai trecut prin asta.

— De nenumărate ori.

— Poate că de aceea îți vine greu să te atașezi de cineva, spuse el, iar ea simți cum inima începe să-i bată sălbatic. Ea știa bine de ce ținea oamenii la distanță, doar că niciodată până atunci nu dezvăluise nimănui atâtea lucruri despre ea. Prea târziu, acum vedea că firea lui glumeață îi subțiasse zidul pe care și-l construise împrejurul ei, fapt care îi oferise lui un avantaj imens, pe care probabil că nu va ezita să-l folosească.

Și, parcă citindu-i gândurile, Cam răsuflă prelung, cu satisfacție parcă, așa cum fac prădătorii atunci când au prada în gheare.

— Acum te-am prins.

CAPITOLUL 27

— Bărbații! bolborosi ea, în timp ce se chinuiau să meargă prin zăpadă. Nu te poți înțelege cu ei, dar nici nu-i poți împușca.

— Te-am auzit, zise Cam, privind peste umăr. Mai ales că nici nu ai armă.

— Poate voi reuși să-l răpun în somn, vorbi ea mai mult pentru sine. Vocea îi era estompată de materialul bluzei pe care și-o înfășurase în jurul capului, pe post de fular, doar că tot se auzea ce vorbește.

— Am auzit și asta.

— Atunci cred că vei auzi și asta: ești un mascul încăpățânat, un catâr iresponsabil, iar dacă vei ameți și vei cădea, rupându-ți niște oase, chiar dacă nu vei muri pe loc de căzătură, îți jur că te voi lăsa să sângerezi în zăpadă! Vocea ei devenise mai mult un țipăt deja.

— Și eu te iubesc. Cam râdea, iar ea simțea nevoia să-i tragă un șut în fund.

Rareori o enervase cineva așa cum o enervase el acum și la fel de rar își pierdea cumpătul. Trebuie să ții la cineva, ca să te înfurii atât de mult, iar acest lucru o enerva și mai mult. Nu voia să se atașeze de el. Decizia pe care o luase el era una cretină, iar ea și-ar fi dorit să nu-i mai pese, fiindcă era vorba de un adult, care putea să poarte responsabilitatea deciziilor sale cretine.

Totuși, pe ea o frământa acest aspect. Iar imaginația zbura deja departe, creând scenarii care mai de care mai dezastruoase pentru el, iar ea nu putea să facă nimic, fiindcă el era un catâr încăpățânat și un macho idiot.

După ce a încărcat sania cu tot felul de lucruri necesare pentru drum, Cam a început să o tragă după el. Mai adăugaseră și bateria, pe care au considerat-o absolut necesară. Efortul de a o scoate din rămășițele epavei a fost unul herculean, în urma căruia el a transpirat și s-a făcut la față alb ca varul. Problema mai dureroasă era că bateria era foarte grea, cântărind cam patruzeci de kilograme. El o testase, mai avea în ea acid și tot el a decis că o vor lua cu ei, deoarece, în caz că lui i se va întâmpla ceva, ea va avea cu ce să facă focul.

Ea a tot țipat la el, protestând, fiindcă se puteau descurca și fără foc, ca până atunci, dar el a spus nu, nu se vor descurca. În cazul că vor ieși din zona înzăpezită și vor găsi lemne uscate, el va ști cum să facă un foc prin frecare, fiindcă fusese în tabere de cercetași și învățase.

— Bine, a spus ea. Poți să mă înveți și pe mine, iar atunci nu vom mai avea nevoie să tragem după noi o baterie de cincizeci de kilograme! Ai suferit o lovitură puternică la cap. Ai pierdut mult sânge. Nu trebuie să te forțezi în halul ăsta!

— Nu are cincizeci de kilograme, replică el, ignorând complet celelalte argumente – dar și faptul că bateria avea aproape greutatea menționată.

Așa că s-a chinuit să urce bateria pe sanie, fapt care a îngreunat mult vehiculul și asta se vedea după cât se afundau în zăpadă tălpile. Văzând că nu-l putea convinge să nu ia cu ei bateria, a apucat de hățurile improvizate și a

început să tragă sania, numai că el imediat a dat-o la o parte și și-a ocupat locul de câine care trage sania.

— Tu poți să cari trolerul meu, i-a spus el, dându-i în spate trolerul legat cu tot felul de corzi, transformat în rucsac.

Ea l-ar fi lovit cu un bulgăre în cap, ca să-l trezească la realitate, dar se temea că îi va face mai mult rău decât suferise deja oricum. O preocupa și faptul că hainele lui s-ar putea uda prea mult, după ce ea a făcut eforturi să-l îmbrobodească, pentru ca să-i fie cald. Se gândi că poate doar în somn va reuși să-l mai încălzească puțin... era o posibilitate.

Terenul era extrem de periculos, fiindcă existau locuri ascunse, abrupte și stâncoase, acoperite parțial cu zăpadă, așa că nu puteai să prevezi unde calci, dar mai ales cum va aluneca sania. Uneori ocoleau stâncile prea abrupte pentru a fi coborâte, fiindcă oricum pe acolo ar fi avut nevoie de echipament special pentru alpinism. După ce au parcurs cam trei ore, coborând într-un zigzag nebunesc, nu părea că au acoperit o distanță prea mare. Iar Bailey era tot furioasă.

Deja o dureau picioarele din cauza eforturilor depuse pentru a ridica genunchiul exact cum fac soldații în marș. Mușchii ardeau de durere, iar la un moment dat, fiindcă nu a mai putut să ridice piciorul încălțat cu gheata improvizată, a căzut pe genunchiul drept, și simți un junghi dureros în gleznă.

Roti ușor piciorul, drăcuind, ca să vadă dacă glezna mai era funcțională.

— Te-ai lovit rău? o întrebă îngrijorat Cam, venind alături de ea. De-abia i se vedeau ochii prin deschizătura flanelului roșu înfășurat în jurul capului.

— Mi-am scrântit-o doar, dar cred că pot să merg, zise ea. Îndoi ușor piciorul, de la gleznă, apoi încet, încet, durerea parcă mai ceda. Ajută-mă să mă ridic, zise ea.

El o prinse de braț și o trase ușor, ajutând-o să-și lase lent greutatea pe un picior. După primul pas cam dureros, cel de-al doilea părea floare la ureche.

— Sunt bine, zise ea, apoi îi dădu drumul la mână. Nu e nimic grav.

— Poți să urci pe sanie, dacă ți-e greu să mergi, spuse el, privind-o atent cum se deplasează.

Bailey se opri pe loc, consternată de invitația lui. Oare omul acesta nu gândește deloc?

— Ai înenbunit? strigă ea ascutit. Doar nu poți să mă tragi pe sanie cât vom coborî tot muntele.

El privi în sus, apoi îi spuse cu hotărâre:

— Nu numai că pot, dar voi face tot ce e omenește posibil, ca să te duc acasă.

Dintr-un motiv necunoscut, fraza lui simplă a tulburato. Dădu din cap vehement.

— Nu trebuie să gândești așa. Nu e vina ta că ne-am prăbușit. Dacă este vina cuiva, acel cineva sunt chiar eu.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Seth, răspunse ea imediat. El m-a înfuriat, eu l-am amenințat că-i reduc suma din pensia lunară, iar el s-a răzbunat. Este numai vina mea. Nu trebuia să-mi pierd firea.

— Nu mă interesează ce spui, asta nu justifică gestul lui și încercarea să curme două vieți.

— Dar eu nu îi justific acțiunile. Spun doar ce le-a provocat. Așa că tu nu trebuie să te consideri răspunzător pentru...

Atunci el își trase în jos masca improvizată.

— Nu mă simt răspunzător pentru prăbușire.

— ...sau pentru mine, continuă ea în locul lui.

— Lucrurile nu sunt atât de simple. De multe ori vinovăția nu are nicio legătură cu responsabilitatea. Când prețuiești ceva, vrei să ai cât mai multă grijă de acel ceva.

Prețuiești. Cuvântul îi străpunse inima ca o săgeată. Nu ar trebui să vorbească despre asemenea lucruri. Bărbații nu spun lucruri de genul acesta, fiindcă nu e în firea lor.

— Dar nu se poate să mă prețuiești, zise ea, retrăgându-se automat din fața lui, mental, dar nu și fizic. Nu mă cunoști.

Mă rog, aici nu suntem de acord. Hai să facem niște calcule.

Ultima propoziție a cam pus-o în încurcătură.

— Ce calcule? Doar nu vorbeam despre calcule.

— Dar vorbim acum. Hai să ne oprim puțin și îți voi explica totul.

Cam legă sania de un copac, asigurând-o să nu alunece la vale, apoi s-au așezat amândoi pe o stâncă din apropiere, care părea încălzită de razele piezișe ale soarelui. Bailey nu simțea oricum căldura solară, dar bine că măcar vântul nu o pătrundea până la piele. Își trase și ea masca de pe față, ca să permită soarelui să-i atingă pielea.

După ce au băut puțină apă, au mușcat fiecare din batonul proteic. Au convenit de dimineață să-l împartă și să mănânce restul mai spre după amiază, gândindu-se că vor avea nevoie de energie toată ziua. Cu cât coborau, cu atât oxigenul începea să îi ajute, fiindcă era acum din belșug, așadar teoretic, ar fi trebuit să aibă mai multă energie - teoretic.

Sperau că așa va fi, deoarece până acum toată existența fusese o luptă.

— Suntem în a patra zi, nu-i așa?

— Așa este.

— Dacă socotim din prima zi, de la ora opt, momentul când am decolat, au trecut până acum șaptezeci și șase de ore.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Te urmăresc, să știi.

— Cam cât durează în medie o întâlnire? Patru ore, poate?

— Patru sau cinci.

— Bine, hai să zicem cinci ore. Șaptezeci și șase împărțit la cinci, este echivalentul a... cincisprezece întâlniri. Dacă împărți asta la patru, noi am fi acum la a nouăsprezecea noastră întâlnire. Hai să împărțim diferența; suntem la întâlnirea a șaptesprezecea.

— De acord, zise ea, amuzată de inventivitatea teoriei

lui, oricare ar fi fost ea. Șaptesprezece întâlniri, da? Practic am început să avem o relație stabilă.

— Relație stabilă, pe naiba. Deja ne gândim să ne mutăm împreună.

Ea îl privi, să vadă dacă glumește, însă el o privea serios și acest lucru o tulbură considerabil. Chiar era serios: voia mai mult decât a dat ea vreodată cuiva. Voia mai mult decât sex. Voia un angajament – iar pe ea asta o îngrozea cel mai mult.

Dar el... a spus că o prețuiește. Bailey nu-și amintea de cineva din viața ei, care să fi pus mai presus de sine bunăstarea ei, dar asta îi spunea și Cam acum.

— Nu pot... începu ea, parcă în căutarea unei scuze, sau motivații care să explice de ce nu putea să se implice într-o relație.

— Ba poți, o întrerupse el. Și o vei face. Vom lua totul foarte încet, ca să te obișnuiești cu conceptul. Înțeleg că ai un bagaj de traume din copilărie, de care te poți debarasa foarte greu. Totuși, mai devreme sau mai târziu vei avea încredere în mine și vei accepta că există cineva care ține la tine.

Voia să-i spună că nu asta era problema. Au fost și oameni care au ținut la ea. Logan ținea la ea. Jim a ținut la ea. Avea prieteni... mă rog, avea câteva cunoștințe apropiate, înainte să se mărite cu Jim, dar ei s-au distanțat de ea, așadar presupunea că aceia nu i-au fost prieteni adevărați.

Și părinții ei au ținut la ea, cum au ținut la toți copiii lor, deși nu la fel de mult cum au ținut la ei înșiși.

Voia să-i spună și lui toate astea. Cuvintele i se formau în minte, dar refuzau să-i iasă de pe limbă. Ar fi mințit, încrederea *era* o problemă. Ca să se apere de oamenii care nu țineau la ea, mai întâi ea însăși nu se iubea. Așa că le-o lua mereu înainte tuturor celor pe care-i cunoștea, când venea vorba de afecțiune.

Cu excepția lui. Nu putea să scape de el. Pe el nu putea să-l uite, nu putea să *nu țină* la el.

Și... el i-a spus că o prețuiește.

Când se uita în ochii lui verzi-cenușii, simțea că pământul îi fuge de sub picioare. Era absolut pierdută, pur și simplu lipsită de apărare în privința lui, izbucni în plâns.

— Oh, nu, suspina ea, îngrozită. Nu pot să plâng.

— Pe mine m-ai fi păcălit. O cuprinse în brațe și o strânse la piept, legănând-o ca pe un copil care trebuie consolată. Cred că te descurci de minune.

Doar că el nu vedea evidența. Bailey se retrase și făcu tot posibilul să reziste emoțiilor, ca să nu dea de un necaz mai mare.

— Nu, sincer. O să-mi pun gheață pe față.

— Tot o să se topească, zise el zâmbind.

Al naibii să fie el. Chiar se simțea într-un mare pericol.

CAPITOLUL 28

Ca să aibă timp suficient pentru a construi un adăpost mai solid, s-au oprit în ziua aceea la ora trei. Erau tot destul de sus, în munți, la mila vijeliilor de gheață, a temperaturilor sub aceea de îngheț și a ninsorilor, deși pentru moment cerul era destul de senin.

Cum nu aveau acces la buletinele meteo, trebuiau să fie atenți la orice modificare a peisajului.

Se opriseră acolo și fiindcă au dat peste un copac mare, căzut deasupra unor bolovani; copacul forma deja structura superioară, iar asta îi scutea de muncă inutilă. Dacă mai mergeau, era posibil să nu mai găsească un astfel de loc.

Bailey era epuizată, iar acum nu mai suferea nici de răul de altitudine. Poate că mâine vor putea să meargă mai mult, să ajungă mai departe. Mâncarea se terminase aproape, iar după ultimul baton consumat, sigur energia va fi în declin.

Trebuiau să coboare cât mai mult, ca să ajungă în zone unde vor găsi fructe de pădure, alune, sau frunziș comestibil - orice - altminteri situația lor va fi extrem de complicată.

— Mai întâi vom face focul, zise ea, tânjind după căldură și susținere psihologică.

— Da, azi îl mai facem, spuse el, privind în depărtare munții cei mai înalți. După seara aceasta, va trebui să economisesc acidul pentru atunci când vom ajunge mai jos și vom scăpa de vânturile de aici.

Ea închise un ochi, fiindcă se uita la el contra luminii.

— Nu avem nevoie de foc acum?

— Pentru căldură, da, dar două nopți am supraviețuit fără foc, deci știm că nu este strict necesar. Mă gândeam să folosim focul ca să semnalizăm locația noastră. Acum nu putem să facem asta, fiindcă vântul ar împrăștia fumul și al naibii să fiu dacă am văzut vreun loc complet apărat în zona asta.

Bailey se uită și ea în depărtare. Cerul era senin, aerul rece, pătrunzător și totul se vedea clar. Masivele muntoase se întindeau pe fundalul albastru, iar vârfurile albe contrastau perfect. Mai jos se vedeau zonele verzi, care promiteau temperaturi mai blânde și măcar posibilitatea hranei.

— Cât de mult mai avem de coborât?

— Nu știu. Sper ca linia zăpezii să fie destul de jos. Aici ne aflăm într-o zonă federală sălbatică, pe care serviciile forestiere o monitorizează pentru focuri neautorizate. Tot ce pare făcut de mâna omului este supus verificării temeinice.

Așadar, puteau să fie salvați într-o zi, două, depinde cât le va lua ca să scape de vârtejuri. Acum două zile, ba chiar ieri, ea s-ar fi extaziat, auzind această posibilitate, dar acum... acum era prea târziu. Acum două zile avea inima întreagă. Oh, ce bine ar fi la căldură, cu mâncare bună, dar, ce s-ar întâmpla dacă, odată ce nevoia nu-i va mai lega atât de strâns, Cam își va pierde interesul pentru ea? Oricum ea nu avea încredere în emoții, mai ales când ele se nasc în condiții existențiale vitrege.

Se simțea sfâșiată și asta o enerva. Pe de altă parte, cu cât mai repede se depărta de el, cu atât mai bine. Dar ar fi vrut ca această stare să mai dureze. Voia să creadă în fericirea până la adânci bătrâneți, în dragostea care durează cât viața. Cunoștea oameni care *păreau* că se

iubesc atât de mult, așa cum Jim a iubit-o pe Lena, doar că pentru ea conceptul era supus îndoielii.

Poate Jim a iubit-o pe Lena, dar dacă Lena nu l-a iubit pe Jim? Jim era putred de bogat; poate că Lena a căutat altceva, dar nu a găsit nimic mai bun. Bailey detesta acest gen de cinism, însă văzuse prea multe, ca să mai creadă în versiunea de iubire din poveste.

Pentru ea iubirea este o prostie, iar ea nu dorea să riște. Nu știa cum să abordeze această situație. Parte din ea voia să se lase purtată de valuri, atâta timp cât va dura. Era nerealist să sperî o viață de fericire, ceva intangibil. Doar idioții sunt veșnic fericiți.

Oare perioada de fericire merită nefericirea care urmează unei despărțiri? Cei mai mulți oameni cred că merită, fiindcă se urcă în trenul iubirii tot timpul. După ce sunt tăvăliți de tristețe, se scutură, apoi fac poate o prostioară și se întorc în aceeași gară, cu biletul în mână, gata de îmbarcare.

Bailey nu se gândea că un câștig de moment merită durerea de după, așa că se uitase lung după trenul care circula fără ea. Acum era încolțită și aruncată în compartimentul pentru bagaje, iar aici părea că nu mai are de ales.

Cam o mângâie ușor pe obraz.

— Ești cu gândul departe. De cinci minute privești în depărtare.

Aruncată iar în prezent și acum, mintea ei pierduse legătura.

— Păi... Mă gândeam ce se va întâmpla când vom ajunge acasă. Acum se putea aplauda, chiar și în gând. Te-ai scos! Era un răspuns rezonabil, date fiind circumstanțele.

— Nu pot să-ți spun, zise el descumpănit. Fără să putem proba ce a făcut el, probabil nu se va întâmpla nimic, iar noi nu vom putea depune acuzații fără ceva care să le susțină, sau fără nicio dovadă.

— Așa i-ar plăcea lui. Așa ar putea să facă publice toate ineptiile spuse despre mine, iar să fii sigur că Tamzin

îl va susține. Îi venea greață, gândindu-se la un proces în care Seth va scorni tot felul de neadevăruri și va fabrica murdării. Nu se temea de neadevăruri, fiindcă numai cei ce nu riscă, nu se murdăresc. În trecutul ei nu au existat tranzacții tulburi, nici legături amoroase cu amanți căsătoriți, nici droguri, sau dosare ale poliției pentru vreun delict.

Totuși, pe Seth nu-l putea opri nimic. Poate că va plăti cincizeci de oameni, care să jure că s-au culcat cu ea, sau că s-au drogat împreună, ori că le-a împărtășit ea un plan diabolic de a se căsători cu un muribund, pe care l-a păcălit să semneze că-i predă controlul fondului fiduciar care nu a existat în testamentul lui Jim.

Jim deschisese fondul înainte să moară - de fapt, chiar înaintea căsătoriei lor - iar pe ea a declarat-o administrator, urmând ca performanța ei să fie excelentă. Seth ar fi un neghiob dacă s-ar lega de *asta*. Chiar și așa, sumele lunare erau respectabile. Nimic nu se compara cu totalul sumelor fondului, dar sumele erau respectabile.

— Cred că va trebui să-l facem să afle că *noi* știm, zise Cam. Și că am destăinuit unui terț bănuielile noastre, așadar, dacă tu vei păți ceva, spre el se va arăta cu degetul. Dacă nu a înnebunit între timp, va ști că nu poate să facă nimic. Cam se aplecă și o sărută, apoi o mușcă ușor de buza inferioară. Îți mai sugerez să te muți la mine, pentru ca el să nu știe unde te găsește. Este o nebunie să vrei să stai singură în casa aia.

Inima ei începu să palpita de entuziasm, dar i se strânse stomacul de spaimă.

— Să știi că e o mare diferență între câteva sărutări și ideea de a mă muta cu tine, Justice. Să mă mut, ar fi o idee.

Să mă mut cu tine, nu e o idee bună.

— Ba eu cred că este, zise el blând. Vom vorbi de asta mai târziu. Acum trebuie să ne apucăm de lucru, sau vom dormi sub cerul liber.

El se apucă să sape o groapă pentru vatra focului, iar ea începu să adune pietre și lemn pentru foc și pentru

construcția adăpostului. De la copacul căzut au avut mult lemn de luat, mai ales că era și uscat la interior, iar crengile se rupeau ușor. S-au folosit de baterie pentru a face focul, iar într-o jumătate de oră flăcările pâlpâiau deja și aruncau lumină roșie în jurul lor.

Fiindcă acum lucrau împreună, iar Cam știa foarte bine ce are de făcut, în comparație cu Bailey în prima zi, adăpostul a fost gata foarte repede. Au făcut sub trunchiul copacului căzut un loc unde puteau să stea foarte bine în picioare. Cam a așezat vatra focului astfel încât căldura să radieze spre adăpost. Există totuși problema protejării focului din calea vântului, dar cu pricepere, el înfipse câteva ramuri stufoase în calea rafalelor și astfel flăcările puteau să se ridice semețe, în jocul lor scânteietor.

La sfârșitul activității erau amândoi transpirați și cam murdari. Pericolul era cu transpirația, din cauza frigului, așa că îl lăsă în fața focului pe care, iar ea se strecură în noua lor „casă”, unde aduse înăuntru bucățile de spumă, pe care insistase să le ia cu ea, pe post de scaune – mai ales că nu cântăreau mai nimic – și acum se așează pe unul din ele, ca să se curețe puțin și să se usuce de transpirație.

El rânduia în junii focului conuri de brad, care arzând împrăștiau un miros plăcut.

— Ce frumos, zise ea. Zici că a venit Crăciunul și aici la noi. Nu m-am gândit la asta.

— După ce se vor prăji conurile, vom putea mânca miezul rămas înăuntru. Păcat că am uitat de asta ieri.

— Zău? Miez de con? Chiar de la asta provin? Oare cum de nu s-a gândit până acum de unde venea denumirea de nuci de con. Bailey se ghemui lângă foc. Cine s-ar fi gândit? Era încântată la ideea de mâncare – caldă, măcar. Oricum, fiind foarte mici, miezii nu aveau cum să le potolească foamea.

— Da. Ai grijă să nu se ardă prea tare, o îndemnă Cam. Vreau să intru, ca să mă încălzesc puțin, altfel îmi îngheață transpirația pe mine.

Era rândul lui Cam să intre, iar ea rămase afară, să

asculte. Chiar era atentă la toate foșnetele făcute de el pe măsură ce-și scotea straturile de haine de pe el. Și-l imagina dezbrăcat, deși știa că nu a rămas complet gol. Oare și el și-o fi imaginat-o pe ea complet goală când s-a retras să se curețe puțin? Sau a fost prea ocupat să adune conurile?

De-abia acum realizează că toată această operațiune de primenire, prin care au trecut amândoi, putea fi considerată ca un preludiu la sex, ca și când s-ar fi pregătit unul pentru celălalt. Bailey nu s-a simțit deloc stânjenită alături de el în ultimele trei nopți petrecute împreună, însă pe atunci nu se punea problema sexului. Acum se punea. Nu sexul în sine o făcea să se simtă stânjenită, ci perspectiva să facă sex cu el îi dădea o stare de neliniște și emoție necunoscută.

Poate că ea își închipuia mai multe decât oferea realitatea. Totuși, el se recupera după o rană urâtă la cap. Era un bărbat deștept; știa bine că exact acum nu trebuie să se suprasolicite.

Mda, se gândi ea. Oare de asta s-a chinuit să care cu spinarea sania aceea plină. Probabil că era deja epuizat. Sexul ar fi fost ultimul lucru pe care-l avea în minte acum.

Sigur că da. Doar era același bărbat care a avut erecție din prima zi, când era pe jumătate mort, iar de atunci a mai avut câteva. Din câte vedea ea, sexul era ultimul lucru pe care-l avea el în minte... înainte să se culce și era primul lucru din mintea lui când se trezea.

Era un bărbat foarte calm, remarcă ea. Nu insistase cu nimic asupra ei. Doar că nu avea o personalitate calmă. Firea da, însă era un bărbat hotărât, care știa ce vrea. Când își punea în gând să facă un lucru, se străduia și-l ducea la bun sfârșit, oricât de greu i-ar fi fost. Asta dovedea temeritate.

Problema care se punea era dacă ea voia să facă sex cu el? *Da*. Și nu. Era îngrozită de lucrurile care i-ar putea depăși pe amândoi, numai că protestul ei era doar la nivel mental și sentimental. La nivel pur fizic, dorea să-i simtă greutatea trupului copleșind-o, dar și coapsele puternice

depărtându-le pe ale ei. Voia să-l simtă cum se insinuează înăuntrul ei.

Trebuia să decidă: da sau nu? Dacă ea spunea nu, el s-ar fi oprit. La capitolul acesta avea încredere deplină în el.

O femeie isteță ar fi spus nu. O femeie precaută ar fi spus nu. Bailey a fost dintotdeauna isteță și precaută.

Până acum. Privi spre intrarea în adăpost și instinctul urla în urechile ei: *da*.

CAPITOLUL 29

Cam mai avea o idee: goli din nou cutia metalică de prim ajutor și o umplu cu zăpadă, apoi o așează pe cărbunii încinși de la marginea focului și puse înăuntru o mână de ace de brad. Ceaiul astfel fiert trebuia să fie hrănitor, se gândi el, iar ceva fierbinte de băut mergea perfect pentru a le spori confortul.

Bailey nu mai putea să stea locului, atât de agitată era. Acum o jumătate de oră ideea unui ceai fierbinte ar fi extaziat-o, dar acum nu se putea gândi decât la noaptea ce avea să vină.

Luă și ea un con, după cum i-a arătat el, l-a desfăcut în interior și a căutat miezul de culoare închisă. Nu toate conurile aveau miez. Bine măcar că aveau la dispoziție multe conuri. Le-a luat ceva timp să coacă toate conurile și să aleagă din cele fertile destui mieji ca să-și mai aline foamea, dar oricum nu se grăbeau nicăieri.

Spre surprinderea ei, deși nu a mâncat mai mult de conținutul din palma plină cu mieji, se simțea sătulă. Gustul nu era prea bun, fiindcă ar fi trebuit să fie mai copți, dar era o hrană consistentă.

Se fiersese și conținutul cutiei, iar Cam mai adăugă câteva ace, apoi ea îl întreabă:

— La cercetași vă învățau și lucruri de acest gen? Cât timp ai fost cu ei?

— Am fost prin toate etapele, de la pui de cercetași, până la cercetași vulturi. Era o distracție, practic și toată experiența dobândită cu ei mi-a fost de folos când a trebuit să învăț tehnici de salvare și fugă, în caz că avionul meu

era doborât.

— Doborât? zise ea, uitându-se lung la el. Credeam că ai pilotat pe avioane-tanc.

— Da. Asta nu înseamnă că un avion inamic nu mă poate doborî cu o rachetă aer-aer, dacă are ocazia. Gândește-te. Scoți un pilot de avion-tanc, acolo sus sunt mulți luptători care nu se pot menține în aer. De aceea pilotul de avion-tanc nu e niciodată singur.

Bailey își imaginează scena când un avion care alimentează este lovit în plin de o rachetă. Cum să supraviețuiești unei explozii atât de mari? I se părea că un pilot de avion-tanc are o viață nicidecum lipsită de pericole, așa cum crezuse ea cândva.

Oare cum suportă stresul soțiile de militari? Cât de nebună trebuie să fi fost fosta soție a lui Cam, care nu a putut suporta viața ei tocmai când el a plecat din armată?

Cam nici nu-și dădea seama unde-i zboară ei gândurile în clipele acestea, așa că își strecură ușor degetul în apa fierbinte, dar îl retrase rapid.

— Cred că e destul de fierbinte acum, zise el. Ea îi dădu capacul de la deodorant, iar el luă din lichid atât cât să umple dopul și i-l dădu înapoi.

Ea sorbi precaută. Avea gustul pe care se aștepta să-l aibă o fiertură de ace de brad: verde, aromat și ușor amar. Nu-i prea păsa. O căldură magnifică, binecuvântată și mult așteptată îi pătrunse corpul după ce înghiți lichidul, iar ea închise ochii de încântare.

— Oh, Doamne, ce bine e, spuse, apoi gemu de plăcere. Mai sorbi o dată și întinse recipientul spre el. Ia și gustă.

— Am observat că ai zis „ce bine e „și nu că are gust bun, zise el, apoi luă capacul și bău din el. Bailey remarcă pe chipul lui același surâs de satisfacție maximă. Ai avut dreptate, spuse, apoi și își încleștă degetele împrejurul capacului cald.

Îi mai dau și ei să bea încă o dată.

— Să bem în cinstea cercetașilor, zise ea, ridicând capacul în semn de salut, apoi i-l dădu iar lui.

Cum își potoliseră foamea și setea, iar băutura caldă i-a mai înveselit puțin, măcar acum, după patru zile, au rămas afară, admirând apusul soarelui. Era un lucru obișnuit, se gândi ea. Se obișnuise deja, nu doar cu altitudinea, ci și să fie singură cu el.

Televiziunea, cumpărăturile, analizele de piață pe care le făcea pe computer – toate păreau că aparțin altei lumi, altei vieți. Cât de rapid se reduce viața la elementele de bază: mâncarea și adăpostul.

— Aș putea să spun că m-aș obișnui repede cu asta, comentă ea, dar aș minți.

— Nu crezi că vei fi vreodată genul căreia îi place natura?

— În doze mici este în regulă, de exemplu cum e când pleci în excursie cu pluta. Dar aș vrea mâncare multă, vreau un cort și un sac de dormit. Vreau să am la dispoziție un vehicul cu care să plec, dacă m-am plictisit. Chestia cu supraviețuirea este pentru păsări.

— Când eram copil era distractiv, doar că nu înghețam de frig, nu aveam lovituri la cap și nimeni nu exersa cusutul pe pielea mea – fără anestezie.

Ea se uită pieziș la el.

— Dar nu ai țipăt, declară ea.

— Asta nu înseamnă că aș recomanda o asemenea experiență.

Bandajul din jurul capului lui era murdar, iar asta însemna că rana era păstrată curată. Nu avusese nici pic de febră, deci rana nu se infectase. În concluzie, Bailey era mândră de treaba făcută asupra lui.

— Crezi că acum aș putea să scap de asta? spuse el, palpând bandajul.

— Dar așa nu ți-e frig la cap, spuse ea pe un ton maternal.

— Să știi că mă enervează. Pot să mă leg la cap cu altceva. Deja cred că un bandaj mai mic ar fi perfect.

Cum și ea gândea la fel, îi desfăcu bandajul din jurul capului și îi îndepărtă bandajele sterile care acopereau direct rana. Umflătura dispăruse complet, iar pe frunte nu

mai avea decât o zgârietură, iar sutura amintea acum de monstrul Frankenstein, altfel rana se vindeca perfect.

Bailey scoase șervețelele cu aloe și îl șterse încet pe tăietură, de pe care reuși să îndepărteze niște sânge închegat. El suportă manevrele ei cam un minut.

— Dă-mi asta mie, zise el plictisit în final și-i luă din mână șervețelul umed, apoi începu să frece zdravăn zona, până la linia părului.

— Ustură, nu?

— Ca naiba. Șervețelul era deja de culoare purpurie, de la sângele absorbit mai mult de pe zona cu păr, fiindcă zona răni fusese bine curățată cu apa de gură, pe care i-a turnato din belșug, când l-a cusut. Acum mai luă un șervețel, ca să fie sigur că a șters bine tot, apoi se șterse cu o flanelă uscată, ca să nu înghețe complet. Bailey căută rapid punga cu articole de prim ajutor, dar el îi spuse:

— Lasă așa până mâine dimineată. În seara asta rămân nebandajat.

După ce au terminat toată licoarea cu gust de brad, el a îndepărtat cu un băț cutia metalică de pe foc. Atunci ei îi veni o idee, luă o cămașă și înveli cu ea cutia caldă.

— Oamenii încălzeau cărămizi pe foc, apoi le înveleau în material și le puneau pe pat, ca să le încălzească așternuturile, spuse ea. Intră în adăpost și puse în locul unde dormeau cutia caldă, chiar la mijloc.

Până atunci dormise încălțată cu ghetete, dar acum și le dădu jos, suspinând de încântare când își strânse picioarele, cu genunchii la piept și le strecură sub cutia încălzită. Căldura îi ajunsese imediat până la piele, trecând prin cele două perechi de ciorapi groși.

Cam veni și el alături de ea. Văzând-o pe ea, își scoase și el pantofii și își lipi tălpile de picioarele ei, stând cu spatele la cutia încălzită, de care se rezemau.

Inima ei începuse să bată furtunos. Conversația păstra un ton neutru, dar sub aparentul calm care plutea, dorința se insinua lent. Când li se atingeau degetele, de la pasele cu capacul din care beau ceaiul, sau când ea i-a atins fața, în timp ce i-a desfăcut bandajul, simțise ușor că

tremură; dorea mai mult de atât.

Voia să-și înlănțuie degetele cu ale lui; voia să-și lipească palma pe bărbia lui țepoasă și să-i simtă oasele puternice. Voia să-i simtă brațele cuprinzând-o, trăgând-o tot mai aproape, așa cum făcea în fiecare noapte.

Toată viața și-a petrecut-o cu sentimentul nesiguranței, dar realizase asta de-abia acum, când dormise în brațele lui. Înainte să doarmă cu el nu a fost niciodată în pericol să cedeze și totuși cu el a simțit asta. Se potrivea perfect cu trupul lui, erau ca două piese ale unui puzzle care se completa.

— Ar trebui să dormim puțin, zise el, urmărindu-i fiecare reacție. A fost o zi obositoare.

Soarele apusese deja și întunericul a pus stăpânire pe munți. Curând, se gândi ea și se întinse sub acoperământul improvizat. El se încălță, ca să iasă și să mai alimenteze focul cu lemne, apoi veni și se întinse alături de ea. Îi simți brațul greu peste talie, apoi o strânse foarte aproape, așezând-o cu fața lipită de gâtul lui. Mirosea a șervețele cu aloe, fum și bărbat.

El își strecură brațul pe sub straturile succesive de haine pe care ea le purta și, când ajunse la un sfârc, începu să-l frece ușor cu degetul mare, până ce reuși să-l întărească. Ea trase adânc aer în piept. Voia să fie calmă, dar calmul o depășise demult. Inima îi bătea nebunește și începuse să gâfâie.

Nu trebuia să conteze nimic. *El* nu trebuia să conteze așa de mult. Din păcate, ceea ce trebuia să fie sau nu trebuia, nu avea nicio legătură cu situația de față.

O sărută foarte delicat, de-abia atingându-i buzele. Atât de încordată se simțea Bailey, încât nici nu putea să se relaxeze, nu putea să răspundă. Începuse să se topească în îmbrățișarea lui, se lipi de el și presă la rândul ei, dar el își mută gura spre tâmpla ei și zise:

— Noapte bună.

Noapte bună?

Noapte bună Nu-i venea să creadă ce aude. Se tot ffământase, în frenezia anticipării și îngrijorării, iar el voia

să *doarmă*?

— Nu! protestă ea, revoltată de propriul ton.

— Da. O mai sărută o dată, iar mâna nu se dezlipa de sânul ei. Ești obosită. Sunt obosit. Hai să dormim.

— A murit cineva și ai rămas tu șeful? îl întreabă ea furioasă. Grozav; ajunsese la crize de adolescență. De două ori într-o zi el i-a distrus cheful, iar ea era genul de femeie care nu permitea să-i tulbure nimeni suprafața netedă a vieții sale. Dintotdeauna a fost foarte atentă să nu permită nimănui să conteze atât de mult pentru ea, pentru simplul motiv că...

Rămase nemișcată și renunță la ultima fărâmbă de evitare, dar asta nu sancționa oricum. Putea să-și raționalizeze cât dorea presupunerile, dar irosea timp și efort. Era posibil să se fi îndrăgostit după numai patru zile? Cum a spus și el, perioada pe care au petrecut-o împreună era acum echivalentul a nouăsprezece sau douăzeci de întâlniri. Logic el avea dreptate.

I

Asta se chema dragoste. Despre asta vorbesc oamenii, despre această dureroasă, amuzantă, veselă, tulburătoare explozie de sentimente, care nu răspund rațiunii. Era ca atunci când ești beat, fără efectele care încetinesc gândul și funcția. Era senzația aceea de slăbiciune și revărsare în același timp, de parcă toată pielea de pe corp o strângea.

Singurul lui răspuns la muștrările ei a fost un sărut pe frunte, ca și când ar fi înțeles frământările prin care trecea ea. Cum să nu înțeleagă? Doar a mai fost îndrăgostit până atunci. Avea experiență. Poate că, dacă ar fi avut și ea suficientă experiență, nu s-ar fi comportat nebunește, numai că ea spera să nu se mai simtă astfel niciodată. O

dată era de ajuns.

Dacă acum nu va ieși nimic, se va duce la o mănăstire sau se va muta în Florida, unde să fie înconjurată de oameni de vârsta părinților ei, față de care nu se va mai simți tentată din nou.

Îi smulse pur și simplu mâna lui Cam de pe sânul ei.

— Dacă tot nu vom face sex, ține-ți mâinile acasă.

Faptul că realiza că este îndrăgostită de el o înfură și mai tare. La fel de umilitor era și momentul în care a înțeles că era pe punctul să răbufnească într-un acces de furie. A naibii să fie, dacă îl va implora să facă sex. A naibii să fie dacă îi va permite, chiar dacă el o va implora să facă sex. Voia să-i tragă un șut. Voia să-l apuce de penis și să îl răsucească. Asta i-ar fi pentru învățătură de minte. În loc de Charlie Petrecărețul, va trebui să-l boteze din nou Charlie Tirbușon.

Îl simțea cum se cutremură puțin și îi percepea răsuflarea sacadată. Evident, râdea pe înfundate, fir-ar al naibii, deși avea bunul simț să încerce să se ascundă.

Bailey se tot zvârcoli până ce reuși, furioasă, să se depărteze de el. Nici asta nu putea. *Trebuia* să se atingă de el; trebuia să stea amândoi întinși, lipiți unul de celălalt, ca să-și împartă căldura corporală.

Și, ca să-i arate cât de puțin îi pasă de el, va adormi instantaneu. Spera că va și sforăi.

Tentația îi tot dădea ghionturi. Îi venea să-l omoare. Îi venea să-l facă să dispară cumva. Oh, la naiba... asta trebuie să fie dragoste.

Mai bine ar fi avut ciumă. Măcar de asta te poți vindeca.

Se mai calmă și asta se întâmplă după o jumătate de oră, răstimp în care îl simți că nu doarme, ci stă de pază, atent la fiecare respirație a ei. Cum de mai îndrăznește să fie preocupat de persoana ei? Dacă era cu adevărat atât de preocupat, i-ar fi dat ce-și dorește.

Puterea voinței o ajută în final să adoarmă.

CAPITOLUL 30

Bailey se trezi scaldându-se într-o baie de plăcere provocată de mâna lui caldă și aspră, care se plimba de pe un sân pe celălalt, masându-i pe îndelete, sau apăsând ușor. Nu era deloc dezorientată; îl recunoscuse imediat, știa cine o ține atât de strâns, în siguranță.

El începu apoi să tragă ușor de sfârcuri, până ce le

excită la maxim; mâna lui era sigură, cunoscătoare și rezultatul a venit imediat. Bailey simți plăcerea radiind în tot corpul, în valuri leneșe, dar puternice, iar în timpul acesta căldura pasiunii începuse să o copleșească.

Plutea amețită la granița dintre plăcere și somn. Dacă voia mai mult, nu trebuia decât să se retragă puțin înapoi cu fundul, până la atingerea erecției lui care o împungea obraznic. Nu era nevoie decât de o simplă invitație...

Deschise larg ochii, amintindu-și de ceva.

— Ia naibii chestia aia din fundul meu! îl admonestă ea, retrăgându-se cu greu, ca să iasă de sub straturile succesive de haine care o acopereau, dar și de sub brațul lui care o înlănțuia. Dacă el își închipuia că poate să se joace de-a fripta cu ea, iar ea îi va ceda la prima chemare, atunci însemna că are o percepție total confuză, în privința ei.

Cam se rostogoli pe spate, apoi începu să râdă cu hohote, mai avea puțin și se îneca de râs. Ea îl va ajuta să se înece. Reuși cu greu să se întoarcă și ea, acum stând întinsă pe burtă, după care se sprijini pe coate. Se uita la el printre șuvițele de păr care-i curgeau dezordonat pe frunte.

Probabil că el s-a dus să mai pună lemne pe foc, cu toate că ea nu l-a simțit. Lumina de la flăcări dădea un aer intim adăpostului și făcea suficientă lumină înăuntru, încât putea să-l vadă foarte bine cum se ține cu mâinile de burtă și hohotește de râs.

Cu ochii cârpiți, Bailey așteptă ca el să-și dea seama că ea nu se distrează la fel de mult.

— Nu pot pur și simplu să o smulg de acolo și să o bag în buzunar, atunci când nu o folosesc, reuși el să spună în final, iar acum își ștergea lacrimile de la ochi.

— Nu mă interesează unde o pui, zise ea sec. Vreau doar să nu mă mai împungi cu ea.

— Te-aș întreba dacă ești în toane mai bune decât erai când te-ai culcat aseară, dar intuiesc că răspunsul este nu. Cam zâmbea și acum și se răsuci, așezându-și

brațul flexat sub cap, iar cu celălalt o apucă de mijloc și o trase la loc, așa cum stătuse mai devreme. Ea se încordă, total nefericită de situație, dar știind că aceea era poziția lor de somn.

Altă opțiune ar fi fost să stea întinși față în față, îmbrățișați, lucru pe care ea nu și-l dorea în acest moment, sau putea să-l pună pe el cu spatele la ea, iar ea să-l cuprindă cu brațul peste talie, dar nici această poziție nu-i oferea confort. Simți cum coapsele lui se lipesc de pulpele ei, iar umerii ei se contopesc cu pieptul lui puternic, care radia căldură și o încălzea plăcut – iar chestia aceea tare și proeminentă din pantalonii lui se cuibări din nou între fesele ei, exact cum a făcut-o mai devreme.

Îi mângâie ușor creștetul capului, iar ea se retrase violent de sub mâna lui.

— De jumătate de oră am tot încercat să te trezesc, șopti el.

— Nu știu de ce. Doar voiai să dorm; dormeam, vezi bine. Lasă-mă în pace.

El o strânse cu putere.

— Am vrut doar să fiu băiat simțit. Erai atât de nervoasă, încât nu ți-ar fi făcut plăcere, îi explică el.

— De unde știi? Întrebă ea pe un ton arțăgos. Nici măcar nu mi-ai dat ocazia.

— Nu avea rost să *profîți* de ocazie. Toată după amiaza te-am urmărit și am văzut că ești din ce în ce mai încordată. Nu știu ce te-a supărat, dar voiam să aștept până ce vei fi dispusă să discuți despre asta, sau până ce te vei fi liniștit tu singură.

— Te rog să nu mai fi atât de înțelegător, zise ea și mai îmbufnată. Nu ți se potrivește. Oricum, nu i-a tras un ghiont în coaste, când el a tras-o mai aproape.

— Așadar, ești pregătită să vorbim?

— Nu.

— Te-ai împăcat cu ideea, oricare ar fi fost ea?

— Nu! lasă-mă în pace, ți-am spus. Vreau să dorm. Acum nu era deloc somnoroasă, dar el nu trebuia să știe asta.

O mângâie din nou, apoi îi îndepărtă ușor părul de pe ceafa și își frecă vârful nasului de pielea ei caldă. Buzele lui suflau aer fierbinte.

— Știu că nu-ți este ușor să ai încredere în cineva, șopti el, iar ea percepea acut mișcarea buzelor lui. Îți place să fii singură.

Ba nu, nu-i plăcea. Se simțea mai *confortabil* singură. Asta era diferența.

— Este riscant să ții la cineva, continuă el pe același ton dulce, de-abia șoptit. Glasul lui senzual o liniștea, având același efect ca un whisky vechi, aromat. Știu că nu-ți place să riști. Mereu ai ținut oamenii la distanță fiindcă știi că ești o sentimentală și cel mai bine te protejezi dacă nu lași pe nimeni să se apropie de tine.

Șocul cuvintelor lui reverberă în toată ființa ei. Se panică.

— Nu sunt o sentimentală. Se comportase cu calm și rezervă, fiindcă era o persoană calmă și distantă. Nu plângea fiindcă nu era o plângăcioasă. Absolut în niciun caz nu se putea considera o sentimentală.

— Ești o sentimentală, repetă el. Crezi că nu mai țin minte cum mi-ai vorbit, după ce ne-am prăbușit, iar tu credeai că eu sunt un înfumurat plin de sine? Vocea ta era blândă, ca și când ai fi vorbit cu un copil. M-ai mângâiat.

— Ba nu.

Oare așa făcuse?

— Ba da, m-ai mângâiat.

— Nu-mi amintesc, mormăi ea. Dar dacă am făcut-o, a fost din cauză că eram recunoscătoare.

— Pe naiba. Nu m-ai fi scos târâș din avion fiindcă erai recunoscătoare. Nu te-ai fi ostenit atâta, ca să ai grijă de mine. Nu mi-ai fi dat cea mai călduroasă vestă a ta, când tu însăși înghețai și era clar că ai nevoie de ea.

— Eu iau în serios recunoștința, zise ea țâfnoasă.

— Mda. Cred că ești o bezea perfectă. Cam își continua incursiunea, alunecând ușor cu palma pe brațul ei, apoi pe talia ei, unde zăbovi, dar nu mult și apoi începu să se insinueze delicat pe sub straturile de cămăși, până ce

ajunse la piele. Palma lui se odihni acum pe pântecul ei. Cum pielea degetelor era aspră, ea resimți profund cercurile desenate continuu, într-un ritm menit să o calmeze, dar și să o excite.

— Mie îmi plac bezelele. Îmi place gustul tău, îmi place să te ating. Acum buzele lui s-au dezlipit de ceafă și au coborât spre linia umărului, unde se opri, iar cu dinții strânse ușor mușchiul sensibil, apoi eliberă și strânse iar.

Bailey devenise deja ca un arc întins. Valul pătrunzător de dorință se pornise brusc și era foarte intens, atât de intens, încât ea își lăsă capul spre spate și se arcui.

— Îmi place să mușc dintr-o bezea. Limba lui tocmai linse locul unde mai devreme a mușcat, apoi cu buzele moi apucă mușchiul și începu să-l sugă senzual. Concomitent cu desfrâul carnal al gurii lui, mâinile își căutau calea spre sâni, unde degetele formau cercuri asupra sfârcurilor.

Ca la comandă inima ei își accelerează ritmul, resimțind bubuiturile în urechi. Începu să gâfâie, din ce în ce mai rapid, iar la un moment dat resimți pulsația între picioare. Până atunci nu fusese niciodată excitată atât de repede și intens, dar acum trupul ei era deja obișnuit cu mângâierile lui. Era a patra noapte în care dormise în brațele lui. O sărutase, o mângâiasse. Corpul ei era deja pregătit de mai demult, cu mult înainte ca mintea să înregistreze.

Cu mișcări lente, dar sigure, el își coborî din nou mâna spre pântecul ei, strecurându-și degetele pe sub elasticul pantalonilor, pe care îl birui. O mângâie pe fesele reci, apoi se retrase. Când mâna își reluă traseul, Bailey simți cum o forță plăcută încearcă să-i dea jos pantalonii.

Tremura deja de intensitatea plăcerii, dar tensiunea era cu totul diferită de tot ce simțise până atunci. Deși era cu toate hainele pe ea, mai puțin în zona feselor, acea parte intimă se simțea dezgolită și expusă nemilos, iar feminitatea dintre picioarele ei resimțea aceeași vulnerabilitate și expunere.

Exact acolo se îndreptă și el, în inima sexului ei. Degetele lui lungi și fine, dar aspre, s-au cufundat între

pliurile delicate, au găsit calea și le-au desfăcut.

— Îmi plac și piersicile, șopti el și chiar atunci strecură două degete în vaginul ei. Atunci când sunt coapte de soare și zemoase. Iubito, depărtează ușor picioarele. Așa, e mai bine.

Acum degetele lui se jucau cu ea. Mișcarea domoală a mâinii lui îi peria toate prelungirile nervoase sensibile, trezindu-le la viață. Cum Bailey își reprimă un geamăt, cadența dezmiardărilor lui în interior se precipită, înnebunind-o de plăcere.

Cam își retrase degetele încet, iar ea rămase gâfâind, paralizată de anticiparea iminentă și de dorință. Bailey auzi cum fermoarul se deschide cu un zumzăit rapid, scurt și închise ochii; imediat se auzi un foșnet ca de plastic, iar ea își imaginează cum el desface ambalajul prezervativului, apoi urmă o clipă de liniște, semn că tocmai își ajustează protecția.

După alte câteva mișcări menite să-i ofere o poziție mai bună, el se lipi iar de ea. îl aștepta deja, ținându-și răsuflarea, într-o agonie a răbdării. Întinse brațul spre spate, ca să-i atingă obrazul și să-l mângâie pe gât.

Încet, foarte încet el împinse... puțin, apoi se retrase, carnea ei de-abia dacă fusese atinsă și deja se preda, deschizându-se invaziei lui. Ea așteptă, iar el reveni, cu aceeași plăcută mișcare de balans, cu aceeași presiune plăcută, care-l ajuta să pătrundă adânc, după care se retrase din nou din ea.

— Cam... șopti ea în întuneric. Aerul era rece, însă cum ei se lipiseră unul de altul, febra împreunării radia deja în locurile unde carnea se atinge de carne. Atât a trebuit să-i rostească: numele și nimic altceva nu era necesar.

El o abordă din nou. Cu palma o apăsa ușor pe abdomen, iar vaginul ceda invaziei, umezindu-se treptat, din ce în ce mai mult, până ce se deschise complet și-l găzdui complet. Ar fi dorit atunci să preia ea mișcarea ritmică, dar plăcerea era prea deplină și nu voia să-și refuze nimic din ce simțea, gesturile lui erau mult prea

delicioase și necunoscute, așa că nu dorea să le oprească. Își auzi propriul geamăt prelung, dar tot așteptă acțiunea din partea lui.

Era atât de conștientă de trapul ei, cum nu mai fusese nicicând, la fel cum nu a resimțit niciodată realitatea fierbinte a actului sexual. Capul voluminos, insistent al penisului lui apăsa continuu, cerând să mai avanseze puțin în adâncuri, iar corpul ei cedă presiunii senzuale, până ce se predă complet și lungimea organului o străpunse până la capăt, ea cuprinzându-l pe toată lungimea lui.

El rămase nemișcat, străduindu-se să nu rateze momentul, apoi tremură ușor în timp ce îi permitea ei să se obișnuiască treptat cu amploarea intruziunii lui. Bailey era surprinsă de intensitatea senzației, care culmina cu durerea. Trecuse ceva timp pentru ea, așa că se așteptase la o oarecare usturime, dar nu prevăzuse acest moment de șoc copleșitor.

Din nou el se retrase. Carnea fierbinte îl eliberă la fel de ușor cum l-a primit. Mușchii vaginali se contractau, parcă l-ar fi reținut acolo, dar el deja se retrăsese și acum gâfâia din greu.

— Ce faci? protestă ea.

— Mă joc, zise el de-abia șoptit și gutural. Mai coborî

O dată și o penetră, iar ea depărtă picioarele, după care iar se retrase. De câteva ori la rând ea acceptă acest preludiu deșănțat, arzând să-i simtă cât mai mult penisul în lava feminității ei. După câteva reprize de acest gen penetrarea deveni lesnicioasă și foarte agreabilă, iar trupul ei deja înfierbântat se dedase la jocul pervers, dar constant.

Nu mai vedea nimic, mintea i se încetșase, iar ea nu

1 dorea decât pe el, numai pe el. Era conștientă că se cutremura și ea odată cu el, în ritmul valsului împreunării, însă la el se vedea efortul de a se abține cât mai mult, de a prelungi plăcerea amândurora. Era bucuroasă că suferă și el. Voia cu disperare să explodeze, trebuia să ajungă la orgaasm, doar că poziția lor nu era favorabilă decât lui.

Voia să-și încolăcească picioarele împrejurul lui. Trebuia să mai amâne și el ejacularea, de dragul ei.

Nici nu știa cât timp trecuse de la începutul acestui „joc”, însă dintr-odată era evident că amândoi nu mai puteau suporta mult desfrâul pasiunii. Brusc, el se eliberă și o răsuci pe spate, îi trase rapid chiloții până la glezne. Se strădui și ea să-l ajute, trăgând de perechile de pantaloni suprapuse, dar nu reuși să-și elibereze decât un picior. Se zvârcolea, iar mișcările ei erau și mai incitante. Așa că la fel de brutal, dar în același timp languros, îi depărtă picioarele cu pulpele lui, se insinuă apoi lent, dar sigur și ejaculă chiar de când o pătrunse prima dată prin față.

Bailey strânse pulpele în jurul coapselor lui, îl apucă de fese cu palmele și strânse, atrăgându-l tot mai mult înăuntrul ei, iar imediat simți și ea orgasmul binefăcător, eliberator și epuizant, arcuindu-se pe spate; din gât i-au ieșit niște gemete aproape animalice.

Își simțea tot corpul moale, căzând în abisul dulce-amar al plăcerilor carnale, iar el era acolo, alături de ea, o conducea încet, până când s-a liniștit și a rămas inertă, cutremurându-se și acum după ce valurile orgasmice veneau și plecau la țarmul feminității ei dezlănțuite.

Avu senzația că se mai prăbușesc încă o dată.

Inima îi bătea groaznic în piept, răsunându-i până în urechi. Văzu cum și el răsufă greoi, după cum i se ridică și cobora pieptul puternic. Din trupurile lor înfierbântate se ridicau aburi în valuri și, cu toate că ea era pe jumătate dezbrăcată și absolut neacoperită cu nimic, nu simțea frigul deloc. Parcă de acum încolo nu va mai simți frigul niciodată.

— Măi, să fie, zise el cu glas sfârșit.

Mâna ei se ridică o clipă, apoi reuși să-l mângâie ușor pe umăr. El se ridică de pe ea și se lăsă moale alături, apoi începu să caute printre haine, ca să se acopere cu ceva.

— Să nu adormi, o preveni el, deși vocea lui trăda deja prima fază a somnolenței. Trebuie să aranjăm hainele... să te îmbraci la loc... trebuie să verific focul...

mai zise el încet.

După încă un minut, mai scoase o înjurătură, apoi se ridică în șezut.

— Dacă nu fac asta chiar acum, voi adormi și eu lângă tine.

Își scoase ușor prezervativul și se curăță cu un șervețel umed, apoi își trase la loc toate perechile de pantaloni, haine și ce mai avea drept protecție.

Bailey se gândi că era norocoasă, iar avantajul cel mai mare al prezervativelor era că femeia nu se mai murdărește. Nu trebuia decât să se culce la loc.

Aerul rece o mângâie cu aripa de gheață, iar ea se înfioră. Se ridică și își aranjă pe rând toate hainele, ca să elibereze și culcușul acum plin de lucruri răvășite.

Cam intră și el înapoi, o ajută să se așeze și se întinse alături de ea, apoi întinse peste amândoi straturile de haine. O trase bine lipită de el, iar ea își relua locul, cu capul pe umărul lui, unde îi era atât de bine, de parcă ar fi dormit amândoi în poziția aceasta de ani buni.

Era puțin amețită – nu puțin, chiar mai mult amețită. Și relaxată. Și sătulă. Poate că simțea și o ușoară usturime. Mai presus de toate, simțea cât de potriviți erau, într-un fel care pe ea o îngrozea, fiindcă era perfect.

CAPITOLUL 31

Logan Tillman, fratele lui Bailey apăru la birourile firmei J & L dis de dimineață, în cea de-a cincea zi. Bret a știut imediat cine este, chiar înainte să se prezinte. Nu era vorba că semăna cu Bailey – Logan era mai înalt, brunet și avea ochii o nuanță mai tare de albastru. Ceea ce îi făcea să se asemene foarte mult era expresia facială și o oarecare rezervă. În afară de asta, chipul lui era răvășit de durere, același sentiment care se citea și pe chipul femeii pistruiate care-l însoțea.

— Sunt fratele lui Bailey, Logan Tillman, se prezentă el. Karen i-a întâmpinat. Ea este soția mea, Peaches. Eu... Noi nu am putut să rămânem în Denver, fără să avem nicio știre, nimic. Mai bine stăm aici. *Vreo* noutate?

Bret ieși din biroul său și le strânse mâinile.

— Nu, nimic. Îmi pare foarte rău. Era și el la fel de răvășit ca și ei; dormise doar fragmentat, de la prăbușirea avionului lui Cam. În ciuda acestui fapt, își reluate zborurile, fiindcă afacerea trebuia să meargă mai departe.

Financiar se aflau în picaj, lucru pe care nu l-a prevăzut, atunci când s-a asociat cu care. Au făcut însă lucrul cel mai inteligent: și-au asigurat aeronavele și pe ei înșiși, așadar afacerea ar fi continuat chiar și în cazul când unuia dintre ei i s-ar fi întâmplat ceva. Nu le-au spus celor de la compania de asigurări că erau foarte interesați de partea financiară.

Deși avionul lui Cam dispăruse de pe radar pe un teren extrem de periculos – însemnând că se prăbușise – fiindcă epava nu a fost încă găsită și trupul lui Cam nu a fost recuperat, din punctul de vedere al companiei de asigurări el era încă în viață, fie până ce rămășițele pământești erau găsite, fie până când un tribunal îl va declara decedat.

Realitatea cruntă era că Bret rămăsese fără un avion și fără un pilot, deci le intrau în buzunar mai puțini bani. Toată noaptea s-a plimbat, făcându-și griji pentru datoriile ale căror termen era depășit. Nu-i venea să creadă că ei – adică el – au fost chiar atât de orbi. Va trebui să mai angajeze un pilot, desigur, dar va dura mult timp până ce va găsi o persoană care să-i egaleze competențele lui Cam.

Realiza că și Karen se uita la el pieziș, ceea ce însemna că îl va pedepsi dacă nu va face așa cum considera ea. Acum aștepta ca el să-i spună fratelui lui Bailey despre discrepanța din factura de combustibil.

Karen avea dreptate; Logan trebuia să știe. Bret nu voia să-i spună el, dar nu avea de ales.

— Să mergem în biroul meu, zise el. Pot să vă ofer niște cafea?

Peaches îl privi pe soțul ei, ca să vadă reacția, gândindu-se dacă ea însăși avea nevoie de o doză de cofeină.

— Da, te rog, spuse ea și-l luă de mână pe Logan. El o strânse drăgăstos și schiță un zâmbet fantomatic.

Bret îi conduse în biroul lui, le oferì un scaun și întrebă:

— Cum vă place cafeaua?

— Una cu lapte, cealaltă simplă, răspunse Peaches. Avea vocea asemănătoare cu cea a personajului Tinker Bell, subțire și vioi. Bret discutasese mult cu Bailey în timp ce o ducea la destinații, iar acum își aminti cât de mult o plăcea ea pe cumnata ei. Logan era singura rudă cu care mai păstra legătura; doar despre el i-a povestit Bailey.

Amândoi păreau cerniți de un vâl al suferinței și se citea pe chipurile lor durerea adâncă.

— Merg să aduc cafeaua, zise el, apoi ieși, dar Karen se apucase deja să o pregătească, fiindcă, evident, ascultase conversația. Se uită la el lung, pătrunzător, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Descurcă-te, șefule, zise ea, iar el îi aruncă o privire mânioasă. Gata cu compătimirea, numai că, dacă voiai să cauți compătimire la Karen Kamiński, erai absolut ghinionist. Acum observă că din nou trecuse pe la coafor. Ieri zărise câteva șuvițe negre prin părul ei roșcat, dar acum era mai mult negru decât roșu. Se întrebă dacă nu cumva această schimbare era la ea un fel de doliu.

Karen scoase o tavă și așeză pe ea trei cești, câteva plicuri cu zahăr, bețișoare pentru amestecat, apoi turnă cafeaua. Bret luă tava în tăcere și merse cu ea în biroul său, unde o așeză pe o mäsută.

Logan se întinse și luă cana cu cafea simplă, pe care i-o dădu soției lui. Bret îl urmări cum își adaugă laptele în cafea și brusc își aminti că așa o bea și Bailey. Amintirea veni neașteptat de dureroasă.

De o sută de ori pe zi ar fi dorit să-i spună lui Cam ceva, dar asta era normal, fi'ncă erau prieteni vechi și camarazi. Deși întâlnirile cu Bailey au fost rare, el a plăcuto. Era o femeie cu simțul autocritic ascuțit, dar și nostimă, chiar sarcastică uneori.

Cam nu a plăcut-o de la început, iar sentimentul era reciproc. Ce ironie că au murit împreună.

Bret luă și el o cafea și se întoarse cu spatele, privind

afară pe fereastră, străduindu-se să-și stăpânească emoțiile.

— Există o discrepanță în înregistrările bonurilor de alimentare cu combustibil, zise el în cele din urmă, pe un ton rece.

Urmă o pauză lungă.

— Ce vrei să spui? Întrebă precaut Logan. Ce fel de discrepanță?

— Avionul nu a avut la bord suficient combustibil. A alimentat mai puțin de jumătate din rezervor, cât avea nevoie ca să ajungă la Salt Lake City, unde trebuia să realimenteze.

— Dar ce pilot e acela care alimentează doar pe jumătate rezervorul? Și de ce nu a aterizat undeva, ca să mai completeze? Întrebă Logan vădit iritat, iar Bret îl înțelegea. Atunci se întoarse și îl privi pe fratele lui Bailey.

— Ca să-ți răspund la prima întrebare, un pilot care crede că are suficient combustibil, fiindcă așa îi arată indicatorul de pe bord. Iar la fel răspund și la a doua întrebare.

— Dar de ce să nu știe? Spui cumva că ecartamentul de combustibil era defect? De unde știți asta, dacă nu s-a găsit epava?

Logan era foarte ager, remarcă Bret. Și-a dat seama imediat ce a spus Bret și a pus întrebarea potrivită.

— Rezervoarele cu combustibil ale avionului erau aproape goale când a aterizat cu o zi înainte. Dar, când a alimentat în dimineața aceea, au încăput doar treizeci și nouă de galoane, ceea ce este mai puțin de jumătate din cât intră doar într-un singur rezervor.

— Înseamnă că tipul de la alimentare a făcut o greșală, dar asta nu dă răspuns la bănuiala că a fost o problemă cu ecartamentul de combustibil. Logan se enerva treptat; era clară nerăbdarea tot mai accentuată din tonul lui.

— Eu nu am spus că pompa este defectă, zise Bret cu precauție. Nu cred că era.

— Atunci...

— Atunci există alte moduri, continuă el, la fel de precaut să-și aleagă cuvintele. Moduri în care să faci un lucru astfel încât ecartamentul pentru combustibil din rezervorul tancului să înregistreze plinul, când de fapt rezervorul nu e plin.

Din nou se lăsase tăcerea. Logan și Peaches se uitau unul la celălalt, apoi el se încruntă și răbufni:

— Când am vorbit la telefon ți-am zis ce i-a spus Tamzin, iar tu nu ai vrut să crezi. Acum vrei să-mi dai de înțeles că e posibil să fi fost un sabotaj?

— Nu știu. Până când nu se va descoperi locul prăbușirii, totul este presupunere. Doar că altceva mi se pare imposibil. Cam era cel mai atent pilot pe care l-am cunoscut în viața mea. Verifica și răsverifica totul; nu-i plăcea să riște absolut nimic, când era vorba de avion în zbor. Era imposibil ca el să observe că în rezervor nu mai era cât combustibil arătau indicatoarele.

— Și cât de grav este dacă se defectează ecartamentul de combustibil?

— Nu este grav deloc, răspunse Bret. Și nici măcar ecartamentul nu este afectat, ci rezervoarele sunt problema. Pare că sunt pline, când de fapt nu sunt.

— Ai spus autorităților de acest lucru? urlă Logan. Și de ceea ce a spus Tamzin?

— Fără dovezi, fără să se fi găsit epava, nu se poate face nimic, zise mâhnit Bret.

— Doamne, dar există casete cu înregistrări. Doar acesta este un aeroport, pentru Dumnezeu!

— Un aeroport mic, fără zboruri comerciale. Dar da, există înregistrări de decuritate.

— Și?

— Și firma de securitate nu le poate preda fără un ordin judecătoresc. Detectivul MaGuire de la NTSB face presiuni să se elibereze unul, dar încă nu l-au primit.

— De ce naiba nu vor să coopereze? zise Logan, deja palid și agitat, în timp ce se plimba prin birou.

— Probabil de teama unui proces. Sau este doar politica lor, iar unii oameni se agață de politici, când nu se

descurcă fără ele.

— Dar polițiștii nu l-au ridicat pe Seth Wingate, ca să-i pună întrebări? După ceea ce a spus Tamzin?

— A mai auzit-o altcineva pe Tamzin, când a vorbit cu tine? Întrebă Bret. Hai să fim serioși, lumea o cunoaște. Iar Seth este un Wingate; el nu a făcut nimic cu viața lui, dar rămâne un Wingate, iar numele acesta are o mare greutate.

— Și Bailey poartă acest nume, zise Logan emoționat, dar se întoarce cu spatele, ca să nu i se citească asta pe chip. Peaches se ridică și se apropie de el, deja cu lacrimi în ochi. Își lipi fruntea pe spatele lui. Atât, dar el se calmă, se întoarce cu fața spre ea și o îmbrățișă.

Bret nu mai rosti un cuvânt, fiindcă nu era nevoie să spună de ce Bailey nu era preferată în cercurile elitiste în care se învâртеau cei din familia Wingate și în care intrase și ea fără voia ei. După moartea lui Jim totul se schimbase. Ei au văzut-o ca pe o persoană care a profitat de pe urma unui bătrân muribund, care își pierduse soția, iar acum descoperise că el însuși va muri curând. După moartea lui.

Bailey a rămas în casa care s-ar fi convenit de drept copiilor lui, ba mai mult, le administra și averea. Evident că nu avea de gând să spună toate aceste detalii unui frate îndurerat.

— Așadar nu mai este nimic de făcut.

— Deocamdată nu. Când se va găsi epava, dacă se va găsi dovada unui sabotaj, situația va fi cu totul alta.

— *Dacă* se va găsi epava.

— Se va găsi, îl liniști Bret, încrezător. În cele din urmă.

În cele din urmă. Asta era nenorocirea. „În cele din urmă” putea însemna două zile, sau doi ani, sau în secolul viitor. Până atunci, era posibil ca o persoană să scape nepedepsită pentru crimă.

— Nu mai suport, zise Logan în aceeași seară, în timp ce se plimba nervos în camera lor de hotel. Era foarte tulburat de când a aflat că avionul cu Bailey se prăbușise. Cred că este suficient și borderoul cu consumul de

combustibil, pentru ca să-l convingă pe un judecător că aici e vorba de o treabă necurată.

Peaches stătea ghemuită pe pat și era foarte palidă la față. Nu mâncaseră și nici nu au dormit prea mult în ultima vreme. Cel mai rău era să nu știe nimic. Totuși, măcar știa că Bailey este moartă. Era destul de dur să accepte asta și să nu poți să-i găsești trupul.

Ar fi trebuit să fie înmormântată cum se cuvine, trebuia să aibă loc o ceremonie care să marcheze sfârșitul tragic al vieții ei. Peaches nu avea curajul să-și imagineze ce se poate întâmpla cu un cadavru în sălbăticie, dar știa că Logan o face și exact asta îl măcina.

Cum stăteau ei posomorâți, auziră o bătaie în ușă. Speriați, s-au gândit că nu putea să fie serviciul în cameră, fiindcă nu au comandat nimic, preferând să mănânce în oraș, mai ieftin. După toată cheltuiala cu această vacanță anulată, din care au primit înapoi doar o parte de bani, mai ales că acum erau nevoiți să stea la hotel cine știe câte zile, începuseră să fie îngrijorați pentru partea financiară.

— Probabil e Larsen, zise Logan. Era logic, de vreme ce Bret știa unde s-au cazat. Dacă avea cineva cea de discutat cu ei, era mai bine să vină direct la hotel, ca să evite telefonul.

Deschise ușa și încremeni. Citindu-i limbajul trupului, Peaches se dădu jos din pat și veni alături de el, privind și ea, la fel de uimită, la bărbatul înalt, brunet, care stătea în fața ușii. Nu l-a recunoscut, dar avea o senzație dezagreabilă când se uita la el, așa că a presupus cine este.

— Ce naiba vrei? întrebă Logan cu cât de multă ostilitate mai avea putere să exprime. De unde știai unde să ne găsești?

— Vreau să vorbim. Nu mi-a fost greu să vă găsesc. Am întrebat. Ați sunat acasă și ați spus celor de acolo unde vă pot găsi. Nu a trebuit decât să le spun că am pierdut numărul vostru de mobil și că vreau să vă dau vești despre tragedie.

— Nu am ce să mai vorbesc cu tine. Dădu să închidă

ușa, însă Seth Wingate o blocă, ridicând doar mâna. Era un bărbat cu o constituție puternică și o față care putea fi considerată plăcută, dacă expresia lui ar fi exprimat și altceva decât o mare goliciune sufletească.

— Atunci vreau doar să ascuți, zise el detașat. Eu nu am nicio legătură cu accidentul de avion.

— Dar cineva are, zise Logan, sfidându-l cu privirea. Chiar sora ta se tot lamenta cât de periculos este să se pună cineva cu tine și că Bailey a primit ce a meritat.

— Sora mea, zise Seth făcând pauză între cuvinte, este

O ticăloasă cu sânge de reptilă, care e și capabilă să-mi întindă o cpaacă și să mă vadă căzut în ea.

Logan intenționa să-i tragă un pumn în nas, dar se abținu. Era și Peaches acolo și, cu toate că nu i-ar fi stricat să-l ia la bătaie pe musafir, nu voia să riște ca soția lui să fie rănită cumva.

— Sunt profund mișcat de loialitatea voastră frățească, replică el sec.

Seth zâmbi cu amărăciune.

— Nu cunoști nici jumătate din ea, zise el. Voiam doar să știi că nu eu sunt autorul. Spuse aceasta și plecă, lăsându

1 pe Logan și Peaches în fața ușii, de unde îl urmăreau cum dispăre pe holul lung al hotelului.

CAPITOLUL 32

La ultima lui ieșire cu scopul de a mai adăuga un lemn pe foc Cam găsi printre hainele amestecate cutia metalică, pe care o luă, ca să o mai umple cu zăpadă. Inventivitatea lui Bailey care a folosit cutia și ca încălzitor de culcuș îl făcu să zâmbească; avea un talent neobișnuit să vadă dincolo de scopul inițial al utilizării unui obiect, pe care ea îl adapta pentru nevoile proprii.

Dacă ar fi fost obligați să mai rămână la locul prăbușirii încă un timp, el nu se îndoia că Bailey ar fi transformat improvizația aceea de adăpost într-o colibă din chirpici, ba chiar ar fi construit și o moară de vânt din părțile metalice ale avionului, cu care să alimenteze

bateria, ca să aibă posibilitatea să facă foc ori de câte ori ar fi dorit.

Puse cutia plină cu zăpadă lângă foc. Era minunat să aibă ceva de băut dimineața. Ar fi fost și mai bine dacă puteau să lenevească în pat toată ziua, dar situația hranei care le lipsea acum le dicta acțiune, fiindcă nu aveau de ales.

După ce prima tranșă de zăpadă se topi, mai adăugă puțină și se apropie și el de foc, fiindcă vântul înghețat îl făcuse să tremure. Mai adăugă iar niște zăpadă, apoi puse o mină de ace de brad și se strecură din nou în adăpost, ca să mai prindă o oră de somn până în zori, după care să înceapă încă o zi istovitoare.

Bailey nu s-a trezit nici acum, nici cu celelalte ocazii când el a ieșit să alimenteze focul. Acum se întinse alături de ea, iar ea se ghemui la pieptul lui ca o porumbiță călătoare, după care se instalează cât mai confortabil, fără să se trezească măcar.

Cu puțin noroc și celelalte nopți care vor urma vor fi petrecute la fel, dar acum mulțumea cerului pentru puținul pe care-l aveau. Chiar și așa pentru ea a fost destul de greu să facă primii pași în această relație. Pentru ea *să te lași purtat de val* era un concept necunoscut, iar încrederea în sentimente era ceva ce trebuia evitat.

Va trebui să se lupte cu arsenalul copilăriei ei. Știa el însuși ce înseamnă problemele în căsnicie. Divorțul este dureros pentru oricine, mai ales pentru copii, iar personalitatea lui Bailey fusese tulburată masiv în acest proces. Avea nevoie de siguranță la un nivel mai profund decât alți oameni, iar în toată viața ei de adult a căutat să-și clădească o viață cât mai sigură. Dacă asta presupunea să se înfrâneze și să nu țină la nimeni, atunci așa trebuia să fie.

Tot răul spre bine, își zise el; trecute erau și pentru el zilele de burlăcie. Va trebui să meargă până la capăt. Ea nu va suporta ca relația lor să se rezume doar la faza de iubiți, cel puțin nu pentru mult timp. Totodată era panicată de ideea măritişului. Deocamdată nu știa cum o va putea

convinge să riște, dar va reuși și se va distra mult pe parcurs.

— Poftim cafeaua ta de dimineață, zise Cam, sărutând-o ca să o trezească, după care îi dădu capacul cu lichidul cald.

— Mmm, cafea! Somnoroasă, se strădui să se ridice, apoi se rezemă de piatra din spate și luă capacul de la el. Prima înghițitură a fost minunată, dar nu datorită gustului, ci datorită căldurii – dar și aprecierii gestului.

Niciodată ei nu i-a adus nimeni ceva de dimineață, tot ce a vrut și-a adus singură. Mai sorbi o înghițitură, apoi îi dădu și lui capacul.

— E grozavă – făcută din ace de brad din America.

El o refuză și zise.

— Eu am băut deja mai devreme. Aceasta e toată a ta.

Bailey nu se plângea, deși nici pe departe acele de brad nu aveau nici gustul, nici efectul cafelei. De fapt în această dimineață era anormal de fericită, lucru care o speria. Alungă acest gând, pentru o examinare ulterioară și spuse:

— Așadar, ce avem pe agenda de azi? Cumpărături, o vizită prin oraș, apoi prânzul?

— Mă gândeam întâi la o drumeție prin munți. O cuprinse pe după umeri și o acoperi cu ce-i veni la îndemână. Aerul care pătrundea de afară era încă glacial, iar adăpostul nu era perfect izolat.

— Mi se pare un plan bun.

— Azi trebuie să tragem mai tare. Vorbise serios, iar ea se uită la el mirată. Va trebui să coborâm cât mai mult, chiar să folosim cablurile ca să trecem mai repede de altitudinea cu vânturi puternice. Azi aș vrea să reușim să facem ceva fum.

Bailey știa și singură motivul. Curând nu le va mai fi suficient ceaiul de ace de brad, ci vor trebui să găsească hrană consistentă. Nici nu știau de câte ori vor mai putea aprinde focul cu ajutorul bateriei. Astăzi îi aștepta o zi gen: fa-asta-sau-mori, iar ea spera că nu va fi una literal tragică,

deși din prima zi acest adevăr plana asupra lor.

După ce au mai copt câteva conuri și au mâncat miezul, au stins focul și au pornit la drum. Era foarte bucuroasă că nu mai aveau ocazia să se giugiulească, dar nici să facă sex, fiindcă oferta aceea matinală de ceai o copleșise și întrecuse orice așteptare, așa că nu mai avea nevoie de alte gesturi drăgăstoase, iar în privința amorului, ei bine, simțea o oarecare usturime de la jocul lui, fapt deloc surprinzător, pentru că trecuse foarte mult timp de când nu mai făcuse sex.

Mai mult chiar, avea nevoie de timp ca să proceseze totul. Cu toată flexibilitatea ei la condițiile de mediu exterior, sentimental era mai puțin flexibilă. O zi de epuizare fizică și absolut nicio solicitare asupra emoțiilor ei era exact ce-i trebuia acum.

Exact asta și primi, fiindcă ritmul impus de pasul lui Cam era destul de rapid, iar ea se temea pentru el. Era capul de coloană, așa că, dacă ar fi călcat pe o zonă cu zăpadă pufoasă, care ascundea sub ea o crevasă, el ar fi căzut înainte ca ea să poată avea vreo reacție sau să-l tragă de mână.

La un moment dat ea chiar strigă:

— Oprește! Merse în fața lui. Eu merg prima, spuse ea, și pomi cu același pas alert ca și el.

— Ce naiba...? Hei! strigă el după ea, grăbindu-se să o ajungă din urmă.

— Tu tragi sania. Eu încerc terenul.

Lui Cam nu-i plăcea asta deloc, dar cum trăgea și sania după el nu-i era ușor să o ajungă, darămite să se mai contrazică acum cu ea.

Bailey și-a ales un băț mai solid, cu care înțepa terenul din fața ei, înainte să pășească în locul acela, ca să fie sigură că va avea pe ce să calce. Deja nu se mai gândeau când ar fi putut să fie salvați. Doamne, cât își dorea să scape de munții aceștia!

Au continuat coborârea chiar și pe pante abrupte, pe care ieri le-ar fi ocolit. Ea cobora prima, ajutată de bățul de încercare, apoi el îi cobora sania, ea o prindea, o lăsa

jos și-l aștepta și pe el să coboare.

Sistemul de coborâre, în ordinea aceasta, cu ea înainte și el în urmă era foarte convenabil, iar Cam știa bine că nu i se putea opune sub nicio formă. La fel și ea știa că el nu ar fi insistat să preia conducerea. Îi plăcea asta; ba nu, adora acest lucru la el. *Dragostea, dragostea*, își repetă ea în gând. Trebuia doar să se obișnuiască. Acum panica se mai estompase față de primele minute.

La un moment dat ei i s-a rupt o curea de la gheata confecționată pentru mersul pe zăpadă. Cum a fost luată pe nepregătite și panta era destul de abruptă, Bailey nu a mai apucat să folosească bățul de încercare, s-a împiedicat și a căzut în genunchi, apoi s-a ridicat destul de repede.

Cam veni imediat alături de ea, ca să vadă în ce stare se află, dar ea îl liniști.

— Hai că repar eu cureaua, zise el. Oricum avem nevoie de o pauză. Am reușit să coborâm destul de repede, observă el, în timp ce sfâșia o bluză, ca să-i repare ei cureaua de la gheată. Cred că am acoperit o diferență de altitudine de peste o sută cincizeci de metri, față de azi dimineață.

— O sută cincizeci de metri, repetă ea ca un ecou. Știam că am parcurs peste șapte kilometri, cel puțin.

— Nu chiar, dar diferența de o sută cincizeci de metri este semnificativă. Nu simți și diferența din puterea vântului?

Ea ridică atunci capul. Da, el avea dreptate, se simțea vântul mai slab. Ramurile copacilor nu se mai aplecau atât de tare, iar vântul, deși încă rece, nu-i mai îngheța extremitățile, așa cum se întâmplase de când s-au prăbușit. Și direcția în care se îndreptau ei se schimbase acum, fiindcă mergeau spre est, unde era mai ferit de biciuirile reci. Și temperatura parcă se ridicase cu un grad, sau două, iar în total, atmosfera era mai plăcută.

— Poate că după amiază vei reuși să faci focul acela de semnalizare, așa cum ai promis, spuse ea, brusc încărcată cu energie.

— Gata, acum e ca nouă, spuse el, și-i dădu gheata

reparată. Ești gata de drum? o întrebă în timp ce o ajută să lege gheata pe picior.

— Gata, zise. Era flămândă și obosită, la fel ca și el. Era cea de-a cincea zi a lor pe munte și deja simțea că pierduse vreo cinci kilograme, din cauza frigului și a lipsei hranei, dar probabil că el pierduse și mai multe. Cu cât se forțau mai mult, depășind limitele corporale, cu atât consumul de calorii era mai mare, iar faptul că nu se alimentau în niciun fel nu îi ajuta deloc.

Oricum, dacă mâine după amiază vor fi salvați, totuși, eforturile au meritat, oricât de mari ar fi fost ele până acum.

Bailey se uita la Cam și citea pe fața lui chinurile prin care trecea, pentru ca să tragă sania și să se mențină pe picioare. La fel de mult o dureau și pe ea mușchii, fiindcă nu era obișnuită cu astfel de deplasări, iar panta descendentă făcea și mai dificilă deplasarea, fiindcă trebuia să-și păstreze echilibrul, să nu se rostogolească și să nu calce în vreo crevasă ascunsă sub omăt.

Cam strigă dintr-odată, iar ea se întoarce să vadă ce s-a întâmplat. Alunecase pe o stâncă și acum sania îl trăgea în jos, fără ca el să o poată opri. Dacă ar fi lăsat sania să cadă, probabil că s-ar fi deteriorat și nu ar mai fi putut să o folosească nicicum, așa că veni repede lângă el și-l ajută să o redreseze, dar călcă strâmb și, în loc să se rostogolească sania de la vreo trei metri înălțime, pe versant, s-a rostogolit ea. Cam se sperie atât de tare încât începu să o strige disperat:

— Bailey!

Glasul lui alarmat o sperie și pe ea, însă reuși să-l calmeze, strigând, din locul unde se rostogolise:

— Sunt bine, nu mi-am rupt nimic. Evident că mai adăugase câteva zgârieturi la colecția de vânătăi de pe tot corpul, dar se ridică, se scutură de zăpadă, apoi se uită de jur-împrejur, ca să vadă cum va ajunge din nou la locul de unde căzuse. Din păcate, ascensiunea ei nu a fost deloc ușoară, sau rapidă, dar, în cele din urmă și cu ajutorul sfaturilor lui experte, reuși să ajungă la cărarea lor. Gâfâia

de la atâta efort.

Nici el, nici ea nu au vorbit, fiindcă nu trebuiau să irosească energia prețioasă. El era bine, ea era bine de asemenea, sania era și ea bine. Era timpul să meargă mai departe.

Înainte de ora cinci ea se opri, privind descumpănită la forma stâncilor care se aliniau la picioarele ei. Era practic un perete vertical, colțuros, pătat ici și colo de petice de zăpadă. Panta pe care ei trebuiau acum să o coboare devenise foarte abruptă. Era riscant să mai meargă în jos, fiindcă muntele amenința prin verticalitatea peretelui, iar posibilitățile de a avansa spre poalele versantului erau foarte reduse.

Cam evaluă și el starea traseului și decise:

— Cred că aici vom face focul.

Priponi sania de un copac mai solid, ca să nu se rostogolească în prăpastie, apoi se șterse pe față de transpirație.

— Aici? zise ea. Era foarte rău aici. Dacă nu erau salvați curând, locul nu era deloc primitiv pentru un adăpost și oricum nu puteau să construiască nimic pe pietrele acelea colțuroase. Cum nici copaci nu prea erau în zonă, era dificil să adune și lemne pentru foc.

Bailey oftă. Nu se putea spune că au multe opțiuni. Acesta era capătul liniei.

— Aici. După ce făcu câteva rotiri de cap și se întinse ca să-și dezmoștească puțin coloana, Cam zise râzând: uite.

Chiar la câteva sute de metri sub ei, zăpada se termina. Nu exista o linie clară de demarcație, dar se vedea că stratul e din ce în ce mai subțire, iar copacii se îndeseau. Din păcate, nu aveau cum să ajungă acolo acum. Chiar și vântul se transformase într-o briză chiar plăcută.

Vor face focul, iar fumul, care va trebui să se ridice încontinuu, va fi probabil observat măcar până mâine. Vor face un foc mare, pe care îl vor alimenta permanent, până ce un om, cineva, îl va observa și va veni să cerceteze, la naiba.

Cam începuse pregătirile, îndepărtând toată zăpada dintr-o zonă cât de cât orizontală, apoi începu să sape un crater. Bailey începu să meargă în căutarea crengilor uscate. Nu putea să aducă multe, fiindcă trebuia să-și păstreze echilibrul, folosindu-se obligatoriu de o mână, așa că treaba a fost cam anevoioasă.

Când a revenit cu primele vreascuri, el săpase trei vetre de foc.

— De ce ai făcut trei?

— Trei este semnalul universal pentru situații de urgență: trei fluierături, trei focuri, trei grămezi de pietre – orice folosești, trebuie să fie în număr de trei.

— Câte lucruri am învățat în vacanța asta, zise ea, reluându-și sarcinile. Cum avea simț practic, realizează că, dacă erau trei focuri, va trebui să adune de trei ori mai multe lemne. Uraaa.

După ce lemnele au fost așezate la locul lor, în cele trei mormane, cu hârtie mototolită și rumeguș răzuیت de pe scoarța copacilor, Cam obținut o scânteie de la baterie. Cu grijă au reușit să aprindă o flăcăriuie plâpândă, pe care au hrănit-o și au înălțat-o, transformând-o într-un foc viguros.

Cu un alt băț au preluat focul și au aprins și celelalte două vetre.

Foarte curând se înălțau trei vâlvătăi puternice, doar că nu prea făceau mult fum. Ea și-ar fi dorit coloane înalte și groase de fum, dar degeaba. Cam se gândea și el la același lucru, ar fi dorit ca fumul să se întindă vreo câteva mile, așa că tot adăuga ramuri verzi pe foc.

Fumul gros, înecăcios, începuse să se ridice din toate trei focurile.

— Acum o să așteptăm, zise el, luând-o de umeri și apropiind-o de el, apoi o sărută cu patimă. Ea se lipi de el, prea obosită ca să mai facă alt gest, decât să-și încolăcească brațele în jurul taliei lui.

Au tras sacii cu haine și s-au așezat confortabil pe ei. Câteva minute bune nu au mai vorbit deloc, dornici să-și adune fărâmele de forțe care le mai rămăseseră.

— Când ne vom întoarce, zise el, iar pe ea o

surprinse șirul gândurilor lui - să nu îndrăznești să mă eviți.

Nu-i putea răspunde că s-a gândit la asta de câteva ori, de când începuse să-și dea seama cât de important devenise pentru ea. Totuși, o cuprinse panica în clipa când înțelese că era prea târziu ca să-l respingă.

— Nu voi face asta, spuse pur și simplu, completând cu un zâmbet fermecător. Întinse mâna spre el, el o apucă și închise palma peste degetele strânse astfel, apoi ridică mâna ei și și-o lipi de obraz.

Chiar înainte de apusul soarelui se aflau tot așezați pe sacii cu haine, privind departe, spre creste, ca doi turiști, când au auzit un elicopter zumzăind din ce în ce mai puternic. Cam se ridică în picioare și începu să facă semn cu brațele întinse, iar elicopterul apărură în fața lui, după care pasărea metalică se avântă în direcția lor, ca o molie care își îndreaptă zborul spre cele trei lumini.

CAPITOLUL 33

Elicopterul levita deasupra lor, iar vântul produs de elicele acestuia îi făceau să se dezechilibreze. Bailey văzu pilotul, iar alături de acesta era un alt bărbat; amândoi purtau un fel de uniformă, așadar au presupus că sunt de la Serviciul Forestier. Aparatul nu avea unde să aterizeze, dar acum conta doar că era cineva care știa de ei acolo și curând vor sosi și ajutoare - curând, cel puțin așa sperau ei.

Nu au mai făcut niciun adăpost, dar se gândeau că vor putea să stea alături toată noaptea, în fața focului, care îi va și încălzi, dacă va fi nevoie.

Acum era o chestiune de timp, adică de mobilizare a echipelor de salvare, de cât de repede vor acționa ele ca să le vină în ajutor cât mai curând.

Cam îi făcea pilotului câteva semnale cu mâna.

— Spune-i să aducă niște saci de dormit pe care să ni-i arunce, îi spuse ea. Și câteva termose cu cafea. Și vreo zece gogoși pentru fiecare. Oh, și un radio ar fi drăguț. Probabil că oboseala își spunea cuvântul, numai că ei nu-i mai păsa.

Elicopterul s-a retras curând, iar ea oftă și-l urmări cu privirea până departe. Era destul de trist, după atâta extaz. Cam râse și se așeză lângă ea.

— Semnalizarea cu mâinile nu poate cuprinde detalii atât de exacte.

— Ce le-ai comunicat?

— Că suntem doi, că suntem ambulatorii, adică nu trebuie să riște nimeni să trimită o echipă de salvare la noi. Și că suntem aici de cinci zile.

Ea își întinse picioarele și le încrucișă la glezne. Parcă stăteau pe o verandă undeva, la munte - într-adevăr, stăteau la munte, dar peisajul din dreapta era înfricoșător, din cauza peretelui stâncos abrupt.

— Ar fi bine să ne pregătim pentru noapte. Să mai adunăm lemne pentru foc, să ne croim un adăpost, chestii de-astea.

Cam se întoarse cu fața spre ea ca să o studieze mai bine. O luă de mână și-i zise blând, văzând cât de ostenită era:

— Eu merg să adun lemne, dar nu mai sunt în stare să fac un adăpost. Aici e mai cald, fiindcă nu bate vântul. Ne vom cuibări lângă foc în noaptea asta.

— Bine, zise ea șoptit. Îmi place să mă cuibăresc. Nu cred că ai avut cum să le spui numele noastre, ca să poată anunța și familiile noastre?

— Nu m-am gândit deloc la familii acum, zise el. Știu că au trecut prin iad, dar mi se pare mai important să ne concentrăm să rămânem în viață. Probabil că s-au adresat echipelor de salvare, pe unde naiba or fi ele, dar oricum văd că nu ne-a căutat nimeni până acum. De-abia aștept să le spun câteva.

Bailey se gândise la Logan și Peaches, la bieții oameni care o așteptau și ce or fi simțit ei din ziua aceea, dar sincer, la părinți nici nu s-a gândit că ar fi fost foarte îngrijorați pentru ea. Poate că mama ei ar fi vărsat câteva lacrimi, dar să aștepte la sediul postului de salvare, ca să-i fie adus cadavrul, când va fi găsit? Niciodată.

Tatăl ei nu ar fi vărsat nici măcar o lacrimă. S-a

exprimat foarte clar că pentru el primii trei copii au ieșit de pe ecranul radarului.

Cam era fericit, fiindcă pentru el familia însemna ceva mai mult. Poate că-l vor aștepta undeva.

— De dragul mamei tale, zise ea, sper să ai ocazia să te speli înainte să te vadă. Ai nevoie și de haine, apoi să-ți acoperi tăietura aceea cu un bandaj. Se uită la fața lui și remarcă barba țepoasă crescută suficient în cele cinci zile de aventură. Flăcările dădeau o culoare frumoasă obrazilor. Avea fața plină de zgârieturi încă și era vânat sub ochi. Doamne, ce lungă era tăietura care-i traversa fruntea. Oare cum arăta fără toate aceste semne particulare? Arăți îngrozitor, îl complimentă ea.

— Nici tu nu arăți că vii de la o petrecere, spuse el, ca să o tachineze. Sau că te-ai prăbușit cu un avion și ai supraviețuit în pădure cinci zile. Totuși, bomboana de pe colivă sunt cearcănele adânci. Măcar ești sigură că nu m-am îndrăgostit de tine pentru aspectul exterior.

Bailey aproape că sări ca arsă. Cum putea să-i arunce asemenea complimente, fără să o avertizeze în avans? Ca să se pregătească și ea. Înainte să reacționeze, el îi luă iar mâna și și-o lipi de obraz.

— Dacă te cer de soție, vei fugi în jos țipând, rostogolindu-te pe bolovanii aceștia verticali?

Șoc după șoc. Nu a putut să reacționeze la unul, că a lovit-o cu altul. Rezultatul a fost că ea a rămas nemișcată, imobilizată de incapacitatea de a alege cărei propoziții să-i dea prima replică. Reuși să chițăie un răspuns scurt:

— Poate că da. Îl lăsă pe el să își dea seama la ce s-a referit.

El o sărută în palmă, iar ea percepse cum buzele lui schițează un zâmbet.

— Atunci nu o voi face, spuse el precaut. Oricum, nu deocamdată. Știu că ai nevoie de timp, ca să te obișnuiești cu ideea. Vom lăsa lucrurile să se așeze un pic, ne vom vedea în condiții normale. Mai avem de rezolvat și problema cu Seth, care a vrut să te omoare, iar asta va fi prima noastră grijă. Cred că în nouă luni, un an ne putem

căsători și noi. Cum ți se pare?

Pentru cineva care nu o cerea în căsătorie, adusese în lumină multe teme de gândit. Cum îl privea atentă, realiză că i-ar fi greu să petreacă o viață lângă el fără să-i remarce zâmbetul acela ascuns, sau fără să doarmă în brațele lui. Nici nu știa dacă mai putea să doarmă fără el. Își drese glasul.

— De fapt... Sunt de acord cu căsătoria.

— Mi se pare că mai mult te sperie partea cu dragostea, nu?

— Eu... am început să mă descurc mai bine decât m-am așteptat.

— Nu te sperie ideea că te iubesc?

— Nu, sunt în regulă și cu partea asta, zise ea cu seriozitate. Foarte mult mă sperie faptul că te iubesc și eu.

Văzu licărirea triumfătoare în privirea lui. El nici nu încerca să o ascundă.

— Spui că te temi să mă iubești, sau te temi *pentru* că mă iubești?

— Cred că trebuie să avem grijă și să nu ne pripim.

— Acum, de ce sunt atât de surprins că ai spus asta? zise el zâmbitor. Și nici nu mi-ai răspuns la întrebare.

Asta era, acum văzu la el exact aceeași încăpățănare nebunească, pe care a văzut-o când conducea avionul și-l ghida prin aer timp de câteva secunde prețioase, atât cât avea nevoie ca să nimerească linia copacilor și nu vârfurile stâncoase. Se simțea în siguranță alături de el. El nu renunța niciodată; nu fugea la necaz. El nu ar fi înșelat-o, iar dacă vor avea copii, el nu-i va lăsa niciodată să se împotmolească.

— Dar eu te iubesc, spuse ea. Cuvintele au ieșit timide, tremurate, dar le-a scos pe gură. Cel puțin așa cred, reveni ea. Și mi-e teamă. Situația aceasta a fost una neobișnuită și trebuie să fim siguri că vom simți al fel și când ne vom întoarce la lumea reală, așa că sunt perfect de acord cu tine.

— Eu nu am spus că trebuie să fim siguri că simțim același lucru. Eu știu ce simt. Te-am înțeles că mai ai

nevoie de timp, ca să te obișnuiești cu ideea.

Absolut de neclintit, se gândi ea.

— Atunci am stabilit, bine? zise el mulțumit de rezultat. Suntem logodiți.

Acum, că au fost văzuți, puteau să lase focul mai slab, ba chiar au stins două vetre și pe cea de-a treia au păstrat-o, ca să se încălzească la focul ei. S-au acoperit cu straturile de haine succesive. Au mai făcut dragoste o dată, după ce au moțăit puțin.

De data aceasta a fost lent, calm, apăsător și de voie; după ce a pătruns-o au avut senzația că au ațipit așa, dar la cinci minute el se trezea și își continua balansul ritmat înainte și înapoi. Bailey remarcase că acum nu și-a mai pus prezervativ, iar goliciunea penisului lui în străfundurile ei a fost cea mai dulce senzație pe care a resimțit-o vreodată.

A reușit să atingă două orgasme, la ritmul acesta leneș, molcom, iar el i-a cuprins fesele și le-a lipit de palma lui, apăsând-o tare, așa încât nimic să nu-i mai dezlipească, apoi a gemut gutural și a ejaculat cu o forță dezarmantă pentru ea.

După ce s-au curățat amândoi și și-au aranjat hainele la loc, au mai adormit puțin. În zori, foarte devreme, erau deja treji, au făcut ordine, și-au adunat lucrurile, apoi s-au așezat în fața focului, cu toate bagajele pregătite pentru a fi ridicate.

Bailey era lihnită de foame, iar abia acum se simțea foarte fragilă, după ce câștigase bătălia pentru supraviețuire și după ce o lăsase toată puterea. Cam era și el la limitele rezistenței, dar făcea față mai bine.

Auziră din nou elicopterul zumzăind îndepărtat, fiind trecut de ora șapte. L-au urmărit cum aterizează pe o zonă accesibilă, undeva sub ei, la o oarecare distanță. Echipa de salvare a coborât din aparat, iar Bailey spuse:

— Sper să aibă ceva de mâncare cu ei.

— Sau ce? o tachină el. Le vei spune să plece înapoi?

Ziua de ieri i-a terminat fizic. Fără mâncare, niciunul din ei nu s-ar fi recuperat.

Acum chinul era aproape de sfârșit. În câteva ore vor

fi la căldură, curați și sătui. Lumea reală îi aștepta, iar acum se îndrepta spre ei, luând forma celor patru bărbați echipați de munte, care urcau spre ei ajutați de numeroase sfori și pioleți și alte dispozitive de cățărat, pe care doar ei știau să le folosească.

— V-ați răătăcit, oameni buni? îi întrebă unul dintre bărbați, când au ajuns la ei. Părea cam la treizeci de ani și avea aerul unei persoane care trăiește de-o viață în natură. Se uită la fețele lor palide și trase, apoi examinează rana de pe fruntea lui Cam.

— Cărările de ascensiuni nu vor fi deschise decât luna viitoare. Nu știam că lipsește ceva, dar ieri, când v-am zărit, am fost foarte surprinși.

— Nu ne-am răătăcit, zise Cam. Avionul nostru s-a prăbușit acolo, sus - zise și tăcu semn spre locul de unde au coborât. Acum șase zile.

— Șase zile! se minună conducătorul grupului, care fluieră. Știu că am auzit de o misiune de salvare a unui aparat ușor, care a dispărut lângă Walla Walla.

— Probabil că era vorba de noi, zise Cam. Eu sunt Cameron Justice, pilotul. Doamna este Bailey Wingate.

— Da, zise alt bărbat din grup. Astea sunt numele. Cum ați ajuns atât de departe?

— Pe o aripă și rugându-ne, zise Cam. Literalmente.

— Sper că aveți ceva mâncare la voi, zise Bailey către alt membru al echipei care îi lua pulsul.

— Nu cu noi, doamnă, dar vă putem oferi de mâncare de îndată ce ajungem la sediul nostru.

S-a dovedit că omul a mințit. După ce i-au coborât pe coasta muntelui și toată lumea și-a ocupat locul în elicopter, s-a luat decizia că au nevoie de asistență medicală. Pilotul a transmis prin radio situația, așa că au fost duși la cel mai apropiat spital dintr-un orașel din Idaho.

Asistentele de la Urgențe au evaluat rapid starea sănătății celor doi pacienți aduși și, Domnul să le binecuvânteze, au stabilit că au nevoie de hrană mai întâi de toate și să fie examinați de un medic.

Bailey a fost surprinsă cât de puțin a reușit să mănânce: câteva linguri de supă, cu o feliuță de pâine prăjită, toate aduse de buna asistentă. Supa era din cea la cutie, încălzită la microunde, iar gustul era de ambrozie; Bailey nu a agreat-o deloc. Cam a făcut imagine mai bună și a mâncat un castron plin, apoi a băut o cafea.

După o scurtă examinare, medicul a spus:

— De fapt, sunteți sănătoși. Aveți nevoie de hrană și somn, în această ordine. Sunteți norocoși; brațul dumatăle se vindecă frumos. Apropos, când ai făcut ultima dată un vaccin antitetanos?

Bailey îl privea pierdută.

— Cred că nu am făcut niciodată vaccin antitetanos.

— Atunci vei face unul chiar acum.

După ce i s-a injectat serul, o asistentă a condus-o la baia personalului sanitar, unde existau dușuri. Bailey rămase sub jetul fierbinte până ce pielea i s-a încrețit, iar de acolo a ieșit curată ca lacrima. Asistenta i-a dat o uniformă curată și o pereche de șosete, dar și niște papuci de chirurgie.

Cam nu a avut noroc. El s-a trezit imobilizat cu o perfuzie intravenoasă, care s-a golit cam într-o oră. A fost dus și la o examinare CT. De-abia după ce s-a terminat perfuzia a avut și el voie la duș, a fost bărbierit, bandajat la cap și a primit la rândul său haine curate.

Apoi au început întrebările. Avionul se prăbușise într-o zonă unde era implicat Serviciul Forestier. Echipa de salvatori a trebuit să completeze un raport. A fost anunțat și NTSB. Un reporter de la ziarul local a aflat și a apărut acolo. Cam a discutat cu șeful poliției, apoi la telefon cu detectivul de la NTSB. Nici el, nici Bailey nu au suflat o vorbă despre sabotaj în fața reporterului.

Lucrurile se mișcau repede. Charles McGuire, detectivul NTSB era deja pe drum spre ei. Cineva i-a dat lui Cam mobilul, iar el și-a sunat părinții. Apoi Bailey a sunat pe mobilul lui Logan.

— Alo? răspunse el la primul apel.

— Logan, eu sunt, Bailey.

După un minut de tăcere apăsătoare, el o întreabă cu glas tremurat:

— Ce?

— Sunt la un spital din... nu știu numele orașului... Idaho. Nu sunt rănită. Am fost salvați de pe munte azi dimineată.

— Bailey?

Atât de neîncrezător era fratele ei, încât nu știa dacă a crezut-o sau nu. Poate cineva făcea o glumă proastă.

— Eu sunt, zise ea, ștergându-și o lacrimă de pe obraz. Vrei să-ți spun care e numele tău întreg? Sau cum s-a chemat primul nostru câine?

— Da, zise el slab. Cum se numea primul nostru câine?

— Nu am avut un câine niciodată. Mamei nu-i plac animalele.

— Bailey, zise el cutremurat de emoție, apoi începu să plângă. Ești în viață.

— Da, sunt. Am câteva zgârieturi, un ochi vânăt, dar șase zile nu am mâncat mâncare adevărată. Am primit un antitetanos, care m-a durut ca naiba, dar sunt bine. O auzea și pe Peaches vorbind pe fundal, iar vocea ei nu mai contenea cu întrebările. Vine la noi un detectiv, apoi vom fi aduși acasă. Nu am la mine niciun ban, cărți de credit sau carte de identitate, dar mă voi descurca. Voi unde sunteți?

— În Seattle. La un hotel.

— Nu e nevoie să dați banii pe camere de hotel; mergeți la mine acasă. O voi suna pe menajeră să-i spun să vă deschidă.

— Ah... cred că Tamzin stă deja acolo.

— *Ce face?* Bailey simți că i se suie tot sângele în cap, apoi începe să fiarbă. Atât de tare se înfurie încât se temea că o va lua valul și va ameți de tot.

— Era acolo a doua zi după prăbușire. De atunci nu am mai sunat să verific.

— Bine, sună acum! Dacă este acolo, cere să fie arestată pentru pătrundere cu forța în casă! Vorbesc serios, Logan. Vreau să plece de acolo.

— Nu te neliniști. O fac eu să plece. Bailey... Tamzin a spus ceva despre Seth. Cred că el ar putea să aibă o legătură cu prăbușirea. A negat, dar ce putea să facă?

— Știu, zise ea.

— Da?

— Cam și-a dat seama.

— Cam... pilotul?

— Da, singurul, zise ea zâmbind spre care, pilotul unic, care îi făcea cu ochiul. Cred că ne vom căsători. Știi, vorbesc de pe un telefon de împrumut, așa că nu mă vei putea suna pe numărul acesta. Nu știu unde vom fi înainte să ajungem acasă, dar te voi contacta de cum aflu ceva. Mergi și scoate-o, te rog, din casă, înainte să o spurce. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, zise el, apoi ea întrerupse legătura înainte ca el să-i mai pună alte întrebări, lucru pe care voia să-l facă, dat fiind ceea ce tocmai i-a comunicat.

— *Crezi* că te vei căsători? o provocă el, ridicând o sprânceană.

— A avut destule șocuri pentru o singură zi, explică ea, apoi se cuibări la pieptul lui. După atâta timp petrecut unul în brațele celuilalt, treji sau dormind, lui Bailey i se părea anormal să nu se atingă. Își rezemă capul pe umărul lui. Tamzin e la mine acasă.

— Am auzit.

— Practic nu e casa mea, dar eu locuiesc acolo, iar ea nu are ce să caute prin lucrurile mele. Probabil că deja a donat toate hainele mele la biserică - dacă nu le-a aruncat la gunoi.

— Absolut că trebuie să o dai afară.

— I-a spus lui Logan că Seth are o legătură cu accidentul.

— Hmm. De ce să-i fi spus așa ceva? E o prostie.

Totuși, o concluzie se putea trage de aici, evident.

— Doar dacă nu vrea ea ca Seth să fie arestat.

Cam căzu pe gânduri și acum se frecă pe obrazul proaspăt bărbierit.

— Trebuie să ne gândim bine la asta, zise el.

CAPITOLUL 34

Charles MaGuire avea urechile ascuțite, ca ale unei pisici sălbatice, dar nu era singura asemănare cu o pisică. Era bine făcut, ca un stâlp, avea părul cărunt și ochi albaștri, vicleni. Bailey se mira cum de a ajuns atât de repede, dar când lucrezi pentru NTSB, poți să sari în orice avion vrei, oriunde, oricând.

Cei din orașel nu știau ce să facă pentru cei doi străini, deși erau oameni primitori, dar șeful poliției, Kyle Hester le-a pus la dispoziție biroul lui de la primărie. Șeriful Hester era un tip serios, în jur de patruzeci și ceva de ani, fost militar ca și Cam, așa că vorbeau pe aceeași lungime de undă.

Cam i-a zis lui Bailey că a discutat cu Hester despre sabotarea avionului, așadar șeriful i-a informat că vor avea loc mai multe investigații, decât se făceau pentru o simplă salvare după accident.

Șeriful era om de acțiune, așa încât după o oră Bailey și Cam aveau fiecare un telefon mobil, setate pe numerele lor obișnuite, aduse la primărie pronto. A comandat și ceva de mâncare; știa cum se mănâncă în cazuri de acest gen.

Puțin la început, apoi organismul cere calorii.

Au fost aduse fructe, ciocolată, boluri cu supă de cartofi, pe care o puteau încălzi la microunde, în sala de mese, biscuiți de tot felul și brânză topită. Bailey nu se mai oprea din mâncat. Nu putea decât să muște de două ori, dar după cinci minute relua acțiunea.

Reporterul venise să le ia interviu, dar ei nu erau interesați de publicitate. Șeriful Hester avu grijă să nu mai fie deranjați de nimeni. Foarte pe scurt, șeriful Hester devenise preferatul lui Bailey.

Când sosi Charles MaGuire, șeriful i-a predat lui. Detectivul era sincer uimit că mai sunt în viață, dar era și foarte tulburat de locul prăbușirii. Pe harta topografică a șerifului, Cam i-a arătat unde au fost salvați, iar el trasă o linie spre locul unde bănuia că era epava.

— Cam pe aici eram când s-a terminat combustibilul, zise el, apăsând cu degetul pe zona muntoasă. MaGuire

privea fix harta.

— Dacă aici ați rămas fără combustibil, cum naiba ați mai ajuns până acolo?

— Curenții ascendenți, laterali dinspre munte, zise Cam. Am vrut să ajung aici, la linia copacilor, ca să atenuez căderea și copacii să absoarbă șocul impactului. Am evitat stâncile. Am prins niște curenți ascendenți și am reușit să virez cam trei mile în direcția asta, arată el punctul pe hartă. A trebuit să găsesc și niște copaci destul de scunzi, dar groși.

MaGuire măsură vizual distanțele, dar păru tulburat.

— Partenerul tău, spunea că dacă există un om care să ducă avionul în siguranță la sol, acela ești tu. Ce s-a întâmplat pe urmă? vru el să afle. Se uită la bandajul de pe fruntea lui Cam. Ai fost rănit grav, se vede.

— Am ieșit prin parbriz, în zăpadă. Și am sângerat ca un porc înjunghiat. Aripa stângă și fuselajul au fost distruse, așa că nu ne-a protejat nimic de frig. Bailey m-a târât afară, mi-a oprit sângerea, m-a încălzit și mi-a cusut rana. O privi zâmbitor, dar și mândru de ea. Ea mi-a salvat mie viața, apoi încă o dată, când a construit un adăpost pentru amândoi. Dacă nu am fi reușit să ne îndepărtăm de zona cu vânt năprasnic, nu am fi supraviețuit.

MaGuire se uită atent la ea, fiindcă auzise multe lucruri despre familia Wingate în ultimele zile, iar acum îi era greu să adapteze imaginea mentală a soției-trofeu a lui Jim Wingate, la această tânără calmă, simplă, îmbrăcată într-o salopetă medicală, nemachiată și cu un ochi vânăt.

— Aveți pregătire medicală?

— Nu. Trusa de prim ajutor din avion avea instrucțiuni pe care le-am urmat și așa am putut să fac suturile, zise ea. Și nu vreau să mai fac asta vreodată. Prefera să uite glorioasele detalii și să nu mai existe o altă dată.

— Am pierdut mult sânge după rană, așa că nu am putut să o ajut deloc. Ea s-a luptat cu epava, din care a scos toate hainele și alte obiecte necesare ca să

supraviețuim. Mi-a păstrat căldura corporală cu toată garderoba adusă de acasă: trei valize pline. Slavă Domnului.

— Când ați plecat de acolo?

— În a patra zi. Bailey avea o rană urâtă la braț, de care nu s-a ocupat. În a doua zi nu puteam să mergem deloc, nici să facem ceva. Am dormit. De-abia mă mișcam. Apoi ne-am simțit mai bine, dar brațul lui Bailey s-a infectat. Am găsit dispozitivul ELT, dar bateria era moartă. Nu știam unde suntem și nu aveam cum să comunicăm poziția noastră. Nici nu am știut dacă a funcționat de la plecare.

— Nu a funcționat, zise MaGuire.

— Când ne-a lăsat motorul, zise Cam, rememorând evenimentele din carlingă, indicatorul de combustibil arăta cum trebuie. Nimic nu părea defect. La un moment dat motorul s-a oprit. Am găsit aripa în a treia zi. Era o pungă de plastic agățată de rezervorul cu combustibil. Când am văzut asta, mi-am dat seama că a fost o mână criminală, care ne-a făcut necazul.

MaGuire răsuflă, apoi puse un teanc de dosare pe biroul șerifului Hester.

— La început nu am bănuț nimic, dar Larsen ne-a spus ceva despre un bon de comandă combustibil, apoi el a dedus că în avion nu erau decât treizeci și nouă de galoane în dimineața respectivă. S-a discutat cu mecanicul de la verificări, iar el a confirmat că rezervorul era plin. Nici azi dimineață nu am primit ordinul de la judecător, prin care să putem verifica înregistrările firmei de securitate.

— Seth Wingate, zise Cam enervat. El a sunat la birou cu o zi înaintea zborului, să verifice dacă Bailey pleca la Denver. Poate că el are legături sus-puse și a contribuit la amânarea ordinului judecătoresc. Nu știu, poate voia să distrugă înregistrările, dar nu știu în ce scop.

— Asta tot insista secretara voastră. Clar, s-a purtat suspect, dar până la dovezile clare e cale lungă. Deocamdată nu avem nicio dovadă palpabilă, doar discrepanțe în chitanțele de alimentare.

— Dacă nu s-a observat nimic pe înregistrare, atunci numai epava avionului ne poate da răspunsul căutat, dar cine să ajungă acolo?

— Totuși, nu cred că Seth avea măcar idee despre cum să saboteze rezervorul de combustibil, interveni Bailey. Are o fire oribilă și mă disprețuiește, dar nu-l cred în stare să-mi facă vreun rău fizic. Cred că mai mult vrea să-și bată joc de mine când mă amenință că mă omoară.

— Punga de plastic din rezervor dovedește cunoștințe reduse, zise Cam. Nu trebuie să fii priceput ca să faci asta.

— Așa este, aprobă MaGuire. Cât despre transponder și stația radio, află că se pricepe mai bine decât v-ați închipui voi.

— Dar ce-i cu transponderul nostru? zise Cam.

— Aici, arată MaGuire pe hartă. La est de Walla Walla, acolo a fost ultimul semnal de la transponderul vostru. Cincisprezece minute mai târziu, un FSS a recepționat un semnal de urgență foarte slab, apoi avionul vostru a dispărut de pe radar. Dacă a sabotat și aici, înseamnă că a fost foarte minuțios. Nu voia să se afle locul prăbușirii - sau voia să întârzie echipele de salvare, până ce orice dovadă criminalistică s-ar fi erodat.

— Ticălosul, zise Cam.

— Așa crede toată lumea despre el. Regret să spun asta, dar s-ar putea să scape basma curată, oftă MaGuire. Acum mă interesează să găsim epava, dar mai important decât asta este să fii în siguranță, doamnă Wingate.

— Bailey este cu mine, zise Cam. Eu voi avea grijă de ea.

Bailey îi spuse detectivului:

— Intenționez să-i spun lui Seth că știu de încercarea lui criminală, chiar dacă nu putem dovedi nimic, dar că am mai spus cuiva că, dacă mai încearcă să mă omoare, va fi primul pe lista suspectilor. Nu știu ce altceva putem să facem.

— Eu știu, spuse Cam cu o privire rece. MaGuire, putem pleca spre Seattle chiar acum? Vreau să mă ocup de problemă cât mai repede.

— Desigur, zise acesta interesat.

Seara, pe la opt au aterizat în Seattle. Bailey era destul de slăbită și nu voia decât să se urce în pat și să doarmă, dar voia ca în pat să fie și Cam, dar cum nu erau singuri, nu a putut să schimbe decât câteva cuvinte cu el, fiind în compania lui MaGuire.

Era mai bine că putea să aibă niște momente doar pentru sine. O durea faptul că nemernicia lui Seth se dezlănțuise asupra ei, dar dacă ar fi murit și Cam odată cu ea, lui nu i-ar fi păsat și asta o înfuria și mai tare.

Acum se va întoarce la viața reală și știa sigur că nu va mai putea să-i facă față lui Seth, indiferent de înțelegerea ei cu Jim. Nu putea să-și riște viața ei și pe cea a lui Cam, din cauza unei înțelegeri făcută cu cineva care acum era mort. Va trebui să lase pe altcineva să se ocupe de fondurile fiduciare, cineva de la banca unde avea Jim conturile.

Zborul spre Seattle s-a derulat într-un avion la fel de mare ca și bietul Skylane. Cam urcase imediat pe locul copilotului, nu în spate, lângă ea, iar MaGuire i-a stat alături.

— Este disperat, îi spuse ea detectivului, privind spre care. Nu a mai pus mâna pe manșă de șase zile.

— Dar știi că orice pilot preferă să zboare, decât să mănânce, așa că de ce te miri?

Bailey se gândi la toate care o așteptau acum și la câte s-au schimbat între timp. Va trebui să plece din casa aceea imensă, cât de repede va putea și chiar nu-i păsa ce vor face cu ea Seth și Tamzin. De-acum încolo voia să controleze ea ce se va întâmpla în viața ei.

Va trebui să-și găsească altă slujbă, fiindcă nu mai voia să aibă de-a face cu cei doi. Cea mai importantă schimbare era Cam. În mai puțin de o săptămână ajunsese să-l iubească, deși la început nu putea să-l sufere deloc. Acum chiar acceptase să se mărite cu el. Cu toată această schimbare uriașă din viața ei, era lucrul cel mai bun care i se putea întâmpla. La început era panicată, dar acum i se părea normal și logic să se întâmple așa.

El parcă îi citea gândurile și se întoarse spre ea, studiind-o, apoi îi zâmbi tandru. Bailey se calmase deja, fiindcă realiza că nu mai era singură. Viața ei se schimba, iar Cam va fi alături de ea pe tot drumul.

Avionul atinse solul, iar Bailey examinează terminalul. Îi căuta din priviri pe Logan și Peaches, iar inima i se făcuse mică, mică. La o distanță considerabilă îi văzu. Logan o ținea de mijloc pe Peaches și amândoi zâmbeau. Îi văzu pe Bret și pe Karen.

Primul coborî Cam, apoi pilotul. Cam veni să o ajute pe Bailey să coboare.

— Cum te mai simți? o întrebă el, apucând-o de mijloc.

— Obosită, dar bine. Tu?

— La fel. Ține-te bine! Ultimul cuvânt a venit prea târziu, fiindcă au fost înconjurați de cei dragi. Logan și Peaches au venit fuga spre ea și au luat-o pe sus în brațe, sărutând-o, în timp ce plângeau în hohote. Logan nu se dezlepea de ea și tremurau toți trei.

Îl văzu pe care înconjurat de prieteni. Karen veni și-i trase o palmă peste piept, semn că era supărată pentru că a pus-o pe jar, apoi el a desfăcut brațele, iar ea a început să plângă și l-a strâns cât putea de tare.

— Ești atât de slabă, observă Peaches.

— Este noua mea dietă, zise Bailey râzând. Rezultate sigure.

— Îți este foame? întrebă Logan, ca să facă și el ceva pentru sora lui.

— Sunt lihnită. Cred că azi am mâncat o tonă de mâncare, dar mi se face foame din nou, după câteva minute.

— Atunci hai să plecăm de aici. Luăm ceva în drum spre casa ta. O să-ți spun ce s-a întâmplat cu Tamzin, iar tu ne povestești despre accident. Am milioane de întrebări.

Bailey îl căută cu privirea pe care, ca să le facă prezentările.

Cam deja organiza lucrurile, după cum văzu Bailey. Foarte calm, le mulțumea celor prezenți pentru urările de

bun venit, scuzându-se că are multe de făcut. Emană un aer de conducător și știa, chiar și bandajat la cap, sau cu fața zgâriată, să se poarte firesc, autoritar, fără să jignească pe nimeni, dar și să dea instrucțiuni clare.

Doar câțiva au venit cu el în biroul firmei J & L: Bret, Karen, MaGuire. Alături de Bailey intrară Logan și Peaches. Cam le deschise ușa și-i invită înăuntru. Bailey a făcut repede prezentările. În ciuda atâtor greutăți trecute și în ciuda greutăților care vor mai veni, Bailey era fericită, cel puțin în momentul acela.

Cam văzu că Bailey se simte bine, deși ceva mai devreme părea răpusă de îndoieli și neliniști.

— Cafeaua e proaspătă? întrebă Cam, privind spre Karen.

— Tocmai am pregătit-o, zise Karen, cu ochii încă umezi de lacrimi. Vrei să bei?

Karen se oferea să-i toarne cafea? Poate că nu ar strica să moară mai des, se gândi Cam.

— Imediat, spuse. Până atunci, te rog ai grijă ca Bailey să mănânce și să bea ceva – ceva de la automatul cu gustări e perfect.

Karen zâmbi.

— Bailey? întrebă ea pe un ton scăzut și se aplecă spre el, așa, ca să nu-i audă nimeni. Acum nu mai este doamna Wingate?

— Mi-a dat partea leului din mâncarea și băutura pe care am avut-o cu noi, ca să mă țină în viață, zise el. Iar ea a făcut foamea. Așa că, da, acum e Bailey.

Măcar asta era adevărat, cel puțin pentru prima zi. După aceea va avea el grijă ca ea să mănânce și să bea cot la cot cu el.

Văzu în ochii lui Karen urgența cu care se pregătea să-i aducă de mâncare și înțelese că în mintea ei o adăugase pe lista de persoane la care ținea, ceea ce însemna că Bailey va mânca sigur, dacă era alături de ea Karen.

Cam merse să-i spună lui Bailey că vrea să discute ceva cu Bret. Îi făcu semn cu capul, iar acesta înțelese și

merse în biroul lui. Cam închise ușa, iar acum era prima dată când o închidea, de când au început afacerea împreună.

Se întoarse către cel mai bun prieten al său, bărbatul care i-a fost ca un frate ani de zile și zise:

— De ce ai făcut asta?

Bret se trânti pe un scaun, închise ochii și își luă capul între palme. Parcă îmbătrânise de când Cam nu l-a mai văzut, adică de șase zile.

— La naiba, zise el precaut. Bani. Pentru bani. M-am băgat într-o chestie urâtă, o încurcătură cu niște oameni oribili... Nu mai continuă și începu să dea din cap. Știam că îți vei da seama. Azi dimineață, când am aflat că trăiești și ai coborât de pe afurisiții aceia de munți, am știut. Era imposibil să nu-ți bagi tu nasul, să nu examinezi epava, nu aveai cum să nu cauți motivul care te-a făcut să te prăbușești.

Cam își controla nervii cu mari eforturi. Oricât de mult ar fi dorit să-l joace în pumni pe Bret, să-l rupă în bucăți, mai avea nevoie de răspunsuri. îl aștepta supărarea, da, supărarea pentru pierderea prieteniei pe care au avut-o, dar acum trebuiau să-și spună adio.

— Am crezut că a fost Seth, până ce MaGuire mi-a zis de transponder și de stația radio. Era prea complicat, prea specializat, mai mult decât putea el să facă. Ai exagerat.

— Da, am obiceiul să fac asta. Bret ridică încet capul, în ochii lui citindu-se regretul puternic. A fost un impuls. Când a sunat Seth în ziua aceea, am văzut ocazia și eram disperat, așa că am profitat.

— Dar cum te-ai îmbolnăvit?

— Sunt alergic la pisici, știi? Mă feresc de ele, nici nu mă cuplez cu femeii care au pisică. Am mers la un adăpost de animale, am ales o pisică și am mângâiat-o, mi-am frecat fața de blana ei.

Cam știa că Bret este alergic la pisici, dar nu s-a gândit la asta; Bret era foarte atent și le evita, astfel încât Cam nu l-a văzut niciodată reacționând la alergie, până în ziua în care l-a înlocuit pe Bret la zborul cu Bailey. Chiar

dacă s-ar fi gândit la pisici, nu ar fi bănuir nicio clipă, fiindcă reacțiile alergice chiar apar câteodată.

— Nu mi-am mai permis să mă gândesc, zise Bret epuizat. Am făcut-o. Era o cale de ieșire. Bani de pe asigurarea ta de viață mă scoteau dintr-un mare necaz. Era de parcă... doar la asta m-am putut gândi, să fac rost de banii aceia. Când Karen mi-a spus că avionul lipsește, dintr-odată am privit realitatea. Eu te omorâsem. Îmi omorâsem cel mai bun prieten. Atunci m-a lovit și reacția a fost că am vomitat toată ziua.

Ciudat lucru, dar Cam îl credea. Bret era impulsiv și avea tendința să se focalizeze asupra obiectivelor pe termen scurt.

— Am crezut că avionul va arde, continuă Bret. Câteva galoane de combustibil rămase în rezervor, știi tu. Chiar dacă a rămas vreo probă, știam că Seth va fi primul suspect, din cauza afurisitului acela de telefon. Altfel, el nu avea nicio legătură cu avionul. Nici nu m-am gândit că va fi arestat.

— MaGuire spune că tu ai subliniat faptul că avionul nu a avut suficient combustibil.

— Da. Credeam că, dacă eu spun asta, nimeni nu mă va suspecta ca fiind cauza. Bret își trecu mâinile peste obraji, apoi întâlni privirea lui Cam. Acum ce mai e? Întrebă el și se ridică. Când am crezut că ești mort, că te-am ucis, am făcut ce am putut ca să-mi acopăr spatele. Doar ești un pilot prea bun, ca să mori ușor, nu-i așa? Nu am știut dacă trebuie să râd sau să plâng când am primit vestea. Cred că le-am făcut pe amândouă. acum însă voi face așa cum spui tu. Mă predau, dacă tu asta vrei.

— Asta vreau, zise Cam necruțător. Nu putea să dea înapoi, nu putea să se lase impresionat de anii de prietenie, fiindcă sunt drumuri pe care nu mai poți să calci a doua oară. Tentativă de crimă, fraudă în asigurări... o să stai mult.

— Da. Am mai primit eu șuturi în fund. Asta e viața. Bret avea fața unui om care nu se putea ierta. Cam știa că nici el nu-l va putea ierta.

— Un lucru, zise Cam.

— Ce? întrebă Bret.

Cam îi trase un pumn în față cât de tare putu. A eliminat tot răul în această lovitură. Capul lui Bret a urmat o traiectorie curbă, descendentă, iar el s-a prăvălit peste scaun, apoi a căzut vărsând coșul cu hârtii.

— Asta a fost pentru că era cât pe ce să o omori și pe Bailey, zise Cam.

Dintre toate persoanele pe care Bailey se aștepta să le vadă, Seth Wingate nu se număra printre ele. Dar iată-l în pragul ușii casei tatălui său, cu puțin înainte de miezul nopții, în aceeași zi.

Ea își făcea bagajele, adică scotocea printre puținele obiecte personale care mai rămăsese în casă, fiindcă Tamzin golise șifonierele ei de haine și le aruncase pe toate la gunoi, la fel cum a făcut și cu orice a crezut ea că îi aparținuse lui Bailey.

Casa fusese devastată. Bailey era atât de furioasă, încât se gândi să cheme poliția, dar voia să-și mai ia puțin timp ca să se liniștească, apoi o va face.

Ultimele ore au fost oribile. Cu greu a acceptat că Bret a încercat să-l omoare pe care, doar ca să încaseze banii de pe asigurarea lui de viață, iar apoi a încercat să-și imagineze cât de greu îi era lui Cam însuși să absoarbă lucrurile. Bret părea măcinat de regrete, dar asta nu schimba situația.

MaGuire s-a ocupat de tot, chiar dacă și el a fost extrem de șocat. Bret s-a dus de bunăvoie cu MaGuire la poliție să se predea, parteneriatul lor trebuia dizolvat, dar asta va mai dura oricum și nu se știa dacă în condițiile date firma Executive Air Limo mai putea supraviețui. Oricum, va supraviețui cu un alt nume, fiindcă nu va mai exista J & L.

Bailey avea câteva idei, dar deocamdată voia să gândească totul bine. Și ea trebuia să decidă în privința administrării fondurilor fiduciare, mai ales că știa că Seth nu a încercat să o ucidă.

La descoperirea gestului oribil făcut de Tamzin, voia

să facă o crimă ea însăși și să se spele pe mâini de amândoi. Singura decizie păstrată era aceea că nu va mai petrece o noapte în această casă, care nu-i aparținea.

Logan și Peaches erau acum cu ea, ca și Cam. Au venit să o ajute cu împachetatul, dar nu aveau multe de făcut. Cam era furios peste măsură. Peaches era singura care își păstra calmul, iar Logan era cu ochii pe ea, în timp ce intra dintr-o cameră în alta.

Seth venise și el acum, dar Bailey nu dorea să discute cu el, deși știa că nu el este autorul dezastrului din care a supraviețuit. Deschise larg ușa, nu-l invită să intre. Cam veni și se instalează în spatele ei.

Seth nu dădu să intre. Nu părea beat, deși trecuse prin câteva baruri deja. Era îmbrăcat simplu, pantalon și cămașă, dar cu un chip inexpresiv.

— Mulți cred că eu am pus la cale prăbușirea, zise el direct. Voiam să-ți spun că nu am fost eu.

— Știu, spuse ea.

Și el părea surprins, cel puțin după privire. Ezită, apoi se întoarce să plece. Bailey se pregăti să închidă ușa, dar se opri, fiindcă se oprise și el pe ultima treaptă. Se întoarce cu fața spre ea.

— Cine a fost? întrebă el. Se vedea că nu-i face plăcere să discute cu ea, dar voia să știe. A fost Tamzin?

Tamzint Tamzin era răutăcioasă și meschină, dar nu era destul de organizată, ca să facă așa ceva.

— Nu. A fost partenerul lui Cam.

— Bret? Seth era evident consternat. Ești sigură?

— Suntem siguri. A mărturisit, interveni Cam.

— Nenorocitul, bombăni Seth. Un zâmbet îi schimbă expresia facială. Cred că eu și Tamzin suntem mai asemănători decât am crezut. Ea s-a gândit că eu am fost autorul. Eu am crezut că este ea. Trase adânc aer în piept. Bailey, meriți să auzi asta. M-a lovit puternic clipa când am realizat că sora mea presupune în mod automat că eu sunt criminalul. M-am uitat bine la mine și nu mi-a plăcut ce am văzut. Seth întâlnește privirea lui Bailey și făcu o grimasă. Am fost și mi-am luat o slujbă la Wingate Group. La biroul

corespondență. Grant vrea să vadă dacă mă voi ține de treabă.

Bailey strânse ușa, ca să nu-i cedeze genunchii de șoc. Nu știa ce să spună, așa că îi zise:

— Voi preda conducerea fondurilor voastre fiduciare, probaibl unui ofițer bancar. Nu-i venea să creadă că... dintre toți oamenii Seth... Jim poate că avusese dreptate în privința lui. îl citise, totuși?

Seth o privi cu demnitate.

— Să nu faci asta, declară el. Vreau ca tu să te ocupi în continuare. Nu mi-ar dispăcea chiar atât de mult dacă ar face-o altcineva, dar am nevoie ca tu să fii acolo ca motivație pentru mine. Acesta a fost și planul tatii, nu? Mi-am dat seama. Credea că te voi urî atât de mult pentru că ne controlezi banii, încât aş face orice îmi va sta în putere ca să îmi îndrept viața. A avut dreptate, fir-ar să fie. A avut dreptate. Poate că ți-a spus să apreciezi singură când consideri că ai putea să-mi predai mie controlul, nu-i așa?

Ea nu putea decât să aprobe, dând din cap.

— Avea mare încredere în tine, iar tata știa să citească oamenii mai bine ca oricine. Așa că voi avea și eu încredere în el, anume că a știut ce face. Vei rămâne tu să ne administrezi fondurile, astfel ca eu să-ți pot demonstra că te-ai înșelat. Într-o zi îmi vei preda mie controlul, pun pariu pe viața mea, iar atunci vei ieși din viața mea, iar eu nu va mai trebui să te văd niciodată.

— De-abia aștept să vină ziua aceea, zise ea și era sinceră.

El privi peste umărul ei, în holul de la intrare. Se miră, tulburat de dezastru, de obiectele sparte și pereții deteriorați.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Tamzin, mârâi Cam în locul ei.

— Cere să fie arestată, zise Seth detașat, se întoarce și coborî scările, apoi dispăru în noapte.

Cam îi luă ușor mâna lui Bailey de pe ușă, o închise în locul ei, apoi își strânse în brațe iubita.

— Hai să mergem, spuse el, și o sărută pe gură când

ea și-a ridicat privirea. Nu mai e nimic pentru tine aici. De acum încolo vei locui cu mine.

Bailey surâse, îi mângâie rana de la frunte. Nu se mai simțea neliniștită pentru această decizie.

— Bine, spuse ea, atât de fericită, încât parcă ar fi plutit în aer. Hai să mergem. Sunt pregătită.

Sfârșit

Frumoasa Bailey Wingate este numită prin testament moștenitoarea întregii averi a soțului său decedat. Încep să i se întâmple tot felul de lucruri care îi pun viața în pericol, dar ei nu-i vine să creadă că cineva i-ar dori răul.

În timp ce zboară cu un avion particular de la Seattle la Denver, Bailey este în pericol de moarte, fiindcă motorul clachează și avionul se prăbușește. Cam Justice, un pilot texan foarte dur și sexi, reușește să aducă avionul pe pământ. Pierduți în sălbăticie, Bailey se străduiește să nu-și arate sentimentele pentru chipeșul și furtunosul bărbat pe care îl are alături. Ea se întreabă dacă acesta a fost chiar un accident. Cine le-a aranjat avionul? Cine încearcă să o trimită pe Bailey alături de soțul ei, pe lumea cealaltă? Cu totul izolați de civilizație și cu mici speranțe de salvare, Bailey trebuie să-și încredințeze viața și inima lui Cam, iar amândoi se luptă cot la cot cu elementele aspre ale naturii, căutând o ieșire din sălbăticia nemiloasă, care să-i conducă spre civilizație... Dar aici un ucigaș poate să o aștepte, ca să termine treaba...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00

